Romantikus Klasszikusok

Claire Kenneth

Szerelemről szó sem volt...

Claire Kenneth Magyar nyelven megjelent könyvei:

Éjszaka Kairóban
Randevú Rómában
Neonfény a Nílus felett
Május Manhattanben
Holdfény Hawaiiban
Egon naplója
Forgó táncparkett
Hermelines hölgy
Szerelemről szó sem volt
Különös kaland
Minden tavasz véget ér
Felhők felett
Halálos háromszög

CLAIRE KENNETH

Szerelemről szó sem volt…

Regény

© Claire Kenneth

ISBN 963 9418 53-6

Minden jog fenntartva. Jelen könyvet vagy annak részeit tilos reprodukálni, adatrögzítő rendszerben tárolni, bármilyen formában vagy eszközzel – elektronikus, mechanikus, fénymásoló vagy más módon – közölni a kiadó engedélye nélkül.

© Papp-Ker Kft.

1213 Budapest, Szent István út 165.

Tel/fax: 06-1-278-0965

Felelős kiadó: Papp József ügyvezető

Nyomta és kötötte: Széchenyi Nyomda Kft., Győr

Felelős vezető: Nemere Zsolt ügyvezető igazgató

TARTALOM

ELSŐ RÉSZ
- I.
- II.
- III.
- IV.
- V.
- VI.
- VII.
- VIII.
- IX.
- X.

MÁSODIK KÉSZ
- XI.
- XII.
- XIII.
- XIV.
- XV.
- XVI.
- XVII.
- XVIII.
- XIX.
- XX.
- XXI.
- XXII.
- XXIII.
- XXIV.
- XXV.
- XXVI.
- XXVII.
- XXVIII.
- XXIX.

XXX.
XXXI.
XXXII.
XXXIII.
XXXIV.
XXXV.
XXXVI.

ELSŐ RÉSZ

I.

Ezen a júliusi délutánon mintha egész New York menekülni akarna a városból, a kegyetlen hőségből. A George Washington hídon teljesen megrekedt a forgalom. Az autók százai vagy talán ezrei csak lépésben haladtak, mintha egy film lassított felvételeiben szerepelnének.

Tamás az órájára nézett. Fél három…

Ha a Jersey-i oldalon rendes sebességgel mehet, akkor sem ér előbb a Barckerékhez, mint öt óra felé.

Mildred haragudni fog. Megígérte neki, hogy már kora délután utána megy.

Mildred persze azt szerette volna, ha már kora reggel együtt indulnak, hiszen szombat van: igazán ráér…

De Tamás valami kifogást keresett, hogy a hivatalból hazahozott egy munkát és azt okvetlenül be akarja fejezni. Az igazság az volt, hogy egyszerűen irtózott az ilyen kirándulásoktól, főleg a Barcker család nyári házában összegyűlt vendégseregtől.

Egy csomó ember volt ott, akiket már unt és néhányan, akiket még nem látott eddig és remélte, hogy nem fog látni ezután sem.

Az ilyen tóparti helyre mindenki elhozta a gyerekeit is. Idegesítő volt az üvöltésük: a felnőttek között rohangáltak, a vízben labdáztak, csapkodtak az ember feje felett.

A legborzasztóbb volt a barbecue. A maró füstben körül ülték az izzó széndarabokkal megrakott tűzhelyet, a házigazda nagy kötényben, vicces szakács sapkával a fején osztogatta a kormos, félig

nyers hússzeleteket.

Odabent a házban, jól felszerelt, modern konyhájuk volt és tágas, hűvös ebédlő, ahol kényelmesen vacsorázhattak volna. De a fűben kellett kuksolni az összecsukható kerti székeken és közben lehessegetni a szúnyogokat és a különböző bogarakat.

Mildred ezt remek szórakozásnak tartotta. Barckerék az ő barátai voltak, lassanként már csakis az ő amerikai társaságába jártak.

Ha magyar helyre hívták őket, Mildred igyekezett valami kifogással lemondani.

– Menj nélkülem, Tamás! Hidd el, nem haragszom! De meg kell értened, hogy nekem ez kellemetlen, mindenki magyarul beszél, nem tudom min nevetnek, ki vagyok rekesztve, úgy érzem magam, mint egy süketnéma. Nincsenek tekintettel arra, hogy amerikai feleséged van…

– Ne mondd ezt, Mildred! Mindig körülvesznek, valaki mindig odaül hozzád és angolul beszél veled, te vagy a legszebb és legelegánsabb a társaságban…

– Na látod, Tamás, ezt szeretem a legkevésbé, mikor valaki odaül mellém és elkezd angolul bájologni. Pontosan tudom, hogy a háziak megkérték, foglalkozzon kicsit a Tamás amerikai feleségével… Az illető aztán feláldozza magát, de közben folyton a többiek felé sandít, hogy félfüllel is, de nem maradjon ki semmiből.

– Mit nevezel bájolgásnak, Mildred? Szerinted komoly témáról senki sem beszél veled?

– De igen. Minden magyar azzal kezdi, hogy elmeséli nekem a menekülése történetét… Hogyan jöttek át a határon, micsoda veszélyek, mennyi izgalom, aknák, lövöldözés, orosz katonák. Észreveszem rögtön, hogy ezt már sokszor elmondták. Olyan mintha egy lemezt forgatnának, És mindenkinek van egy ilyen lemeze. Van, aki nem dramatizál, hanem igyekszik humort belevinni. Például az egyik barátod. Éppen borotválkozott – mondta. – mikor a szomszédja beszólt: Na mi az, maga nem jön? – Erre letörölte a

habot az arcáról, a fél oldalán még rajta volt a szőr, felvette a két legjobb zakóját, egyiket a másikra, a zsebébe tömködte a törtaranyat, amit már régóta rejtegetett, a falról leakasztotta rámástól a mérnöki diplomáját és indult.

– Ne mondd, Mildred, hogy másról nincs szó…!

– De van, mert most már új lemeze van mindenkinek. Hogyan látogattak haza Magyarországra ennyi év után. Vakációzni… Ugyanazok, akik aknák között, csúszva-kúszva jöttek ki, hogy csak az életüket mentsék, most repülőgéppel mentek vissza elegáns bőröndökkel. Vagy Bécsből érkeztek hatalmas bérelt külföldi autóval. A Gellért Hotelben szálltak meg, a cigányzene csak nekik játszott. A balatoni vendéglőkben angolul rendeltek asztalt, erre a pincérhad földig hajlongott nekik. Ha magyarul szólaltak meg, talán helyet sem kaptak volna. Minden külföldiek számára fenntartva. És milyen izgalmas volt a viszontlátás az otthoni rokonokkal, barátokkal, akik mind megöregedtek és csak csodálkoztak, hogy ők milyen fiatalosak maradtak. Egy elhízott, kis kopasz ember, akinek beszéd közben csattogott a műfogsora, azt mesélte, hogy Siófokon tizennyolc éves bikinis szépségek között válogathatott, hogy melyiket hozza ki Amerikába feleségnek.

– Látod, Mildred, én nem megyek haza, akármilyen honvágyam is van! Valószínűleg kapnék vízumot, hiszen kell nekik a dollár!

– Soha nem tartanálak vissza, ha mégis kedved támadna hazalátogatni!

– Ez kedves tőled, de úgyis tudod, ha mennék, akkor csakis veled együtt! Megnézhetnéd Budapestet, a legszebb város a világon… Nekem legalábbis mindig az marad, akármi történt… A Duna-parti bérházat, ahol születtem, már nem tudom megmutatni, mert lebombázták. Kisfiú koromban a balkonunkról láttam a királyi várat. Szent István napján a tűzijátékot, a propellereket siklani a Dunán…

– Érzem a hangodon, Tamás, hogy elérzékenyültél! Ez meglep!

Hiszen te vagy az egyetlen, aki még soha nem mondta el a menekülésed történetét. Lehet, hogy nincs ilyen lemezed, mint a többieknek?

– Lehet… Itt vagyok, ez a lényeg. Hogyan jöttem át tizenkilenc évvel ezelőtt a határon, az már most olyan mindegy. Senkit se untatok ezzel, még téged sem Mildred!

Rágyújtott egy cigarettára.

A múlt ködéből most felbukkant egy elszürkülő, lassanként teljesen elhomályosodó emlék.

Katinka…

Tizenkilenc év távlatából már alig tudta felidézni magában az arcát.

Édes, kis babaarc volt, a rémült, segélykérő tekintetét sokáig hordozta a lelkében. És azt az éjszakát, ott a dermesztően hideg csőszházban, miközben tombolt a hóvihar és Katinka hozzábújt, a karjaiban keresett menedéket, azt is nehéz lenne valakinek megérteni.

Szerelemről szó sem volt… A játszma életre-halálra ment. A határőrség tüzelt, egymásután lőtték fel a rakétákat. Mintha a pokol szabadult volna fel azon az éjszakán. Reggel ott hevertek a halottak, szerte széjjel a havon, mellettük a hátizsák, vagy kis koffer, amellyel szabad földre akartak indulni, új életet kezdeni.

Vajon mi történt Katinkával…?

Már csak nagyon ritkán jutott eszébe, és nem is akar gondolni rá. Semmi értelme…

Annyi nő következett utána, szebbek, értelmesebbek.

Tamás huszonöt éves volt, amikor Amerikába érkezett. Minden sikerült neki, remek állást kapott egy építész irodában. Angolul már tudott, talán ez volt a szerencséje.

És az is sokat lendített rajta, hogy olyan rendkívül jóképű fiatalember. Amerikában túlzottan adnak a külsőségekre.

Szívesebben alkalmaznak valakit, aki jóképű, mint egy másik jelentkezőt, aki esetleg jobb képességű, de nincs megnyerő mosolya és rosszul áll rajta a jól szabott öltöny.

Tamás magas volt és széles vállú. Világos zöld szeme volt és fekete haja. A mosolyában volt valami kisfiús, amit nagyon szerettek benne a nők. Mindig volt állandó barátnője, de házasságra egyik sem tudta rávenni.

Valahogy érezte, hogy egyik sem az igazi…

Már kilenc éve volt New Yorkban, amikor megismerkedett Mildreddel.

Ugyanezeknél a Barckeréknél, akiknek a nyári házába most ilyen kedvetlenül megy, volt egy fényes parti a Fifth Avenue-i elegáns lakásukban. Oda több kedvvel ment.

Véletlenül került oda. A főnöke, egy nagyon kedves ember, érdeklődött, hogy mit csinál szombaton…? Mert ha nincs programja, elvinné magával bizonyos Barckerékhez, ahol nagy parti lesz, képkiállítással egybekötötten és elkelne egy jó táncos.

– Minek a képkiállításhoz táncos?

– Sajnos, ezek összekötik a kellemest, a kellemetlennel. Előbb gyönyörködni kell Beatrix Barcker festményeiben, azután következik a gazdag büfé, remek italok és a tánc.

Barcker befutott ügyvéd volt, rengeteget keresett. A felesége Beatrix, művészi vonalon szeretett volna befutni. Nemcsak mint festőművésznő, de mint írónő is. Egy negyedrangú magazin időnként leközölte a novelláit. Nem utasíthatták vissza, mert Barcker volt a jogtanácsosuk. Ha valaki Beatrix festményeit látta, azonnal arra gondolt, hogy jobban tenné, ha csak írna. Viszont azok, akik elolvasták valamelyik novelláját, megpróbálták rábeszélni, hogy maradjon meg a festészetnél.

A társaság egyik tagja, miután több vodkát ivott meg, mint szokott, kijelentette, hogy Beatrix képei túl színesek, novellái viszont túl színtelenek.

Ezt az úriembert soha többé nem hívták meg. Pedig jó táncos volt és lehet, hogy éppen ennek helyébe került a partira Tamás.

A főnökén kívül, akivel együtt érkezett, nem ismert itt senkit. Csupa idegen arc, elmerülve beszélgettek, néhány pár pedig már táncolt.

Az első, aki feltűnt neki, egy karcsú, aranyruhás nő volt. Világosszőke és magas.

Ez volt Mildred…

A ruhája valami kötött anyagból lehetett; teljesen rátapadt a testére. A háta meztelen volt. A szemüveges alak, akivel táncolt, a szőrös, nagy kezeivel mintha zongorázna ezen a szép, hófehér háton. Az ujjait állandóan úgy húzta végig a hátgerincén, hogy egyenesen bosszantó volt nézni.

De miért volt bosszantó…?

Mi köze ehhez az aranyruhás nőhöz? Lehet, hogy soha az életben egyetlen szót sem fog beszélni vele. De tévedett. Már a büfénél egymás mellé kerültek.

– Nem fázik? – kérdezte a nőt, mert egy ostoba pincér éppen kinyitotta az ablakot és odakint süvített a téli szél. Egyenesen a nő meztelen hátára.

– Köszönöm, hogy aggódik értem, anélkül, hogy ismerne! – mondta Mildred és kedvesen mosolygott rá.

– Tóváry Tamás vagyok – mutatkozott be és kezet csókolt.

A kézcsók olyan európai szokás volt, ami határozottan tetszett Mildrednek. Együtt ültek le az egyik kis asztalhoz, amiből Tamás rögtön megállapította, hogy az aranyruhás nem tartozik itt senkihez, oda ül, ahová akar és akivel akar.

Tánc közben, mikor az ő keze volt a szép, meztelen háton, nem tudott visszatartani egy megjegyzést.

– Ez a szemüveges úr, akivel táncolni láttam, meglepően merész

módon simogatta a maga hátát.

– Érdekes, hogy ezt megfigyelte!

– Véletlenül éppen odanéztem és bevallom, kissé felháborított!

– Engem nem. Ez a szokása. Azt hiszi ezzel még mindig hat az érzékeimre.

– Még mindig? Ez úgy hangzik, hogy volt idő, mikor hatott magára…

– Volt igen… Két évig egy nagy baldachinos ágyban aludtam vele.

– És ezt miért mondja most nekem?

– Nem titok, mindenki tudja.

– És ez nem zavarja magát?

– Egyáltalán nem! Két évig a felsége voltam… Megjegyzem nem is sejtettem, hogy itt lesz a partin. Még szerencse, hogy a másik ex-férjem Kaliforniába költözött, így abban nem ütközöm bele sehol.

– Hány férjet fogyasztott eddig?

– Csak kettőt. Hiszek a válásban, nagyszerű találmány! Ha egy házasság elromlott, miért kelljen közös kalitkában összezárva maradni egy ellenséges madárral?

– Ez a szemüveges madár nem látszott ellenségesnek, sőt…!

– Lehet, hogy szeretne felújítani valamit. De soha! Befejeztem vele, túl vagyok rajta. Ne is beszéljünk róla… Maga nős? – kérdezte hirtelen.

– Nem! Még eddig elkerültem a közös kalitkákat.

Nevettek.

– Hány éves? – érdeklődött Mildred.

– Harmincnégy.

– Én is pont annyi vagyok…

Ebben a percben lépett oda hozzájuk a háziasszony, Beatrix Barcker. Látszott rajta, halvány fogalma sincs, hogy Tamást ki

hozhatta ide a partira. De nem is volt fontos.

Megkérdezte, hogy tetszenek neki a festmények, és mikor a lelkesnek tűnő, udvarias dicséretet hallotta, máris kellemes embernek könyvelte el. Ő maga jelentéktelen külsejű, lapos mellű kis nő volt, piros bársonyruhája úgy lógott rajta, mint egy fogason.

Mint utóbb kiderült, Mildred legjobb barátnője volt.

Az elmúlt tíz év alatt Tamás már megszokta, hogy Mildred mindent elmond a barátnőjének. Egy gyóntató papnak, vagy egy vizitenként hatvan dollárt felszámító pszichológusnak sem tárhatta volna fel jobban a lelkét.

Tamás időnként rádöbbent, hogy Beatrix novelláiban is szerepel. Valami, amit mondott, vagy amiről csakis Mildred tudhatott, ami közöttük történt… Persze nem mint Tóváry Tamás. Beatrix mindig fantázianeveket használt. De kínos volt és kellemetlen. Mikor aztán a nagy tragédia rájuk szakadt, akkor Beatrixnak nem volt más témája, csakis az ő lelkiállapotukat elemezte és próbálta megírni a meglehetősen unalmas novelláiban.

De ezen a partin, az első találkozásnál, még semmiféle tragédia nem vetette előre árnyékát…

Olyan vidáman indult minden. Tetszettek egymásnak, már az első pillanattól. Már csak együtt táncoltak, csak együtt mentek át a bárnak átalakított kis homályos helyiségbe, ahol a sötétben szinte világított Mildred szőke haja és még jobban csillogott arany ruhája.

Valami elkezdődött közöttük, azt érezték mindketten…

Hogy több mint egy hangulat, ami egyetlen estére összehozta őket, abban biztos volt Tamás. Bár az ilyen amerikai nőknél, nem lehet tudni…

Tizenkettőkor már vége volt a partinak. Ebben az időben jött divatba New Yorkban, hogy már hét órára hívták a vendégeket és így korábban haza is mehettek. Mindenki félt a New York-i éjszakában, még a legelőkelőbb környéken is napirenden voltak az utcai támadások. Még ha csak letépték volna az ékszereket a nőkről és

elrabolták volna a pénztárcát, de késeltek, öltek.

Tamás kocsiját a közelben parkolta le, de Mildred a szomszéd utcában lakott, úgyhogy gyalog sétáltak odáig.

Egy keskeny, régi, de nagyon szép magánház előtt Mildred megállt és elővette a kulcsait.

– Volna kedve még feljönni hozzám egy italra…?

A kérdés váratlanul érte Tamást. Erre nem számított és nem is merte remélni, hogy ezt az éjszakát már abban a bizonyos baldachinos ágyban fogja tölteni…

– Boldogan, boldogan! – mondta és érezte, hogy a hangja is felforrósodott.

De Mildred máris lehűtötte.

– Apámmal lakom. Ilyenkor még ébren van és bizonyára szívesen elbeszélget magával. Apám érdekes ember, antropológia professzor. Írt néhány könyvet is és majdnem Nobel díjat nyert. Szerencsére, csak majdnem.

– Miért szerencse ez?

– Mert így is a legokosabb embernek tartja magát. Engem persze nem zavar, imádom az apámat. Ezért is lakom itt, az övé ez a ház. Az első emeletet ő foglalja el, csodálatos könyvtára van, majd meglátja! Én a második emeleten rendezkedtem be.

Tamás egy pillanat századrészéig arra gondolt, hogy mi lenne, ha azt mondaná, hogy menjünk csak egyenesen a második emeletre és ne zavarjuk ilyen későn a kedves papáját…!

A baldachinos ágy sokkal jobban vonzotta, mint az öreg professzor könyvtára. De nem szólt semmit.

Dr. Doyle nagyon barátságos volt, italt kínált és Mildreddel kávét főzetett. A dolgozószobájában fogadta őket, ahol a kandalló előtt, kényelmes bőrfotelekben helyezkedtek el.

Nemcsak a könyvtára volt impozáns, de rendkívül érdekes afrikai

szobrokkal is tele volt a lakása.

– Ezt Borneóból hoztam magammal! – mutatott egy félig madár, félig majom kinézetű, nagy, fából faragott bálványra, amely külön talapzaton állt.

– Ez a papa gyűjteményének a büszkesége, kérem, dicsérje meg! – súgta oda cinkos mosollyal Mildred.

Tamás kötelességtudóan mondott néhány elismerő jelzőt. Akkor még nem is sejtette, hogy a leendő apósával áll szemben és hogy az elkövetkezendő években, mi mindent illik majd megdicsérnie…

Most, ha tízévi házasság után visszaemlékezett erre az első látogatásra Doyle professzor házában, maga sem értette, hogy mi volt az, ami annyira hatott rá…?

Talán a légkör.

A szép, meztelen hátú, aranyruhás nő, akivel jó volt táncolni a partin a félhomályban, itt egyszerre más lett.

A „majdnem Nobel-díjas” apával, a süppedő keleti szőnyegékkel, kristály csillárokkal berendezett szobában egyszerre nevetségesnek tűnt, amikor azt hitte, hacsak egy pillanatra is, hogy ma éjjel már felmehet hozzá…

A második emelet, szinte elérhetetlen magasságba került…

Mildred nagyon tartózkodó volt. Minden nap, minden találkozásuk alkalmával várta azt a második emeleti meghívást… De csak várta…

Lehet, hogy Mildred megjátssza magát. Elvégre már két férje volt és nyilván számos barátja is.

Tamás sem akart többet, beérte volna a barát szerepével. Mildred nagyon tetszett neki és rettenetesen kívánta az első pillanattól. De szerelemről szó sem volt…

Arra, hogy feleségül fogja venni, egyáltalán nem gondolt. Egy amerikai nőt, soha…!

Mindig egy magyar lányt képzelt el magának feleségül, csakis egy magyart. Mert milyen elviselhetetlenül furcsa lenne, ha egy kis Tóváry azt mondaná neki:

– Hi, Daddy!

Azt a bizonyos kis Tóváryt, majd egy magyar feleség fogja a világra hozni és nem Daddynek fogja őt szólítani, hanem édesapámnak…

De eddig nem találkozott senkivel, aki le tudta volna kötni. Csak flörtök, kalandok, futó viszonyok.

Mikor ráeszmélt, hogy Mildred az igazi, hogy ő a nagy szerelem, még akkor sem gondolt házasságra. Csak egy izgalmas, szép, romantikus dologra, ami talán elhúzódik hónapokig, vagy még tovább… Mildred nagyon szép volt.

Tamás hiúságának jól esett, hogyha bárhová mentek, mindenki megbámulta. Olyan magas volt és olyan vékony, mint egy modell. És jól öltözött. A drága holmikat nem a papa pénzéből vette magának, mert állása is volt. Egy nagy textil vállalat irodájában a nemzetközi levelezést intézte. Nem volt unatkozó elvált asszony, aki az ex-férj tartásdíját költi. Sem az első, sem a második férjétől nem kért s nem is fogadott volna el semmit.

– Nem tartom nyugdíjas állásnak a házasságot. Mert valakit valamikor szerettem és néhány és néhány évig együtt voltunk, nem kívánnám, hogy ezért életfogytiglan fizessen nekem…

Mildred nagyon korrekt volt, nemcsak szép. És okos is, jó is. És minden volt, amit egy nőben kereshet valaki…

Lehet, hogy ez elfogultság volt? Lehet, hogy már szerelmes volt Mildredbe, de még önmagának sem merte bevallani…?

Még mindig nem történt közöttük semmi. Néhány könnyű, „jó éjt csók”, mikor esténként elbúcsúztak.

Február vége felé egy kis francia vendéglőbe tévedtek be. Lehetetlen hely volt, zsúfolásig megtelve, de a hirtelenjött eső elől csak ide tudtak beszaladni.

A pincér egyetlen pillantást vetett rájuk és máris egy eldugott sarokpáholyba vezette őket. Itt olyan szűk volt a hely, hogy szinte egymás ölébe ültek. Gyertyák világítottak csupán, a pici asztalon egy lila kis ernyő alatt imbolygott a gyertyafény. Az étel szörnyű volt, a vörösbor szintén.

– Ide máskor is eljövünk! – mondta Tamás, miközben az ülőkád formájú bársonypamlagon úgy össze voltak szorítva, mint az összenőtt ikrek.

– Édes hely! – jegyezte meg Mildred is és megdicsérte a néger zongoristát, aki valahol a háttérben halkan zongorázott.

Az asszony szőke haja minden mozdulatnál Tamás arcát érte. Olyan érzés volt, mint egy finom, leheletszerű cirógatás. Selymes haja volt és nagyon jó illat áradt belőle.

Mikor a szalvéta leesett és lehajolt, hogy felemelje, az már tornászmutatvány volt, hogy ne döntse fel a miniatűr asztalt, amelyen a poharak és a vörösbor volt.

– Isten őrizz, hogy leöntsük a szép új ruháját! – aggodalmaskodott Tamás.

Mildred fehér szövetruhát viselt, hihetetlenül fiatalnak látszott benne. Épp a nagyon rövid szoknya volt divatos.

Azalatt a fél pillanat alatt, míg a szalvétáért lehajolt, látta, hogy a rövid szoknya teljesen felcsúszott és szinte ellenállhatatlan kísértés fogta el, hogy megsimogassa ezeket az izgatóan formás, karcsú, selyemharisnyás combokat.

De nem tette. Nem merte megkockáztatni, esetleg Mildred felkel és faképnél hagyja őt. Bár lehet, hogy csak nevetett volna. Kiismerhetetlen…

Mikor elállt az eső és hazaindultak, Mildred belekarolt.

Soha nem a kapun kívül köszöntek el, Tamás mindig bekísérte az előcsarnokba. A „jó éjt csók” ma is egészen felületes kis csóknak indult, de aztán egyszerre forró, lázas, szomjas csókká változott. Mi

volt ez…?

Tamás magához ölelte és Mildred engedelmesen hozzásimult. És a csókjait is olyan odaadóan viszonozta, szinte feloldódtak ebben a hirtelen szédületben.

– Szeretlek…!

– Tudom…

– Mióta tudod?

– Amióta ismerlek.

– Este…?

A válasz egy újabb csók volt, most már úgy tapadt össze az ajkuk, mintha soha nem tudnák szétválasztani.

Tamás érezte, hogy most már végre fel fog jutni a második emeletre…

Mildred is szereti őt, Mildred is akarja, Mildred is kívánja…

Már nem is kellett semmit szólni, átölelve lassan, mint az alvajárók, elindultak felfelé a lépcsőn.

Még nem értek az első emeletig, mikor a papa hangját meghallották:

– Jó, hogy jöttök! – kiabálta a dolgozószobájából. – Siessetek, öt perc múlva beszél az elnök a televízióban!

– Igen, papa! Jövünk!

A varázslatnak vége lett. Tamást semmi a világon nem érdekelte most kevésbé, mint az elnök beszéde.

Valószínűleg százmilliók fogják feszülten figyelni, hogy mit mond. Bizonyára fontos is. Persze, hogy az. De neki most ebben a pillanatban csak Mildred körül forgott a világ, minden más mellékessé vált.

Sietve letörölte a szája körül a rúzsfoltokat és megfelelő udvariassággal nyitott be a professzorhoz.

A televízióban már éppen megjelent Johnson elnök.

– A vietnami helyzetről fog nyilatkozni, ez rendkívül érdekesnek ígérkezik! – mondotta a professzor és közben konyakot készített az asztalra. – Nem is gondoltam, hogy ilyen izgalmas esténk lesz!

– Én sem…

II.

Másnap szombat volt. Nem beszéltek meg semmit a hétvégére, volt egy partimeghívás, de szóba került két jegy is a Metropolitanba.

Tamás még nem tudta, hogy Mildrednek mihez volna több kedve. Várta a telefonját.

Délután volt, Tamás az íróasztalán rendezkedett. A szobában nagy felfordulás volt, a rekamiét, amin aludt, be sem csukta még.

Garzonban lakott. Egyetlen szoba, de hatalmas alkóvval, ott volt a fekhely. Egy elkerített rész az ebédlőasztalnak, picike teakonyha, és amit a legjobban szeretett a lakásban, volt egy erkély.

Modern felhőkarcoló volt ez, amilyenek szinte gomba módra nőttek ki a régi házak helyén Yorkville-ben.

Tamás a 26. emeleten lakott, az erkélyről az East Rivert láthatta és esténként a kivilágított Queensboro hidat.

Tavasszal kitett egy nyugszéket és ott olvasta át az újságokat. Ilyenkor eszébe jutott egy gyerekkori emlék, az édesapja, aki a Dunára nyíló balkonon olvasta a Pesti Hírlapot.

Neki ilyenkor csendben kellett maradni, hogy ne zavarja, különben azonnal beküldték a gyerekszobába. Anyuka a szobában zongorázott, ezt nagyon unta hallgatni. Nem volt testvére, akivel játsszon és a pajtásait sem hívhatta meg, mert azok idegesítették anyukát. Főleg pedig piszkot csináltak volna és rendetlenséget.

Mindig kínos rend volt náluk, még az ólomkatonát is nagyság

szerinti sorba kellett rakni a polcra, a villanyvonatát, amit a Jézuska hozott, minden este össze kellett rakni és visszatenni a nagy dobozba. Mindig arra vágyott, hogy már reggel is játszhasson a villanyvonattal, hogy amint felébred, beindíthassa, hacsak pár percre is, mielőtt elmegy az iskolába.

De anyuka szigorú volt, ezért váltakoztak náluk a cselédek is, ezt a kínos pedantériát nem bírták.

Vajon mit szólna anyuka, ha látná ez a rendetlenséget itt, ha látná, hogy még délután ötkor nincs beágyazva.

Ha van túlvilág, ott bizonyára rend van…

Anyuka négy éve halt meg, pontosan azon a napon, amikor megkapta a várva várt amerikai vízumot. Semmi baja sem volt, csak a szíve, az a hetven éves anyai szív, nem bírta el ezt a rászakadt nagy örömöt, hogy viszontláthatja őt…

A fényképe kis ezüst keretben itt áll a könyvespolcon. Ezt küldte el Pestről, ezen már öregnek tűnik, pedig a fényképész alaposan kiretusálta.

Az édesapjáról is volt itt egy kép, századosi egyenruhában, mielőtt a frontra ment, ahonnan nem is jött vissza soha.

Tamás már megszokta a tudatot, hogy odahaza sem maradt senkije. És tulajdonképpen itt New Yorkban sem állt hozzá közel senki.

Felületes barátok, sok ismerős, néhány kedvesebb kolléga az építész irodában. És a nők…? Magyarok, amerikaiak, volt egy német lány is, egy svéd is, ő stewardess volt, az olasz, akit könnyű volt megkapni, de nehéz volt szakítani vele.

A konyhában megszólalt a házitelefon. A portás jelentette, hogy egy hölgy keresi és már fel is ment a liften.

– Milyen hölgy?

– Gyönyörű, szőke! – válaszolta a portás.

Ki jöhet hozzá ilyenkor, váratlanul…? Mindenkire gondolt, csak

Mildredre nem. Pedig ő volt.

Már csengetett is az ajtón. Ott állt mosolyogva a fehér bundájában, kezében kis cukrász csomaggal.

– Meglepetés? Nem számított rá, hogy beállítok? De tudtam, hogy itthon van, hiszen várja a telefonomat…!

Tamás zavarban volt, a vetetlen ágy, a rendetlenség miatt. De közben ujjongó örömet érzett, Mildred eljön, itt van… Úristen, mit jelent ez, hogy most itt van.

– Egy magyar cukrászda előtt jöttem el és hoztam egy kis süteményt! Ne mondja, hogy az első látogatásomon üres kézzel jövök magához!

Tréfásan mondta, látszott, hogy nagyon könnyedén, természetesen akar viselkedni.

Mikor lesegítette róla a bundát és belecsókolt a nyakába, akkor hirtelen kiesett a szerepéből.

– Szeretlek Tamás…! Nagyon, nagyon, nagyon…!

*

Ezt a szombat délutánt, amikor Mildred először lett az övé, soha nem felejtette el. Soha…

Minden mozzanatra emlékezett, attól a pillanattól, mikor Mildred piros szövetruhájának a cipzárát remegő ujjakkal kinyitotta, addig az ájult boldogságig, amit a karjaiban átélt.

Az East River felett már kigyúltak a fények, még mindig átölelve feküdtek a nagy rekamién. Mildred szőke haja kibomolva a párnákon, hihetetlenül karcsú teste olyan törékenynek tűnt, hogy a gyönyör legvadabb viharában is csak nagyon szelíden, nagyon gyengéden szorította magához, közben az volt az érzése, hogy csak álmodik. Ez nem lehet igaz…

– Olyan jó szeretni téged… – suttogta Mildred. Mégsem volt álom, hanem forró, gyönyörű, lázas boldogság. Szerelem…

Éjféltájban teát főztek és megették a magyar süteményeket. Tamás azt ajánlotta, hogy menjenek le a közeli vendéglőbe, de Mildred nem akart. Legszívesebben itt maradt volna reggelig.

De a papa miatt haza kellett menni. Nyilván ébren vár és aggódna, ha nem hallaná, hogy nyílik a kapu és ő felszalad a lépcsőn.

Azt elhatározták, hogy szerelmüket a legnagyobb titokban fogják tartani. Senkinek nem kell tudni arról, még a papának sem.

Egy hétvégén, akkor már március volt, lerepültek Floridába. Hirtelen támadt, bolond ötlet volt. A televízión egy hirdetést vetítettek, ahogy egy szőke nő, kibontott vizes hajjal szalad a tengerparton.

– Hasonlít rád, csak te szebb vagy! – mondta Tamás, – jó lenne veled kézen fogva beszaladni a nagy hullámok közé! Nincs kedved?

– De igen. Boldogan!

Tömény boldogság volt ez a két nap Miami Beach-en. Egy kis hotelben szálltak meg, közös szobát vettek ki. De amikor visszajöttek csokoládé színűre lesülve, akkor a papa nyilván észrevett valamit. Ahhoz nem kellett „majdnem Nobel-díjas” professzornak lenni, hogy megfejtse a rejtélyt, hogy az esős, ködös, még télies New Yorkban nem barnulhattak így le. Nyilván elszöktek valahová a trópusokra, mégpedig együtt…

De a professzor úgy viselkedett Tamással, mintha fogalma sem lenne semmiről.

Ha beinvitálta a dolgozószobájába, politikáról beszélt, konyakot kínált, ugyanúgy, mint azelőtt.

Mildred csak a legjobb barátnőjének, Beatrix Barckernek mondta el, hogy milyen szerelem jött be az életébe.

Tamás erre úgy döbbent rá, hogy az Operában találkoztak a szünetben. Mildred kedvéért még a Traviatát is hajlandó volt

végigszenvedni, amit már legalább ötször látott, ugyanezekkel a szereplőkkel.

Beatrix fekete ruhát viselt, lebegő bő ujjakkal. Olyan volt, mint egy különös denevér.

Sokat jelentő mosollyal jött oda hozzá.

– El sem képzeli, hogy örülök ennek…! Hiszen az én partimon ismerkedtek meg, igaz…? És maga nem a festményeimben gyönyörködött, hanem Mildredben…

Erre nem mondhatott semmit. De mikor megtudta, hogy Beatrix már a legújabb novellájában egy magyar fiatalember és egy gyönyörű, amerikai társaságbeli nő romantikus szerelméről írt, akkor dühös lett.

A csapnivalóan rossz novellát persze senki sem olvasta. Ebben a világhírű szobrásznő partiján ismerkednek meg a főszereplők. A neveket megváltoztatta, az amerikai nőt Arabellának hívják és a magyar fiút Izidorenak.

Ezen nagyot nevetett Tamás.

– Pont Izidore vagyok? Jobbat nem is tudott nekem kitalálni a barátnőd?

– Miért? Az Izidore nagyon szép név!

– Lehet. De Magyarországon az olyan dzsentri családokban, mint a Tóváry, a fiúkat nem keresztelték Izidorenak.

Ezt persze Mildred nem értette meg. Neki tetszett a novella és meg volt győződve, hogy Beatrix igenis tehetséges írónő, sőt, mint festőművész is igen eredeti.

A professzor nem olvasta a novellát, mert soha nem tudták rávenni arra, hogy előfizessen erre a negyedrangú magazinra, na meg a drága idejét sem fecsérelte ilyen hiábavalóságra.

A nagy szerelem már több mint két hónapja tartott, de semmit sem vesztett forróságából, nem langyosodott el, nem fakult meg, mikor az újdonság varázsa elmúlt.

– Szeretném veled leélni az életemet! – mondta Tamás az egyik délután, amikor Mildred a virágokat rendezgette a balkonján. Több időt töltött itt nála, a Yorkville-i kis garzonban, mint otthon.

– Mit értesz ezalatt?

– Feleségül akarlak venni!

Mildred nem válaszolt.

A kezében egy cserép muskátlit tartott, de mintha megremegett volna a keze.

– Vigyázz, Mildred, ha ezt leejted, valakinek a fejére a huszonhatodik emeletről, abból baj lesz!

– Abból is baj lenne, ha feleségül mennék hozzád! Már kétszer csalódtam, hidd el, jobb így! Szerethetjük egymást, senkinek nem tartozunk felelősséggel!

– Apád előtt mégis mennyire titkolod!

– Ez igaz. Nem akarom, hogy tudja…

Itt tévedett Mildred, és ez pontosan ezen az estén derült ki.

Egy kicsit korábban mentek haza és ilyenkor illett bemenni hozzá. Előbb a megszokott politizálás, majd mintha egészen mellékesen mondaná, rájuk nézett:

– Ha már viszonyotok van, miért nem házasodtok össze…? Biztos, hogy tökéletes utódot hoznátok létre, két ilyen szép emberpéldány, mint ti…! Ezt mint antropológus mondom, nem mint egy hetvennégy éves öregember, aki szeretne végre egy unokát…!

Mildred odament az apjához és megcsókolta. Kissé színpadiasnak tűnt a jelenet, pedig nem volt megjátszott.

– Tamás épp ma kért, hogy legyek a felesége!

– Nagyon örülök ennek – mondta a professzor. – Az előző két férjedet nem kedveltem, tévedés volt az a két házasság! De most úgy érzem…

Elakadt a hangja. Aztán odament Tamáshoz és megveregette a

vállát. Ez volt az eljegyzésük…

III.

Május elején volt az esküvő. Csendben, egy hétköznap délelőtt, a közeli református templomban. A két tanún kívül csak a professzor volt jelen.

Mildred gyönyörű volt, halványkék ruhában és nagy szélű, halványkék kalapban.

– Így foglak lefesteni! – mondta elragadtatva Beatrix, mert persze ő volt az egyik tanú. A másik, Tamás főnöke, akit annak idején elvitt a partira, ahol megismerkedtek.

A rövid szertartás után a Waldorf-Astoriában ebédeltek, az esperes, aki a professzor régi ismerőse volt, szintén velük tartott.

A New York Times-ban csak egy pár soros hír, de mind a két exférj reagált rá és táviratban gratuláltak.

Ez volt az egyetlen disszonáns akkord.

Nászútra a Bermudákra mentek. Csak nyolc napra, de ha Tamás visszagondolt erre a nyolc napra, mindig úgy érezte, hogy az volt a tökéletes boldogság.

Júliusban, mikor Mildred bejelentette, hogy másállapotban van, az még nagyobb boldogság volt.

– Gyerekünk lesz…!

– Biztos? Nem akarnék hiába örülni…!

– Most jövök az orvostól. Megállapította!

A várakozás hosszú hónapjai, mintha csigalassúsággal múltak volna. Tamás már türelmetlen volt, izgatottan számolta a hónapokat, heteket.

Százszor is elképzelte a pillanatot, mikor a gyerekét majd a karjában tarthatja. Az ifjabb Tóváry Tamást…

Fiúra vágyott és az volt az érzése, hogy fiú lesz. Hiszen annyira kívánta, annyira beleélte már magát. Csak úgy emlegette a megszületendő gyereket – a kisfiam…!

Ilyenkor Mildred nevetve és viccelődve kérte, hogy azért csak fogadja szívesen, ha mégis kislány lenne.

– Tudod milyen édes egy kislány? Szép ruhákba lehet öltöztetni, szalagot kötni a hajába és ragaszkodóbb, simulékonyabb, nem vad, mint egy pajkos fiú! Akarod látni, hogy milyen voltam pici koromban?

Előkereste a régi, családi fényképalbumokat.

Tündéri felvételek voltak Mildredről, olyan volt, mint egy aranyszőke Murillo-angyal, később, mint egy kirakati baba. Nyolcéves korában gyerek szépségversenyt is nyert Atlantic City-ben.

– Nos, egy ilyennek nem is tudnál örülni?

– Persze, hogy tudnék! És mi is csinálunk fényképeket róla, az első naptól kezdve. Főleg pedig filmre vesszük majd, képzeld, ha nagyobbacska lesz és már elkezd járni, minden lépését megörökítjük.

Egyelőre a lakást alakították át. Az egyik szobát gyerekszobának rendezték be, hófehér szőnyeggel, fehér lakk, csiszolt bútorokkal.

A második emeleten laktak, a tágas, ötszobás lakásban Tamás eleinte ellenkezett, de aztán rájött, hogy nincs értelme. A ház fele már úgyis Mildred tulajdona volt, miért költöznének máshová…?

A papa is, halálosan megsértődött volna és azt hinné, hogy őt akarják elkerülni. Nem sokat zavarta a fiatalokat, de elvárta, hogy időnként benézzenek hozzá egy kávéra vagy konyakra.

Tamásnak szokatlan volt a második emeleten lakni. A Yorkville-i garzonjában, ha lenézett az erkélyről, a huszonhatodik emelet magasságából az East Riverre és a hidakra, távol volt mindentől. Itt, ha az ablakhoz ment, egészen közel volt az utca, felhallatszott a

járókelők beszéde, az autók zaja. Az elegáns, keskeny utcában, a Park Avenue és a Madison között, fák voltak és olyan alacsonyan laktak, hogy a fák lombjai nyáron karcolták az ablak üvegét.

Az építész iroda, ahol Tamás dolgozott, a Rockefeller Centerben volt, az ő irodahelyisége az ötvennegyedik emeleten.

Beatrix gyakran átjött hozzájuk. Kivételesen nem a festményeiről és a kiállításokról számolt be, sőt a novelláiból sem olvasott fel, hanem tanácsokat adott a gyerekkel kapcsolatban. Elsősorban egy megbízható nevelőnőt ajánlott. Aki az ő három gyereke mellett is volt, amíg azok kicsinyek voltak.

– Német nő, komoly, már idősebb. Egy fiatalt nem is mernék alkalmazni, az a szabadnapján különböző férfiak ágyában hentereg és utána hazajön a gyerekhez…

– Én nem akarok nevelőnőt a gyerek mellé – jelentette ki Mildred. – Magam akarok vele foglalkozni! Minden percem a gyereké lesz! Az állásomat is otthagyom. Csak anya akarok lenni…! Anya és semmi más.

– Ez szép! – mondta Beatrix. – Persze nálam más az eset, nekem a művészetem is fontos, nekem minden festményem, minden novellám olyan, mintha az is a gyerekem lenne! Ezek a fantáziám szülöttei…!

Torzszülöttei, gondolta magában Tamás, de közben mégis felírta annak a német nevelőnőnek a címét.

Az első időben csak legyen itt valaki a gyerek mellett. Ehhez ragaszkodott.

Féltette Mildredet, aki még most is olyan törékenyen vékonynak tűnt, alig látszott meg rajta a közeledő anyaság.

A papa az antropológus szemével nézett az unoka érkezése elé.

– Remek vérkeverés, két tökéletes emberpéldány házassága…!

Tamást alaposan kikérdezte az őseiről. Határozottan tetszett neki, hogy a családja már több száz éve nemességet kapott. Jó pedigré! A

magyar szép faj, tehetséges nép. Az, hogy Ázsiából jöttek, nem baj! Ezt megbocsátotta Tamásnak… Hogy az édesanyja német származású volt, ez is tetszett a professzornak. Ő maga tökéletes angol, Mildred anyja, aki néhány éve halt meg, svéd volt, de már itt született Minnesotában.

Tamás mostanában gyakran leszögezte magában, hogy neki tényleg érdemes volt Amerikába jönni. Szép karriert csinált és az élete most beteljesedik, gyereke lesz. Gyereke a gyönyörű feleségétől, akit imád. Pompás környezetben él, nincsenek gondjai és nem is lesznek. A kis Tóváry Tamásnak – mert biztos volt benne, hogy fiú lesz, nem lesznek olyan szörnyű élményei, mint neki voltak gyerekkorában. Háború, ostrom, éhezés… Bombázás és hosszú hetek az óvóhelyen, amikor csak sárgaborsót ettek és penészes kukoricakenyeret. Anyuka arca korommal volt bekenve, a fején fekete kendő, hogy ne vegyék észre az orosz katonák, hogy még fiatal. Mert akkor elvitték volna.

Kisfiú volt, de tudott mindent. Látta a részeg hordát, ahogy berontottak. A szeme előtt lőttek agyon valakit egy karóráért. A pincefeljárónál egy apácát tepertek le, aki éppen egy betegnek hozott valami gyógyszert.

Nem, az ő fiának soha nem szabad megtudnia, hogy mennyi bűn és gonoszság van a nagyvilágban. Úgy fog felnőni ebben a szép házban, hogy csak boldogságot lát maga körül… És meg fogja tanítani magyarul. Rögtön, ahogy beszélni kezd, azt fogja gügyögni magyarul, hogy: Édesapám…!

Egy téli délután, amikor az orvos szerint már számíthattak a nagy eseményre, megszólalt a telefon Tamás irodájában.

A papa volt az. Izgatott hangon beszélt, szinte kapkodott levegő után.

– Most vittem be Mildredet a kórházba! Azonnal gyere!

Tamás még a felöltőjét sem vette fel, mint az őrült, rohant el.

A liftes, akivel mindig beszélt néhány szót, aggódva kérdezte, hogy

mi baj van?

– Semmi baj! Sőt! Most, megyek be a kórházba a feleségem szül!

– Gratulálok, Mr. Tóváry, sok szerencsét! Remélem, fiú lesz és kapunk finom szivarokat!

– Köszönöm, Jimmy! Majd hozom a szivart magának!

Legszívesebben megölelte volna a vigyorgó négert. Ő volt az első, aki gratulált neki.

A kórházban még beengedték Mildredhez, de csak néhány percre.

Szegényke nagyon kínlódott, a szép arca időnként megrándult az éles fájdalmaktól, a homlokán kiütött a verejték.

Egy ápolónő és egy orvos voltak az ágya mellett. Ez a különszobában volt, innen vitték később a műtőbe.

Az orvos intett Tamásnak, hogy most már menjen ki.

Még megcsókolta Mildred kezét, aztán kiment. A folyosón izgatottan sétált a professzor fel és alá.

– Engem nem engedtek be hozzá, de nem is baj! Nem bírnám látni, hogy szenved!

Hirtelen sírva fakadt. Furcsa volt látni ezt az öregembert, ezt a híres tudóst, ahogy sír.

– Nekem ő jelent mindent! Értsd meg, Tamás, nekem Mildred az életem! A kislányom, a drágám! Úrjézus, ha belehal a szülésbe…!

– Kérem, ne beszéljen ilyeneket! Mildred fiatal, erős, egészséges! És ez kitűnő orvos, nem lehet semmi komplikáció!

Egy nővér jött most és rábeszélte őket, hogy ne tartózkodjanak itt a folyosón, menjenek le a társalgóba, ott kávét is kaphatnak.

– Még órákig is eltarthat, amíg a baba meglesz!

Lementek. Most már nem is beszéltek, csak gépiesen itták a kávét. Közben Tamásnak az az ötlete támadt, hogy virágot rendel. Persze, ez a szokás ilyenkor.

Szemben a kórházzal volt egy virágüzlet. Mildred a sárga rózsákat szerette.

– Hány rózsából állítsam össze á csokrot? – kérdezte a virágárus.

– Hány sárga rózsája van raktáron?

– Több mint százötven.

– Helyes! Küldje fel mindet a szülészetre, a negyedik emelet, kilences számú különszobába, Mrs. Tóváry számára.

Elképzelte, ha Mildredet lehozzák a műtőből, egy rózsaerdőt fog találni. Ahová néz majd, csak sárga tearózsák…

Mikor visszament a társalgóba, látta, hogy az apósa megint sír.

– Kérem, menjen haza! Ne izgassa fel magát, otthon feküdjön le szépen és én, abban a pillanatban, ahogy meglesz a gyerek, telefonálok!

– Itt maradok! – makacskodott az öreg.

– Semmi értelme, hogy így izgassa magát! Ilyen idegállapotban nem is tud majd örülni az unokájának!

Ezzel úgy meggyőzte, hogy végül elment.

Most már egyedül várakozott a társalgóban. Egymás után itta a kávékat, szívta a cigarettákat, belenézett néhány magazinba, de fogalma sem volt, hogy milyen képeket látott, milyen cikkeket futott át.

Időnként felnézett a mennyezetre, ahol valahol a magasban, a kilencedik emeleten volt a műtő, ahol most Mildred kínlódik. És még feljebb, fenn az égben, a drága jóságos Isten, aki talán letekint rá.

– Isten, édes drága Isten, add, hogy ne legyen semmi baj! Mildred ne szenvedjen már és mielőbb szülessen meg a gyönyörű gyerekünk…!

Miatyánk, ki vagy a Mennyekben…!

Már este kilenc óra volt, amikor az orvos lejött a társalgóba.

Dr. Lewist mindig mosolyogni látta, de most komornak tűnt az arca. Tamás csak ránézett és tudta, hogy csakis rosszat mondhat.

– Megszületett a baba! A felesége jól van, nincs vele semmi baj! Még alszik, mély narkózist kapott!

– És a gyerekünk?

– Kislány. Három és fél kilogramm.

– Hála Istennek! Már azt hittem, valami baj van, hogy halva született…!

– Sajnos élve! – mondta Dr. Lewis.

Tamás csak bámult az orvosra, először azt hitte, hogy nem jól értette a szavait.

– Egy szörnyű tragédiával állunk szemben! – folytatta a doktor. – Ön férfi, legyen hát erős! A gyerek nem normális. A gyermek mongoloid…

Tamás még nem fogta fel a szavak értelmét, mintha hirtelen fejbe vágták volna, mintha letaglózták volna.

– Nem igaz! Nem igaz! Ez nem lehet igaz!

– Minden részvétem az öné, higgye el! És vérzik a szívem a feleségéért, aki olyan hősiesen viselkedett és olyan nagyon várta ezt a babát!

– Doktor úr! Kérem, mondja meg őszintén, mennyire gyógyítható ez a gyerek, milyen esélyek vannak, hogy…

– Őszinte leszek, ebben az esetben nincsenek esélyek! A baba olyan fokon mongoloid, hogy soha nem lehet ép elméjű. Se beszélni, se járni nem fog…

– Úristen…!

Most felnézett a mennyezetre, ahol a kegyetlen magasságban, ott lakozik a kegyetlen Isten…

– Adok magának egy nyugtatót, mielőtt megnézi a babát, mert ez bizony idegtépő látvány lesz…

Dr. Lewis benyúlt a zsebébe és egy pasztillát adott neki. Az asztalon még ott volt a kávé, azzal lenyelte.

Felmentek a második emeletre. Az egyik helyiségben egy döbbent arcú ápolónő odavezette őket egy kis bölcsőhöz.

Tamás egyetlen pillantást vetett a kis szörnyszülöttre és felüvöltött.

– Borzalom!

Hatalmas, dudoros homlokú feje volt és pici, torz, majom arca. Furcsán nyivákolt, mint egy kis állat. A szája csőrszerű volt. A négyszögletes koponya tetején néhány szőke hajpihe volt.

A szőke Murillo-angyal, akit Mildred várt…

Tamás elfordította a fejét, egyszerűen nem bírt ránézni erre a torz teremtményre.

– Jöjjön be az irodámba! – mondta az orvos. Gépiesen ment utána, leült vele szemben, az íróasztalhoz.

– Higgye el, uram, engem is felkavart! Huszonhat évi praxisom alatt, ez a harmadik mongoloid. De azok halva születtek és az anyának sem mutattuk meg őket.

– Az én feleségemnek sem szabad ezt meglátnia! Isten őrizz! Majd azt mondjuk, hogy halva született…

– Nem mondhatjuk, hiszen él!

– És ezen nem lehet segíteni? Beadni valami injekciót…

– Hogy képzeli ezt, uram? Börtönbe kerüljek, elveszítsem a diplomámat? A baba élve született, ez gyilkosságnak számítana! A műtőben rajtam kívül volt még egy orvos, aki altatta és két ápolónő. Ilyesmire ne is gondoljon!

– Egy biztos, hogy ezt nem visszük haza!

– Hát ki vigye haza? Az önök gyereke!

Az orvos már kezdett barátságtalan lenni, de Tamás ezt nem vette észre.

– Doktor úr kérem, mondja meg, mit tehetek? Ha a feleségem felébred és megpillantja, belehal. Vagy megőrül… És az apósom, megígértem, hogy telefonálok neki. Doyle professzor, a híres antropológus, aki megjósolta a tökéletes emberpéldányt.

Az orvos elgondolkozva nézett maga elé.

– Ezekben az esetekben, ahol az anya elmúlt harminckilenc éves, mindig nagyobb a százalékarány, hogy a gyerek nem lesz normális.

– A feleségem csak harmincnégy.

– Nézze uram, társaságban letagadni, az más! Nekem megmondta őszintén, hogy most lesz negyven.

Tamás csak bámult. Az erős nyugtató már kezdett hatni rá. Zúgott a feje. Mildred hazudott neki és ezt pont most tudja meg. Most… így… Mit csináljon, gyűlölje, mert öt évet letagadott és egy szörnyet hozott a világra…?

Soha nem tudná gyűlölni, csak szeretni és sajnálni…

A gyereket nem szabad meglátni.

Átvillant rajta az ötlet, hogy a néger ápolónőnek ígér ezer dollárt, nem ezret, kétezret, ha véletlenül elejti. Kőpadló van itt, ha arra leejtené…

– Visszamegyek doktor úr, és újra megnézem! Melyik szobában van?

Az orvos mintha belelátna a gondolataiba, csak intett, hogy nem.

– Telefonáljon innen az apósának! Most ne foglalkozzon a gyerekkel és ne gondoljon semmi drasztikus megoldásra!

– Nincs erőm beszélni ezzel az öregemberrel! Ő sem fogja elviselni…

– Helyes, majd én hívom fel! – mondta az orvos.

*

Már éjfélre jár, mikor Mildred végre ébredezni kezdett. Ahogy kinyitotta a szemét, még félálomban, először a rózsákat pillantotta meg.

– Rózsák… Sárga rózsák… – suttogta. – Hol vagyok?

Tamást és a papát, a ködfátyolos tekintetével csak később vette észre.

A papa, attól kezdve, hogy meglátta a gyereket, gépiesen csak egyre azt ismételte, hogy az ókori görögök az ilyet ledobták a Taigetosz hegyéről…

– Hol vagyok? Mi történt velem? – kérdezte ismét Mildred, most már hangosabban.

Az ápolónő megigazította a párnáját és hátrasimította csapzott haját.

– Itt van a kórházban és megszületett a kislánya, három és fél kilogramm.

– Kislány…! – ismételte átszellemült arccal Mildred. – Azonnal hozzák ide nekem a kis babatündéremet…!

– Most még nem lehet, csak holnap! – mondta az ápolónő.

– Most akarom, most azonnal! Csak, hogy egy pillanatra lássam…!

Az ápolónő megrázta a fejét.

– A főorvos úr utasítását nem változtathatom meg!

Mildred feje visszahanyatlott. Nagyon gyengének látszott, a szép arca agyongyötörtnek tűnt.

Negyven éves… gondolta most Tamás és közben úgy érezte, hogy megszakad érte a szíve.

IV.

Ahogy az idő tavaszra fordult, Mildred a sűrűn lefüggönyözött

gyerekkocsival naponta elsétált a közeli Central Parkba.

Senki, soha nem vethetett egy pillantást sem a függönyök mögé…

A házba nem engedtek be senkit, még Beatrixot sem. Mildred mindenki előtt rejtegette a szörnyű titkot.

Még a pap, akihez elvitte megkeresztelni, sem látott belőle semmit, mert a fejét egy rózsaszínű csipkekendővel takarta le.

– Megfázott a kicsike – magyarázta a papnak. Mildred, Marilyn, Theresa nevet kapta a szent keresztségben.

Érthetetlen volt, hogy Mildred milyen mániákus szeretettel ragaszkodott a kis torzszülötthöz. Ahányszor Tamás ajánlotta, hogy adják be egy megfelelő intézetbe – a papának is ez volt a véleménye –, Mildred úgy viselkedett, mint egy megsebzett anyatigris.

– Soha nem válok meg tőle! Soha! Nem vehetitek el tőlem!

Tamásnak az volt az érzése, hogy Mildred elvesztette az eszét. Ez az okos, szuperintelligens nő, semmi mással nem foglalkozott, csak naphosszat feküdt az ágyán, ölelgette, becézte, csókolgatta a borzalmas kis teremtményt.

Tamás ezt képtelen volt nézni és már csak nagy ritkán ment be hozzá.

– Azt hittem, Tamás, hogy megértőbb leszel! Vannak, akik egy kis kutyára, vagy cicára pazarolják a gyöngédségüket. Valamilyen kedves kis állatkára. Azt szeretik, hát hogyne szeretném Millykét, aki a saját vérem, a saját húsom! A gyerekünk…!

Mit válaszolhatott volna erre? Hogy az édes kis cica mindig kis cica marad, de ez fel fog nőni. Nem rejtegetheti örökké a függönyös babakocsiban. Mi lesz akkor? Mi lesz…?

Lassanként megerősödött benne az elhatározás, hogy valamilyen módon, de minél előbb, a gyereknek meg kell halni.

Nincs rá megoldás.

Mildred majd megsiratja és idővel talán elfelejti. És ha nem felejti

el, az se baj, fő, hogy ne legyen itt. Ne rontsa meg az életüket, hiszen már minden percük olyan, mint egy lidércnyomás.

A papa fogta magát és elutazott Európába. Hogy meddig lesz oda, nem is mondta meg. De Tamás nem mehetett sehová, neki itt volt a helye, Mildred mellett. Szerette…

Néha elnézte ezt a gyönyörű szép nőt és fellázadt arra gondolatra, hogy ez a szoborszép test, egy ilyen torzszülöttet hordozott magában.

Micsoda gyalázatos tréfája a sorsnak, hogy a forró, lázas öleléseiknek ez lett a gyümölcse.

Ez…

„Mildred, Marily, Theresa…”

Egyszer úgy összegyűlt benne a keserűség, hogy főbe akarta lőni magát. A véletlenen múlt, hogy nem tette meg.

Az egyik kollégájához ment be, aki mindig töltött revolvert tartott a fiókjában. Volt engedélye.

Bement az irodájába, tudta, hogy ilyenkor nincs ott senki. Ebédelni mentek.

Odanyúlt a fiókhoz, meglátta a revolvert.

Az agyában egy pillanat századrészéig csak az volt, hogy legyen már vége mindennek. Így igazán nem érdemes élni…!

Egy jegyzetfüzet volt az íróasztalon. Erről eszébe jutott, hogy pár búcsúsort kell hagynia Mildrednek.

„Mildred, drágám, nagyon szeretlek, de nem bírom tovább! Tamás”

Letépte a lapot, ebben a percben lépett be a kolléga.

– Megőrültél? – kiáltott fel és odarohant. Becsapta a fiókot és közben elolvasta a kusza sorokat.

– Őrült vagy? Mi van veled? Az isten szerelméért, mi van veled?

Tamás nem válaszolt. Némán, szótlanul, lehajtott fejjel, kiment az

ajtón.

Később ez a kolléga, David McLean, bejött hozzá.

Soha nem fűzte hozzá közelebbi barátság, de most határozottan jólesett az érdeklődése.

– Szeretnék beszélni veled! Nagyon aggódom miattad! Már egy ideje észrevettem, hogy megváltoztál! Vidám voltál eddig, harmincöt éves vagy, előtted az élet! Mi a problémád?

– A problémám megoldhatatlan…

– Ezt nem hiszem! Anyagi gondjaid nem lehetnek, jó fizetésed van. Szép villában laktok, az apósod a híres Doyle professzor. Nemrég nősültél, szerelmi házasság… Láttam a feleséged, gyönyörű nő! Nemrég gyereketek is született, ki kívánhat többet az élettől? Beleszerettél valakibe, vagy a feleséged csalt meg? Erre is van jobb megoldás, mint a revolver!

Tamás közel volt hozzá, hogy megmondja David McLeannek, hogy miért… Hogy mi az, amiért egyáltalán nincs kedve élni.

De nem szólt semmit.

És ezen a napon határozta el, hogy nem önmagát fogja megölni, hanem a gyereket…

Múltak a hónapok. Már ismét karácsony volt, de milyen szomorú, sivár karácsony.

Tavaly vidáman díszítették a fát és közben a gyerekszobát is rendezték a kis jövevénynek, akit olyan izgatottan, örömmel vártak.

Most már itt volt a kis jövevény, majdnem egy éves volt. Nagyon megnőtt és minden nap ijesztőbbé vált. Az óriási homloka alatt a pici, ferde vágású szemeiben semmi értelem, de lehet, hogy nem is látott.

A szakorvos, akihez Mildred időnként elvitte, csak ugyanazt mondta, amit Dr. Lewis, hogy soha nem fog járni, sem beszélni.

Az orvoson kívül csak egy valaki volt, aki láthatta a gyereket, Lucy,

a néger bejárónő. ő reggeltől estig dolgozott a házban, takarított, főzött, mosott.

Mildred megpróbálta előle is rejtegetni, de lehetetlen volt.

Mikor Lucy először nézett be a kis bölcsőbe, rémülten keresztet vetett. – Úrjézus! Ez nem lehet igaz…!

Tamás pont ott állt az ajtóban, szerencsére Mildred nem volt a szobában. Többnyire mindig a gyerek közelében tartózkodott. Ha nagy ritkán mégis elment valahová, Lucyt bízta meg, hogy el ne mozduljon mellőle.

Ezen a karácsony utáni nagyon hideg decemberi délután, megint Lucy ült a kiságy mellett, a túlfűtött, pelenkaszagú gyerekszobában; Tamásban már kikristályosodott a terv…

A gyerek csakis természetes halállal halhat meg. Semmi gyógyszert nem adhat be neki, ha esetleg felboncolnák, ez azonnal kiderülne.

Tüdőgyulladást kellene előidézni. Ez egyszerű volna, a meleg szobából átvinné egy másik helyiségbe, ott rányitná az ablakot.

Odakint mínusz tíz fok van.

Egy-két percig tartaná csak a metsző hidegben, az elég is lenne…

De mikor tudja ezt megcsinálni? Minél előbb kellene túlesni rajta.

Ezen a decemberi délutánon, mikor Mildred a fogorvoshoz ment, itt volt a kitűnő alkalom.

Igen, ütött az óra, mikor cselekedni kell. Nem várhat, nem halaszthatja tovább…

Bement a gyerekszobába, ahol fullasztóan meleg volt. A központi fűtésen kívül a villanykályha is ontotta a hőséget.

Lucy a kiságy mellett ült és horgolt. Valami oltárterítő volt ez, amit egy harlemi baptista templom részére csinált.

– Elfogyott a cigarettám! – mondta Tamás könnyedén. – Legyen szíves, szaladjon le a szupermarketbe és hozzon egy doboz

Marlborót! És ha már lemegy, nem bánnám, ha hozna sajtot is. Napok óta nincs sajt a vacsorához.

– Majd ha hazajön az úrnő! Addig én nem hagyhatom itt a babát!

– Nyugodtan itt hagyhatja, hiszen itt vagyok én…!

– Nekem azt kell csinálnom, amit az úrnő parancsol…

– Nézze, Lucy, én nem parancsolok, csak szépen kérem menjen le, és hozza azt a cigarettát. Ideges vagyok, ha nem tudok rágyújtani…

– Hát nem bánom – mondta tétovázva a néger nő. – De tessék felírni, hogy milyen sajtot vegyek. Porte Salut jó lesz?

– Igen, hozzon abból egy kilót! Itt van tíz dollár, ami megmarad, a magáé…

– Köszönöm! Majd sietek haza, mert ha az úrnő megtudja, hogy elvoltam, megharagszik.

Felvette a kabátját és ment.

Tamás pontosan kiszámította, hogy az áruházig az út hét perc. Vissza ugyanannyi. Ha sajtot is vesz, azt a csemege osztályon blokkolják, nem ahol a cigarettát. Ez lehet tíz perc, de ha hosszú sor áll a pénztár előtt, akkor több.

Huszonnégy perc mindenképpen rendelkezésére áll. Ez bőven elég lesz arra is, hogy utána, ha visszatette a gyereket az ágyba, újra átmelegedjen. Nehogy Lucy észrevegye, hogy hideg.

Kisietett az ebédlőbe, ennek az ablaka az udvarra nyílt.

Ezt már mind kitervelte magában. Ha az utcára néző ablakot kinyitná és nő véletlenül visszanézne, ezt rögtön meglátná.

Kitárta az ablakot, közben olyan ideges lett, hogy majdnem letépte a függönyt. Kegyetlen hideg volt. Szinte vágott be a dermesztő jeges fuvallat.

Most visszament a gyerekszobába. A hősugárzót az ágy közelébe tette, hogy gyorsabban felmelegedjen majd az áthűlt kis test.

Kiemelte a gyereket. Ügyetlenül nyúlt hozzá, majdnem elejtette,

mert hirtelen kapálózni kezdett. Most először nyúlt hozzá, mindig irtózott tőle.

Ahogy ránézett a torz arcra, egy pillanatra furcsa érzése támadt. Megölöm a saját gyerekemet…

De neki is jobb, persze, hogy jobb.

– Milyen okosak voltak az ókori görögök, akik az ilyen élőlényt ledobták a Taigetoszról.

Az órájára nézett, majd négy percig tartja a nyitott ablaknál…

A karján a kapálózó gyerekkel, már éppen indult az ebédlő felé, amikor belépett Lucy.

– Visszajöttem, mert eszembe jutott, hogy a zongorán, az ezüst dobozban láttam cigarettát! Sajtért meg leszaladok vacsora előtt, ha már visszajött az úrnő!

A tíz dollárt letette az asztalra, aztán nyugodtan levette a télikabátját.

Tamás még mindig ott állt a gyerekkel, aki most nyivákoló hangon sírni kezdett.

– Tessék visszatenni az ágyba! – mondta Lucy, fekete széles arcán minden kifejezés nélkül. – És ölni bűn! – tette hozzá. – Ez benne van a Tízparancsolatban!

V.

A sors iróniájaként Tamás kapott tüdőgyulladást és majdnem bele is halt, mert amikor az ebédlőablakot kitárta, ő is alaposan ki volt melegedve. Talán az izgalomtól.

A gyerek még ezután két hónapig élt, aztán kanyarót kapott, az orvos, akit Mildred kihozatott éjnek idején, nem tudott rajta segíteni. Vagy talán nem is akart. Lehet, hogy túl erős gyógyszert adott be neki, ezt sohasem lehet tudni.

Mildred hisztérikus rohamot kapott a temetésén és ráborult a kis ezüstözött, fehér koporsóra, amely természetesen le volt zárva.

Senki sem láthatta, hogy nézett ki.

Mildred Marilyn Theresa Tóváry, a földreszállt kis szőke angyal.

Mert most már Mildred csak így emlegette a szép kis babatündért, akit egyéves korában elvett tőle az Isten…

A saját régi fényképeiből kikereste a legszebbet, amelyen ő volt egyéves és valóban olyan, mint egy Murillo-angyal. Ezt mutogatta mindenkinek.

És lassanként maga is elhitte, amit másoknak mondott. Beleélte magát, és ha bárki volt és Isten különös kegyelme, hogy nem maradt életben, akkor annak nekiugrott volna.

De senki, soha nem mondott semmit. Megcsodálták az arany medaliont, amit a nyakában viselt, és amelyben szintén egy ilyen szép kis kép volt saját magáról.

Papa visszajött Európából, és az életük lassacskán a régi, rendes kerékvágásba került.

Mildred levetette a gyászruhát és visszament a régi munkahelyére.

Aztán elkezdtek újra társaságba járni, Beatrix újra átjött hozzájuk. A novelláiban sokat szerepeltek, olyan lélektani motívumok, ahol egy gyönyörű házaspárnak a várva vár gyereke süketnémán született. De a gyerek is persze gyönyörű volt, mint Beatrix írásaiban minden főszereplő.

A nők magasak voltak és szőkék, hosszú, tökéletes combokkal és telt, csodálatos mellekkel…

Lehet, hogy azért írt mindig ilyenekről, mert ő maga alacsony volt, olyan rövid lábakkal, mint egy daxli és melle egyáltalán nem volt.

A férfiaknak hullámos fekete hajuk volt, izmos testük, sok „latin szerető”-t szerepeltetett, akik a nők ágyában szinte világrekordot javítottak…

Erre is megvolt a magyarázat. A férje, Barcker ügyvéd, inkább a bíróságon brillírozott, mint a hálószobában.

Barcker kedvenc nyári szokása az volt, hogy ő sütött a vendégeinek, mikor meghívta őket a tóparti nyaralójába.

Most Tamás is oda igyekezett, már több mint egy órája, hogy New Yorkból elindult.

Mildred reggel indult, Beatrix a nagyobbik lányát küldte érte. Ez a húszéves lány, Linda, állandóan kábítószereket szedett és Tamás aggódott, hogy fogja vezetni a Jaguárját, amit most kapott az apjától.

De nem történt semmi baj. Mildred, ahogy kiértek, hazatelefonált és kérte, hogy délután mielőbb jöjjön ki.

– Isteni idő van, a tavon lesz az egész társaság!

Ez a Linda egyébként kimondottan csinos lány volt, sokkal formásabb alakú, mint amilyen Beatrix valaha is lehetett. Azonkívül, hogy marihuánás cigarettákat szívott, a szexben sem voltak gátlásai…

Állandóan váltogatta a barátait és ezt nem titkolta. Beatrix kétségbe volt esve emiatt, szerette volna, ha a lánya úgy viselkedik, ahogy egy társasági fiatal hölgynek illik, akit majd ragyogó keretek között ad férjhez és menyasszonyi ruhás képét közli a vasárnapi New York Times.

Egyelőre Linda a Playboy magazinba küldte be a meztelen képét és az apjának csak utolsó percben sikerült megakadályozni, hogy megjelenjen.

Linda egyszer, ez még tavaly történt, minden előzmény nélkül, felajánlkozott Tamásnak…

Ugyanebben a tóparti nyaralóban, ahová most ment, játszódott le ez a kínos jelenet.

Rengeteg vendég volt, mint mindig. Barcker, a házigazda a sütögetéssel foglalatoskodott, Beatrix egy novelláját olvasta fel.

Lindának vízisíeléshez volt kedve és Tamást kérte meg, hogy vezesse a motorcsónakot.

Tamás irtózott a füsttől, a novellától még jobban, így elment a lánnyal a motorcsónakkal.

Kiderült hamarosan, hogy Lindának nem vízisíeléshez támadt kedve, hanem egészen máshoz…

– Szökjünk meg egy órára! Senki sem fogja észrevenni! Se a szüleim, se a maga felesége! A vendégek még kevésbé.

– Hová akar szökni, és miért?

– Ne adja a naivat, azt inkább én adhatnám…! Visszamegyünk a partra, beülünk a kocsimba, tíz percre van egy jó kis motel. Eldugva az erdőben! Már voltam ott különböző fiúkkal, most magával volna kedvem…!

– Maga megőrült Linda! A szüleinek vagyok a barátja és nős ember vagyok!

– Na és? Azt hiszi, maga lesz az első ilyen esetem? Anyám barátnőinek a férjét sorra kipróbálom… Már persze, amelyik tetszik nekem! És maga tetszik! Maga szép férfi, igazán szép!

– Linda, ne folytassa kérem, nekem ez kellemetlen!

– Miért? Nem szokta megcsalni a feleségét? Úgy tudom, öt évvel idősebb, mint maga, hiszen az anyámmal járt iskolába.

Ez szíven ütötte Tamást. Eddig azt hitte, hogy arról az öt évről nem tud senki. Ő maga is úgy tett, mintha nem mondta volna meg neki az orvos. Most kiderült, hogy Beatrix-szel járt iskolába, akinek tizenkilenc éves lánya van.

– Nos, min gondolkodik? Ha nincs kedve motelbe menni, kiköthetünk. Van itt egy félsziget, igaz, hogy sok a szúnyog…!

– Megyünk vissza a vendégek közé! Hívjon egy magához illő fiút a motelbe, vagy a szúnyogos bokrok közé!

– Kiábrándított! – nevetett gúnyosan a lány. – Nem gondoltam

volna, hogy egy ilyen ódivatú alak…!

Visszamentek a csónakkal és ettől kezdve Tamás igyekezett elkerülni Lindát.

Ma sok vendég lesz, legalább harmincan. Azok között nyilván akad megfelelő partner Lindának.

Mildrednek soha nem említette ezt az epizódot, csak feleslegesen bosszantotta volna.

Igyekezett elkerülni minden olyan témát, ami sérthetné az érzékenységét. Ha összetalálkozott valahol a régi barátnőivel, egy árva szót sem szólt róluk.

Legutóbb a svéd stewardesst látta a Madison Avenue-n. Még mindig rendkívül csinos volt, egyenruhát viselt. Nagyon megörült Tamásnak, megcsókolta az utcán. Fél napot töltött New Yorkban, este már repült Stockholmba. Ezt a fél napot szívesen töltené Tamással, felújíthatnák a régi, kedves időket…!

Tamás valami kifogást mondott, nem azt, hogy nős, mert azt úgyis tudják róla és ez egyáltalán nem zavart senkit.

De nem akarta megcsalni Mildredet, és tíz év alatt nem is csalta meg.

Most tavasszal ünnepelték a tíz éves házassági évfordulójukat.

Különböző programokat terveztek. Esetleg lerepülnek Floridába és megszállnak ugyanabban a hotelben Miami Beach-en, ahol a szerelmük elején közös szobát vettek ki, pedig még nem voltak házasok.

Mildred azt javasolta, hogy vacsorázzanak meg kettesben abban a kis francia vendéglőben, ahová véletlenül menekültek be az eső elől.

Ezek mind afféle romantikus elgondolások voltak, de nem lett belőlük semmi, mert Beatrix nagy vacsorát rendezett a tiszteletükre, háromtagú zenekarral, pezsgővel és rengeteg vendéggel.

Mildred gyönyörű volt ezen az estén, mindenki körülrajongta.

Mosolyogva fogadta a gratulációkat és nevetett a humoros köszöntőkön.

– Csak az első tíz év nehéz! – mondta Barcker, a házigazda, kezében a pezsgőspohárral. – A többit már ki lehet bírni…!

Beatrix nem szerette a férjének ezeket az olcsó szellemességeit és rosszallóan intett neki. Ez állandó szokása volt, hogy lesújtó pillantásokat vetett rá, elvégre ő volt a nagy írónő, csak neki volt joga szellemeskedni.

Azt, hogy a pazar partikat a kétszázezer dolláros Fifth Avenue-i öröklakásban vagy a tóparti, nyári házban nem az ő sikereiből, hanem az ügyvéd úr jövedelméből finanszírozták, azt Beatrix nem vette számításba.

A tízéves házassági évfordulót valóban elegánsan megrendezték, milyen jó volt, szép volt, de Mildrednek egy különös kijelentése megzavarta Tamást. Miért kellett neki most ezzel előjönni…?

A hangulat tetőfokán egyszerre csak eltűnt az arcáról a mosoly, a szeme könnybe lábadt és azt mondta a körülötte állóknak:

– A kislányunk, ha élne, már éppen kilenc éves lenne…! A szép babatündérkém…!

Néhányan összenéztek, lehet, hogy a titok már régen kiszivárgott…

Tamásnak ezek után egészen rossz hangulata lett.

Barckerék társaságába kizárólag Mildred kedvéért ment. Ma mindenesetre megúszta, hogy nem az egész napot tölti ott, ez is éppen elég lesz.

És ez a borzalmas hőség. Elálmosította, mi lesz vele, ha már most így ásítozik, mire este lesz.

Egy erős feketét kellene inni.

Az autópálya szélén most meglátott egy kávézót. Ide bemegy, megissza a kávét és egy jó jeges Coca-Colát. Ez a pár perc már nem számít.

Csak a pult mellett, sietve felhajtotta a kávét, ami erősebb is lehetett volna, de a Coca-Cola, a sok jéggel, határozottan felüdítette.

Hát ez jó ötlet volt, állapította meg magában. Felfrissülten ült be a kocsiba.

De mi történt? Mi ez?

A kocsi nem indul be.

Benzin volt bőven, közvetlenül a George Washington-híd után töltette fel. Lehet, hogy az akkumulátor merült le…?

Pont most, pont ilyenkor! Úgy látszik, mégsem volt olyan jó ötlet itt megállnia, azért a nyomorult kávéért.

A kocsi eddig ment szépen, remek, majdnem új Buick volt, tavaly vették.

Mindent megpróbált, de hiába, a motor néma maradt.

A kávézó közelében látott egy szervizt.

Még szerencse, hogy ez itt volt és azonnal kaphat segítséget. Azonnalról szó sem lehetett.

A kocsit ugyan bevontatták, de hozzá sem nyúltak.

– Kis türelem! – mondta a szerelő. – Rövidesen sorra kerül.

– Sietek, értse meg! Máris elkéstem onnan, ahová megyek!

– Mindenki siet! Három kocsi van itt még a magáé előtt.

– Azokat mind kivárjam?

Már nem is kapott választ. Egy ilyen műhely a legnagyobb szombati forgalomban olyan, mint egy bolondokháza. Egy néger, akinek a Cadillacjén már jó ideje pepecseltek, üvöltözött és csúnyán káromkodott. Akkora volt, mint egy díjbirkózó, folyt róla a verejték, vastag nyakán kidagadtak az erek.

A kis, sovány mechanikus ezzel nem fog szembeszállni az ő kedvéért, abban biztos lehetett. Mikor végre megnézték a kocsit és kiderült, hogy új benzinpumpára van szükség, de ami ebbe a Buickba kell, az éppen nincs raktáron, akkor már Tamás is kezdte

elveszíteni a türelmét. A szerelő megnyugtatta, hogy majd beszerez egy pumpát, néhány mérföldre innen van egy másik szerviz, akinek biztosan van.

– Addig is várjak?

– Semmi esetre! Tessék beülni arra az egy-két órára a kávézóba.

Ez aztán elképzelhetetlen volt, hogy ott töltse az idejét, miközben Mildred már bizonyára ideges és türelmetlenül várja.

Persze telefonálhatna Barckerékhez, hogy valaki jöjjön ide érte. Lake Wallenpoupac már nem lehet túl messze, talán csak huszonöt mérföld ide.

De ezt nem kívánhatja senkitől, hogy otthagyja a partit, a tavon a kellemes lubickolást ebben az ádáz hőségben.

Ez szemtelenség lenne. És esetleg pont Lindát küldené érte.

– Nincs egy kocsija, amit kibérelhetnék? Este visszahozom, addigra remélem az én Buickom kész!

– Sajnálom, de mi nem vagyunk autókölcsönző.

– Azt tudom, de valami megoldás kell nekem, hogy azonnal eljussak Lake Wallenpoupacra.

– Hát kérem, dolgozik nálam egy fiú, a munkaideje éppen most jár le. Van neki egy Volkswagenje, hátha hajlandó elvinni magát! Ígérjen neki egy húszast! Rendes kölyök, nem olyan szemtelen, mint az amerikaiak. Ausztráliai.

– Nagyszerű.

A mechanikus behívta a fiút valamelyik hátsó műhelyből. Ez nyakig olajos volt, az arca is összemaszatolva.

– Tom, figyeljen ide! Ezt az urat el kellene vinni Lake Wallenpoupacra, fizet magának húsz dollárt!

– Sajnálom – mondta a fiú udvariasan –, de nem vállalhatom! Megígértem az anyámnak, hogy munka után azonnal hazamegyek!

– Huszonöt dollár! – mondta Tamás rábeszélően.

A fiú egy ideig tétovázott, aztán mégis hajlandó volt.

– Oké! Sietek kimosakodni és máris indulhatunk.

Tamás közben felhívta Barckeréket, hogy megnyugtassa Mildredet, de senki sem vette fel a kagylót.

Mikor a fiú visszajött, alig ismert rá. Tiszta, kék pólóingben, simára fésült hajjal, rendkívül csinos fickó volt.

Már hozta is a piros Volkswagent.

Tamás megmagyarázta neki az utat, volt egy térképe is. De ez felesleges volt, már annyiszor ment ki Barckerék nyári házába, hogy akár csukott szemmel is tudta volna az irányt.

Közben illőnek tartotta, hogy beszélgessen is a fiúval.

– Nagyon jó szakmát választott, az autószerelés mindig kitűnő üzlet!

– Ez nem a szakmám! Egyetemista vagyok, csak nyáron dolgozom itt, hogy összeszedjek kis pénzt a tandíjra, na meg kifizessem ezt a kocsit.

– Nagyon helyes, és minek készül?

– Orvos szeretnék lenni, most leszek másodéves.

– Szép hivatás! És itt Amerikában kitűnően fizetik az orvosokat.

– Ausztráliában is, én onnan jöttem ide a szüleimmel.

– Melyik városból?

– Sydney… Ott születtem.

Hamarabb értek a Lake Wallenpoupachoz, mint Tamás remélte. Nem sok pénzt hordott magánál és nem tudta, menynyit számít majd fel a szerelő.

– Adhatok csekket?

– Természetesen. Nekem teljesen mindegy, mit tetszik adni…!

Tamás elővette a csekk-könyvét és tollát.

– A neve?

– Thomas Cunningham.

A fiú udvariasan megköszönte és jó mulatást kívánt.

– Nem akar bejönni velem? – kérdezte hirtelen ötlettel Tamás. – Csak egy fagylaltot enni, vagy valami hűsítőt! Látom, nagyon kimelegedett!

– Hát az jó lenne! Szörnyű ez a hőség!

Együtt szálltak ki a kocsiból.

Barckeréknek nagy kertjük volt, de a társaság úgy látszik, lent volt a vízen. Egy csíkos ernyő alatt, fagylaltosnak maszkírozott pincér unatkozott, a kerekeken gördülő jégszekrényen kis zászlók, tréfás feliratokkal. Ez olyan tipikus Barcker-féle ötlet volt.

Mindketten csokoládé fagylaltot választottak, bár a fiú tétovázott, hogy inkább vaníliát szeret.

– Vegyen azt is!

– Azt majd elviszem magammal az útra.

A pincér már csomagolta is a vaníliásat, amikor egy kövérkés hölgy jött oda. Nem tűnt ismerősnek, bár lehet, hogy valahol már találkoztak. Az ilyen elhízott nő felöltözve és fűzőbe préselve, egészen másképp néz ki, mint fürdőruhában.

Kedvesen mosolygott Tamásra:

– Szép fia van! És hogy hasonlít magára, le sem tagadhatná!

A fiú elnevette magát, aztán a fagylaltjával együtt beszállt a kocsijába.

Tamás körülnézett, hogy hol látja Mildredet, de innen nem lehetett lelátni a tópartra. Már alig várta, hogy levethesse a rátapadt inget és végre beugorjon a tó hűs vizébe.

A ház földszintjén voltak az öltözők. Férfiak számára egy kis egyszerű helyiség, nőknek tükrös, tágas szoba, ahol mindenféle krémek, parfümök voltak, még villany hajszárító is.

Barckerék tényleg a legfigyelmesebb házigazdák voltak és

gondoskodtak mindenkiről. Ahogy Tamás belépett a házba, beleütközött Lindába. A lány bikiniben volt, már csokoládé színűre lesülve.

– Tamás! Na végre, hogy befutott! Már mindenki oda volt, hogy mi van magával! Főleg én…

– Pont maga?

– Igen, én… Most óriási ötletem támadt! Jöjjön fel velem a harmadik emeletre!

– Mi van ott?

– Majd én leszek ott és maga…! Mégpedig kettesben. Meg lesz lepve, hogy a szoba milyen hűvös és én milyen forró vagyok…!

– Hagyjon engem békében! Döbbenetes, hogy egy ilyen jó családból való lány így viselkedjen!

– Miért? A Hearts-lány még sokkal jobb családból való és géppisztollyal jár bankot rabolni! Én csak pár percre akarom magát elrabolni a feleségétől…

– Ez nem fog sikerülni, csak bosszant ezzel a csökönyös viselkedésével! Nincs magában semmi önérzet?

– Önérzet már rég kiment a divatból! Apropó, hol töltötte a délutánt?

– Semmi köze hozzá!

– Már kezd nekem leesni a húsz fillér! Láttam az ablakból, ahogy kiszállt egy piros Volkswagenből. Csinos, magas fiatalemberrel. Nyilván azzal töltötte a délutánt… Maga, kedves Tamás, úgy látszik homoszexuális!

– Én?

– Bizony maga! És Mildred csak alibi feleség, akinek ráadásul van egy villája is. Persze, ő is tudja, kikkel kell vigasztalódni! Sok mindent suttognak magukról…

– Éspedig?

– Hogy Mildrednek néger gyereke született, azért rejtegették, azért nem láthatta senki…

– Elég volt! A szennyes fantáziájától felfordul a gyomrom! Ha nem nővel állnék szemben, felpofoznám!

VI.

Ezen a nyáron Európába készültek. Párizs és aztán Olaszország.

Tamás augusztusra vette ki a szabadságát és Mildred is. Négyhetes vakáció lesz és többen felvették a kérdést, hogy ellátogatnak-e Magyarországra is?

– Amíg a kommunizmus tart, addig nem megyek haza – jelentette ki Tamás és a legszebb tihanyi látképekkel, siófoki strandfelvételekkel sem tudták az elhatározását megmásítani.

– Konok vagy! – mondta Mildred, aki szívesen megnézte volna a híres királyi várat, a Halászbástyát és megszállt volna a pesti Intercontinentalban.

Párizst és Rómát már annyiszor látta, de úgy érezte, ha magyar férje van, mégis csak érdekes lenne, legalább pár napra körülnézni vele a régi hazájában.

A papa nem szólt bele az útitervekbe. Mostanában nagyon megcsendesedett, már nyolcvannégy éves volt, még nem volt szenilis, de a régi fürgesége, élénksége már eltűnt. Egyenes tartással járt, nem látszott rajta a kora. Minden nap nagy sétát tett a Madison Avenue-n, és közben úgy pihent meg, hogy hosszasan álldogált a kirakatok előtt.

Ha megtetszett neki valami, azt megvette Mildrednek. Egészen lehetetlen ajándékokat hozott haza, ezeknek persze illett örülni. Krokodil retikült, amilyen már volt legalább három a fiókjában, de azokat sem használta. Indiából importált nyakláncot, amit valószínűleg Brooklyn-ban gyártottak, ezüst virágvázát, amiben

semmilyen virág nem fért el. Tamás szerette a professzort, hozzátartozott az életükhöz.

– Mielőtt elutazunk, még ki kell mennünk Barckerék-hez – mondta Mildred.

– Búcsúzzunk el tőlük telefonon, millió kifogást mondhatsz, hogy mennyi elintéznivalód van, Beatrix ezt meg fogja érteni!

– De miért ne mennénk? Vasárnap semmi dolgunk sincs és papa is jöhetne velünk.

– Papát fárasztani fogja az a sok vendég, az a nagy cirkusz, ami ott mindig napirenden van!

– Most vasárnap nem lesz senki, csak a család. Már beszéltem telefonon Beatrix-szel és nagyon vár minket!

Csak a család, gondolta Tamás. Az még rosszabb, mert ha mások is vannak, még jobban elkerülheti Lindát. A két héttel ezelőtti kínos jelenetet még nem felejtette el. Persze, erről sem szólt Mildrednek, aki érthetetlen módon, nagyon kedvelte a lányt.

– Édes pofa! Rendkívül eredeti! És meglepő humora van!

– De még milyen meglepő…!

– Sajnos, most nem lesz itt, elrepült vakációra Kaliforniába.

Tamás most hirtelen mégis hajlandó volt elmenni…

Korán indultak, hogy elkerüljék a nagy, vasárnapi forgalmat. Papa a New York Timest is magával hozta. E nélkül elképzelhetetlen volt a vasárnapja. A művészeti oldalakat mindig gondosan végigböngészte, és ha meglátott egy olyan kiállításról szóló hirdetést vagy kritikát, ahol primitív afrikai szobrok voltak, egészen lázba jött.

Ilyenkor számítani lehetett rá; hogy újabb ritkasággal fogja szaporítani gyűjteményét. Ezreket költött erre a szenvedélyére. Tehette, mert komoly vagyona volt. De ugyanakkor a Lipton teazacskót legalább háromszor főzte ki, hogy spóroljon négy centet.

Szép időben indultak. Mildred vezette a kocsit. Tamás mellette

ült, papa hátul, kényelmesen.

Már jó ideje robogtak, amikor Mildred kijelentette, hogy neki valahogy nem tetszik a motor hangja.

– Azt hiszem, az előgyújtással lehet baj! Álljunk meg annál a szerelőnél, aki a múltkor megcsinálta a kocsit!

– Bemehetünk hozzá, ügyes ember és nem is kért sokat! – mondta Tamás. – Közvetlenül mellette van egy kávézó, ott kényelmesen kávézhattok papával, mialatt én ellenőrzöm a munkát.

Tamás bekísérte őket a kávézóba, ő maga is megivott egy kávét, aztán átment a szervizbe.

Most nem kellett várni, a szerelő rögtön megnézte a kocsit.

Közben hátraszólt a műhelybe:

– Tom! Jöjjön be, itt van az az úr, akit a múltkor elvitt Lake Wallenpoupacra.

A fiú arca még nem volt összemaszatolva, úgy látszik, csak most kezdett dolgozni.

– Jó reggelt, Mr. Tóváry! Megkértem a főnököt, szóljon nekem, ha véletlenül be tetszik megint jönni.

– Csak nem volt valami probléma a csekkel?

– Nem, dehogy! Odaadtam anyámnak és ő nagyot nézett, mikor az ön nevét olvasta rajta. Egészen izgatott lett, még nem is láttam ilyennek! Azt mondja, ismeri önt és milyen érdekes véletlen ez!

Tamás megpróbált emlékezni, hogy hol találkozhatott egy Mrs. Cunningham nevű nővel. De sehogy sem jutott eszébe.

– Sokat járunk társaságba, de a Cunningham névre nem emlékszem. Tudja, hogy van ez, a partikon annyian vannak.

– Régről ismeri az anyám, egészen régről, azt mondta…!

– Ez tévedés lehet, mert sosem jártam Ausztráliában.

– Anyám nem ausztrál, hanem magyar. Ötvenhatban jött ki és éppen a határon találkoztak. Ön sokat segített neki, mikor

megsebesült…

– Katinka…! – kiáltott fel Tamás.

A hangja egészen mélyről szakadt fel és furcsán hatott, mintha a szerelő is csodálkozva nézett volna rá.

– Igen, Kathy a neve… – mondta a fiú.

– Katinka… Katinka… – ismételte most szinte magában, a rég elfelejtett nevet és közben nézte ezt a fiút.

A fiút, akit Tamásnak hívnak, mint őt…

Nézte és most már rájött, hogy miért volt ennek a Tómnak olyan ismerős az arca… Ahogy most mosolyog, pontosan olyan, mint ő volt az érettségi fényképén.

Csak meg kellene kérdezni, hogy hány éves… Semmi mást.

De nem kérdezheti, ezt a Tom Cunninghamot nem zaklathatja fel.

De ahogy nézte, megtelt a szíve vad, ujjongó boldogsággal.

Ez az én fiam! Persze, hogy az enyém…! Szerette volna magához ölelni ezt a szép, sudár, remek fiút, aki az ő vére, az ő életének folytatása.

De uralkodott magán. A feje zúgott, a halántékában mintha egy kalapács ütögetne, bár lehet, hogy a szerelő kalapált valamit, azt hallotta csak.

A benzinszag elviselhetetlen volt. Szédült, forgott vele a világ. Rágyújtott egy cigarettára.

– Itt nem lehet dohányozni – mondta a szerelő. – Tessék kimenni a levegőre, maga meg Tom menjen vissza a műhelybe! Van ott elég munka!

– Egy pillanat! – mondta Tamás, kissé tétovázva. – Itt van a névjegyem, ez az irodai telefonszámom, ha az édesanyja felhívna egyszer, mikor ráér, nagyon örülnék…

VII.

Barckeréknél a családon kívül, akárhogy erősködött Beatrix, hogy nem lesz senki, mégis volt egy csomó vendég.

Nem hívták őket, egyszerűen csak betoppantak. A tóparti villatulajdonosok rémei. Meg akarják spórolni a szállodát, tehát jönnek, a gyerekeket is hozzák, nagy kosarakat cipelnek, amelyekben hideg felvágott van, sőt torta is a háziak részére, ezzel kívánják jelezni, hogy őket nem kell kínálni, Isten ments, hogy zavart okozzanak…

A háziak esetleg pihenni szeretnének ezen a hétvégén, de így kénytelenek a vendégekkel teniszezni, bridzselni, másnap valakit szerezni, aki elmosogatja a millió tányért és poharat. Ilyenkor a legszívesebben elmenekülnének a saját nyaralójukból valami csendes helyre, ahol nem találja meg őket senki.

– Jó ötlet volt a papát kihozni! – mondta Mildred. – Nézd, máris talált magának beszélgető partnert, ez is egy professzor, a szomszédban lakik. Mi meg felmegyünk páran az első emeletre, csak néhányan, a kiválasztottak és Beatrix megmutatja nekünk a legújabb festményeit, ezek itt készültek a tóparton.

– Hát én nem akarok a kiválasztottak között lenni!

– Tamás! Nem lehetsz ilyen udvariatlan! Mi van veled, olyan különösen viselkedsz, felbosszantott valamivel a szerelő?

– Nem, dehogy… Csak fáj a fejem, beveszek egy aszpirint és elvonulok a kertbe, láttam ott nyugágyakat. Később majd csatlakozom a társasághoz…

Mildred kis futó csókot lehelt rá és sietett be a házba, hogy gyönyörködhessen Beatrix remekműveiben.

Szerencsére Mildred már nem hallotta, mikor a kövér nő, aki a múltkor a fagylaltosnál azt mondta, hogy milyen szép fia van, hasonlít rá, le sem tagadhatja, most odaszólt:

– Halló, hol hagyta ma a szép fiát?

– Ma nem ér rá…!

A nő eltűnt, nyilván őt is érdekelték Beatrix festményei.

Tamáson átvillant, hogy milyen meglepő lett volna, ha azt válaszolja, hogy a szép fiam nem ér rá, mert egy szervizben dolgozik, négydolláros órabérért. Egy benzinszaga műhelyben tölti a vasárnapját…

A szép fiam…!

És két héttel ezelőtt, kedves asszonyom, mikor ön látott minket, még fogalmam sem volt, hogy az én fiam… Másfél órája sincs, hogy tudom…

Annyira felkavarta ez a hirtelen jött, meglepetés, az élete nagy-nagy meglepetése…

És most mi lesz a következő lépés? Mit tehet…?

Hogy fog alakulni az élete, egyszerűen tudomásul veszi, hogy van egy fia és esetleg vesz neki néha valami ajándékot. Mint idegen fog szerepelni a fiú előtt, és ez előtt a Cunningham előtt is, mert elkerülhetetlen, hogy vele is találkozzon.

Ki ez a Cunningham?

És mikor vette el Katinkát…?

Ausztráliában rögtön, ahogy odaérkezett, vagy még Németországban és együtt mentek ki…?

És ez a Cunningham azt hiszi, hogy Tom az ő fia…?

Ezekre a kérdésekre csakis Katinka adhat választ, csakis ő…

Vajon mikor fog telefonálni… Tíz nap múlva már repülnek Párizsba és csak négy hét múlva térnek vissza.

Egyszerűen nem bírja ki, hogy ne tudjon meg azonnal mindent…

És ha Katinka nem telefonál, ha haragszik rá…?

De nincs oka haragudni…!

Nincs.

Nem hazudtak egymásnak semmit, ígéreteket sem tettek.

Szerelemről szó sem volt…

Megpróbált visszaemlékezni, felidézni magában Katinka édes arcát.

De annyi év távlatából nehéz volt.

Éppen húsz éve lesz most decemberben…

A szovjet tankok már lerohanták az országot, már vérbe tiporták a szabadságharcot. Minden odaveszett…

Tamás harcolt az első pillanattól kezdve. Fanatikus lánggal, megrészegülve a szabadság mámorától.

Győztünk! Győztünk…!

Aztán jöttek a szovjet tankok ezrei, amire nem számítottak. És a nyugati segítség, amire számítottak, amiben hittek, az nem jött… Tamás huszonöt éves volt.

Isten csodája, hogy életben maradt, de ezt az életet nem akarta egy börtönben vagy orosz fogolytáborban eltölteni.

Menekülni kellett, menni…

Anyukától nehéz volt elbúcsúzni.

– Majd szabad földről küldök hírt! Ne sírjon anyukám, ne sírjon, mert megszakad a szívem…!

– Vidd ezt a kockás sálat, amit én kötöttem neked! A határon biztos hideg lesz…

A kék-drapp kockás sállal aztán Katinka fejét burkolta be, mikor úgy hullott a hó…

Mikor a győri vonatra felszállt, még nyoma sem volt hónak. Hideg decemberi délután volt, a Keleti pályaudvaron nyüzsgött a tömeg, a határra készülődök, elvegyülve a csoportokban ácsorgó orosz katonákkal, civil ruhás ávósokkal. Mindenki félt mindenkitől. Senki sem mondta, hogy hová utazik, de az arcokon az elpalástolt félelem

mindenkit elárult.

A vasúti fülke tömve volt. Tamás csak nehezen tudott magának helyet szorítani. Csak egy aktatáska volt nála és egy „határsáv-igazolvány”, mely szerint egy építkezést megy felülvizsgálni. Egy barátja szerezte az igazolványt és belehamisította Tamás nevét.

Az ablak melletti ülésen, szerényen behúzódva, egy fiatal lány ült. Fehér kötött sapkáját állandóan zavartan igazgatta és alágyömöszölte a barna haját. Nagy, fényes szemei voltak, édes kis baba arca.

Senkihez sem szólt egy szót sem, pedig mindenki beszélgetett már a fülkében. Óvatos beszélgetés volt, mert nem tudhatták, ki kicsoda…

A fiatal lány csak nézett ki az ablakon, mintha érdekelné a tovasuhanó táj, a kopár téli fák, a sivár gyárkémények.

Mikor kiment a folyosóra, Tamás maga sem tudta, hogy miért, de utána ment. Igazán nem gondolt kalandra, dehogy is gondolt. De szívesen segített volna ennek a félénk, kis teremtésnek, aki riadtan nézett rá, mikor megkérdezte tőle, hogy hová utazik…?

– Győrbe… – válaszolta tétovázva.

– Én is… Onnan pedig a határra. Gondolom, maga is…

– Ó, dehogy! Én Győrben lakom, ott vagyok állásban, csak Pesten volt dolgom…

– Ne féljen tőlem! – mondta Tamás. – Látom, egyedül van és talán tudnék segíteni magának…

– Köszönöm, nagyon kedves, de semmiféle ilyen tervem nincs! – tiltakozott.

Hamar vissza is ment a fülkébe és egész úton még csak rá sem nézett Tamásra. A nevét sem árulta el. Semmit.

Mikor Győrbe befutott a vonat, egyszer csak eltűnt. Mintha a föld nyelte volna el.

Tamás nézelődött, hátha mégis meglátja, de nem volt sehol. Arra gondolt, hogy elviszi magával arra a címre, ahová ő megy. Mert hogy a lány is a határra készül, abban biztos volt.

Tamás a címet Pesten kapta.

Ez egy taxisofőr, aki az autójával a határ menti faluba vitte azokat, akikben ő is megbízott. Egy volt főhadnagy és már rengeteg embert segített így, de meg is kérte az árát. Négyezer forintba került ez a kis kirándulás. Győrből a Sopron melletti faluig, ahol már várta őket az embercsempész.

– Krisztus koporsóját sem őrizték ingyen! – mondta, ha valaki sokallta az összeget.

Tamást nagyon barátságosan fogadta, megkínálta barackpálinkával és a legfinomabb abált szalonnával. Nyilván telt a sok négyezerből…

Különböző pálinkái voltak felhalmozva, nagy, literes üvegekben, demizsonokban.

– Előfordul, hogy az orosz járőr okvetetlenkedik, ilyenkor jó, ha kéznél van a pálinka!

– Mikor indulunk már? – érdeklődött Tamás. Szeretett volna mielőbb túl lenni az egészen, most hirtelen türelmetlenség fogta el, ha már eljutott baj nélkül Győrig, mit húzzák itt az időt.

Úgy képzelte, hogy már ma éjjel odaát lesz… Szabad földön, a Vasfüggönyön kívül…

– Még várunk valakit! – mondta a taxis. – A pesti vonattal jön ő is, hacsak le nem bukott közben. Fiatal asszonyka, csak huszonkét éves. A férje Jávor Csaba, bajtársam volt, főhadnagy. Belekeverték egy összeesküvésbe, életfogytiglani kapott. Most kiszabadulhatott volna a többi politikai rabbal, de meghalt. Képzelje, féléves házasok voltak, mikor ezt a szerencsétlen Csabát elkapták. Persze tőle nem fogadok el semmit, őt ingyen viszem…

Mikor Katinka bejött, csak bámultak egymásra.

– Ugyanabban a vasúti fülkében jöttünk! – magyarázta Tamás. – De miért félt tőlem, olyan gyanúsnak talált?

– Mindenkitől féltem…

– Segíteni akartam magának és idehozni!

– Hát most itt vagyok…!

Még mindig nagyon félénknek tűnt. Tamás azon csodálkozott, hogy merészel nekivágni ennek az útnak.

A taxiban nem beszéltek, a sofőr azon aggodalmaskodott, hogy el kezd esni a hó.

– Ez baj! Ez nagy baj! – mondogatta.

– Miért? Nem mindegy, hogy milyen idő van? – kérdezte Katinka.

– Hát nem egészen! Hóesésben gyalogolni vagy tiszta időben, kis különbség! Na de reméljük a legjobbakat.

A határ menti parasztházban már legalább húszan szorongtak. Az embercsempész már vagyont harácsolt össze. Személyenként háromezer forintot kellett fizetni.

– Én az életemet veszélyeztetem! – mondta és gondosan megszámolta a pénzt.

Mindenki türelmes volt és izgatott, hogy mikor indulhatnak már. Az egyik házaspár három kisgyerekkel jött, ezek nyűgösködtek, sírtak.

Valaki kijelentette, hogy nem hajlandó együtt menni a gyerekes családdal, mert a legkisebb zaj is veszélyes, és ha egy kölyök elkezd bömbölni…

Vita keletkezett, a túlfeszített idegességtől már nem bírtak magukkal, gorombáskodássá fajult, csúnya veszekedéssé.

Tamás nem akart belekeveredni. A padlásfeljáró keskeny lépcsőjére ültek és beszélgettek.

– Maga hová akar eljutni? – érdeklődött Katinka. – Vagy Angliába vagy Amerikába. Építészmérnök vagyok, ott lesz jövőm…

– Nekem rokonaim vannak Ausztráliában, oda tervezem…! Ha Csaba élne, nem ölték volna meg a börtönben, most együtt mehetnénk…!

A szeme könnybe lábadt és Tamás nagyon megsajnálta. Ilyen fiatal, ezt a borzalmas tragédiát kellett elszenvednie, s most egyedül vághat neki a világnak…

Megsimogatta a haját. Szép, sötétbarna haja volt, most hogy letette a kötött sapkáját, a válláig ért.

Ebben a simogatásban nem volt semmi, csak részvét, kedvesség.

Nem is úgy nézett rá, mint egy nőre, aki szorosan itt ül mellette a félhomályban és a fehér pulóverén át kirajzolódtak a mellei.

– Köszönöm, hogy kedves hozzám. Jó érzés, hogy valaki törődik velem – mondta Katinka és szinte menedéket kérőén, még közelebb húzódott Tamáshoz.

Érdekes, hogy erre emlékezett…

Ennek az éjszakának a többi mozzanata csak kusza összevisszaságban rögződött benne, felvillanó képekben, mint ahogy a rakéták villantak, amelyeket váratlanul lőttek ki az oroszok, már egészen közel az osztrák határhoz.

Sűrűn esett a hó. Tamás a kockás sálját odaadta Katinkának, hogy beburkolja vele a fejét.

Katinka belecsimpaszkodott, úgy haladtak. A csoport, távolabb tőlük, bukdácsolt a hóban. Tamás akarta így és milyen igaza volt.

De erre csak később döbbent rá, mikor már megkezdődött a vad lövöldözés a magas figyelő felől.

Az embercsempész, aki vezette őket, átkozódott.

– A rohadt ruszkik! Mi ütött beléjük? Hogy döglesztené meg őket a mennydörgős mennykő! Ez már a senki földje, ide nem szoktak lőni…!

De most lőttek. Géppisztolyból tüzeltek, szinte záporoztak a

golyók.

– Eltaláltak! Úrjézus…!

Katinka karja kicsúszott az övéből és a földre rogyott.

– A lábam! Jaj, a lábam…!

Tamás rémülten látta a piros vércsíkot a havon.

– Katinka, keljen fel, már csak pár, lépés! Próbálja meg!

– Nem tudok…! Maga csak menjen, menjen! Ne törődjön velem…! Isten ments, hogy miattam…

Tamás nem tudta, hogy mit tegyen. Itt az erdő. A sok bokor jó fedezék. Az erdő már talán Ausztria, már a szabad föld…

Már a Vasfüggöny túloldala…

Semmi köze ehhez a nőhöz, semmi!

De mégsem hagyhatja itt… Megfagy, elvérzik.

Felkapta a karjaiba és úgy vitte.

Futott vele, lihegve futott, a füle mellett közvetlenül elsüvített egy golyó.

Nehéz volt futni a dombnak fel, mintha kiszakadna a tüdeje. Az erdőt kell elérni, az erdőt…

Végre beértek a bokrok közé. Itt letette Katinkát a földre.

Ezt a mosolyt, ahogy akkor feltekintett rá, ezt nem felejtette el sokáig.

A könnyein keresztül mosolygott, de a könnyek megfagytak az arcán, mint a kis jégcsapok.

– Köszönöm, hogy megmentette az életemet!

– Még nem biztos, hogy megmenekültünk! Fogalmam sincs, hogy hol lehetünk!

A rakétázás megszűnt, a sötétben csak a frissen esett hó világított.

Egy kis csőszkunyhó körvonalait látta, beljebb az erdőben, talán százméternyire. Ha addig le tudná vinni Katinkát, az már biztosabb

menedék lenne…

Feltéve, hogy ezt itt osztrák terület. De hátha még Magyarország, és egy orosz határőr fog betévedni oda. A hóesésben már teljesen eltévesztették az irányt…

– Fáj a seb?

– Nem fáj, csak nem tudok ráállni…!

Megint felemelte és vitte a csőszkunyhó felé.

– Nehéz vagyok?

– Nem nehéz, de karolja át jobban a nyakamat…

A kunyhóban egy hevenyészett fekhely volt, oda tette le Katinkát.

Az öngyújtója fellobbanó lángjánál körülnézett. Egy kocsitakaró volt a sarokban, ezt itt hagyhatta valaki. Tehát már mások is jártak itt.

Katinka lábát a golyó a térd alatt érte, de a húson hatolt át, nem a csonton. Nem látszott veszélyes sérülésnek, ha majd idejében kap penicillint, nem lehet belőle vérmérgezés.

De mikor? Hol vannak és hogy jutnak innen tovább…? Tamás friss hóval megmosta a sebet, aztán levetette a fehér ingét és azzal átkötötte.

– Miért ilyen jó hozzám? – kérdezte Katinka. – Miért…? Egy vadidegenhez?

A húsz év távlatából megpróbált emlékezni, hogy mi is történt azután…?

Rettenetesen hideg volt, dermesztő hideg. A primitív kunyhó falai vékony deszkából, a teteje kátránypapír. Ajtó nem volt és süvöltve vágott be a jeges szél.

– Lehet, hogy reggelre megfagyunk itt! – mondta vacogva Katinka.

Tamás gondosan betakarta, közben ő maga is didergett. Hogy egy nyersselyem ing ennyit számít, erre nem is gondolt.

– Ugye maga is fázik? Persze, mert levette miattam az ingét… Jöjjön ide mellém a takaró alá és melegítsük egymást…!

Tamás még akkor sem gondolt semmire, mikor a keskeny heverőn, szorosan a közös takaró alatt feküdtek. Semmire a világon…

Katinka pedig, ő olyan naivnak tűnt. Az. is volt, de még milyen naiv.

Lassacskán felmelegedtek, amit Tamás kezdett érezni az már forróság volt, kigyúlt benne a vágy. És Katinkában is. Remegve simult hozzá és ő volt az, aki a csókolózást kezdte. Igen ő…

Szerelemről szó sem volt. Hiszen alig ismerték egymást, és az is lehet, hogy Katinka csak hálából adta oda magát…

De olyan édesen, olyan felforrósodva, mint valami kislány, aki először találkozik a szerelemmel… Aki először oldódik fel egy ölelésben…

– Katinka, édes, édes kis Katinka…! – suttogta Tamás és csókolta, simogatta, becézte.

Már nem fáztak, nem féltek attól, hogy meg fognak fagyni…

Ahogy kivilágosodott, Tamás a kunyhó ajtajából körülnézett.

Odakint mintha jéggé fagyott volna a táj. Az erdő fái, bokrai mintha fehér kristályból lennének, a hóesés már megállt.

Ahogy lenézett, innen a domboldalról, látta, hogy odalent az út felett, két nagy dögkeselyű kering.

Most vette csak észre, hogy a havon többen feküsznek. A halál groteszk mozdulatlanságával, kitárt karokkal.

Úristen!

Az ő csoportjuk volt, ezeket mind legéppisztolyozták. Innen nem láthatta jól, de a három kicsi alak a havon, a három gyerek holtteste lehetett.

Akik miatt a veszekedés kitört, hogy nyugodtak tudnak-e maradni

a határon, az átkelésnél.

Hát most már nyugodtak voltak szegénykék…

A két dögkeselyű most leszállt és…

Nem, ezt már nem bírta látni. Úristen, ezt nem…

Behúzódott a kunyhóba és nézte Katinkát, aki mélyen aludt.

Neki ezt nem szabad látni, sőt megtudni sem. Ha erre az éjszakára majd visszagondol, csak a lázas ölelésekre emlékezzen, semmi másra…

A földön most meglátott egy újságpapírt. Bécsi újság volt, a tegnapi dátum rajta. 1956. december 15.

– Osztrák területen vagyunk! – jelentette Katinkának, aki most nyitotta ki a szemét.

Később, az osztrák segélyhelyen, ahol volt orvos, volt penicillin, és forró, rumos teával kínálták, akkor realizálta csak, hogy sikerült…

Szabad földre jutott. Úristen, átjutott a Vasfüggönyön…

Másnap elbúcsúzott Katinkától.

Egy transzport fiatalembert elvittek Eisenstadtba, onnan majd elosztják őket és mehetnek Amerikába.

Nem volt értelme, hogy itt maradjon. Katinka úgyis máshová készül és még néhány hét, amíg a lőtt sebével talpra tud állni.

Egy iskolában rendezték be az ideiglenes kórházat a magyar menekültek számára.

Katinka ágya mellett több ágy sorakozott, nem beszélhettek semmi olyat, amit a mellette levő beteg ne hallhatott volna.

Katinkára egy szép, fodros hálóinget adott az apáca és két copfba fonta be a haját.

Most megint olyan volt, mint egy kislány és Tamásnak rettenetesen fájt a szíve, mert tudta, hogy soha nem fogja viszontlátni.

– Köszönöm, hogy megmentetted az életem – suttogta könnyes szemmel.

– Én is köszönöm ezt az éjszakát neked, Katinka…

Nagyon halkan mondta, pedig az apáca úgysem tudott magyarul.

Éveken át így látta maga előtt, ha visszagondolt rá…

Aztán egy idő múlva már nem is gondolt rá. Különös kaland volt, édes kis teremtés, de… De szerelemről szó sem volt…

Ahogy idejutott a gondolataiban, rádöbbent, hogy akkor követte el a hibát, mikor nem maradt Katinkával, hanem elsietett Eisenstadtba, nehogy kimaradjon az amerikai transzportból.

Miért ne mehetett volna ő is Ausztráliába?

Abban a Sydney-i kórházban, ahol a fia megszületett, neki mutatták volna meg, nem ennek a Cunninghamnek…

Ő lett volna büszke, ő lett volna boldog!

De milyen boldog…!

Amilyen boldogtalan és megszégyenült volt, mikor itt, a New York-i kórházban megmutatták neki a szegény kis mongoloidot.

A sorsnak micsoda hihetetlen fonák tréfája ez…

A bermudai Grand Hotelben, nászúton a nagy szerelmével, a trópusi paradicsomban, ott egy torzszülött fogamzott az öleléséből.

A dermesztően hideg csőszkunyhóban, a halál és a rémület közvetlen árnyékában, egy didergő sebesült nő, akit alig ismert, az övé lett. És ebből az ölelésből egy gyönyörű fiút szült neki.

Persze, nem neki szülte, hiszen nem is sejthette, hogy valamikor találkoznak…

Gyűlölte most ezt a Cunninghamot. Ez bitorolja a fiút.

Az ő fiát.

Hirtelen ellenállhatatlan vágy fogta el, hogy most azonnal lássa.

Furcsa elérzékenyülést érzett.

Fiam van. Tom. Tomika… Tamás.

Ez szép volt Katinkától, hogy az ő nevére kereszteltette.

Felugrott a nyugágyból, beült a kocsijába és robogott egyenesen a szerviz felé.

Ha Mildred észreveszi, hogy elment – mert hiszen fél óra az út oda, fél vissza és néhány percet ott is fog időzni – majd azt mondja, hogy ott felejtette a garanciát az alkatrészről.

A szervizbe viszont azzal fog beállítani, hogy nem hagyta-e ott a napszemüvegét…?

Nem szokott hazudni, de ezentúl majd kénytelen lesz.

Mit mondjon a fiának…? És mit mondjon ennek a Cunninghamnek, ha majd találkozik vele. És főleg hogy magyarázza meg Mildrednek az életének ezt a nagy eseményét, anélkül, hogy megbántaná őt…

Mildred szerencsétlen kis torzszülöttjét meg akarta ölni… Katinka gyönyörű fiát szeretni akarja, törődni vele, gondoskodni róla.

Szeretni akarja…?

Máris szereti, igen, ez az érzés máris kigyúlt benne, mint egy hirtelen jött, lobogó láng.

Nem fogom engedni, hogy ott dolgozzon, abban a büdös műhelyben, menjen nyaralni, szórakozni. És a rozoga kis Volkswagen helyett veszek neki egy szép, új kocsit, amihez kedve van, majd ő válassza ki.

A szervizben a szerelő körülnézett, de persze nem találta sehol a napszemüvegét…

– Sajnálom, de talán máshol tetszett hagyni!

Tamás a fiát szerette volna látni, hiszen ezért jött, ezért vezetett ennyit ebben az ádáz melegben.

– Hol van Tom…? – kérdezte.

– Elment ebédelni.

– Ide a szomszédba? A kávézóba? Én is beugrom oda!

– Nem hinném, hogy odament. Máshová szokott járni.

– Hová?

A szerelő most megtörölte az izzadt homlokát, közben különös tekintettel nézett rá.

– Helyes gyerek ez a Tom! – mondta. – És szép is…!

– Igen, én is szépnek találom!

– Azt veszem észre, uram! És tudom, hogy most furcsa világot élünk, de én régimódi ember vagyok és kérem, ne kerülgesse ezt a fiút! Ez nem olyan…! Ha pedig a Buickkal baj van, vigye egy másik szervizbe. Fél mérföldre innen, a bevásárlóközpontnál van egy. Ide többé ne jöjjön!

VIII.

Másnap, hétfőn reggel, mikor bement az irodájába, már azzal fogadta a titkárnő, hogy telefonon keresték.

– New Jersey-ből, egy hölgy! Mrs. Cunningham…

– Mit mondott? Mikor fog újrahívni? – kérdezte elég rosszul palástolt izgatottsággal.

– Meghagyta a számot, tessék visszahívni!

A titkárnő, ez a pletykás vénlány, máris mintha szimatolt volna valamit. Délben az ebédlőben talán már megtárgyalja, hogy Tóváry főmérnököt már korán reggel kereste egy nő, mégpedig magánügyben.

Miféle magánügyei lehetnek egy nős embernek…?

Tamás feltárcsázta a megadott számot.

Remélhetőleg Katinka veszi fel a kagylót, nem ez a Cunningham. Furcsa lesz hallani a hangját ennyi év után…

A hang egészen idegennek tűnt. Mintha nem is ő lenne…

– Hogy vagy, Katinka?

– Köszönöm jól! Hogy vagy Tamás?

– Köszönöm jól! – nehezen indult a beszélgetés.

– Mikor láthatlak? – kérdezte végül Tamás, mert ez a telefonbeszélgetés teljesen értelmetlen volt, idegesítő és már álig várta, hogy arról legyen szó, ami mindkettőjüknek fontos.

A fiáról.

De vajon fontos-e Katinkának…? Ha fontos lett volna, mégis csak értesíti, mert ki lehet kutatni valakinek a hollétét, akármilyen nagy is a világ.

– Gyere ki hozzám egyik délután, Tamás! New Jerseyben lakom, nem messze attól a szerviztől, ahol Tomika dolgozik.

Tomikát mondott. Ez érdekes… Nem azt mondta, a fiam, se nem azt, hogy a fiad…

– Már ma kijövök! Remélek, nem leszek alkalmatlan Mr. Cunninghamnek.

– Nem leszel! Mr. Cunningham két éve meghalt.

– Most özvegy vagy?

– Igen, Tamás! Én mindig özvegy vagyok, mikor találkozunk.

Ez cinikusan hangzott és erőltetetten. Valahogy nem illett Katinkához… A régi, kis naiv Katinkához, akire emlékezett. Akkor huszonkét éves volt, most negyvenkettő…

Talán már nem is szép, némely nő elhízik, tokája lesz, megcsúnyul.

Tulajdonképpen teljesen mellékes, hogy Katinka hogy néz ki… Nem azért megy hozzá, hogy felújítsa azt, ami akkor kezdődött. És végződött is másnap…

Mégis türelmetlenül várta a délutánt, mint bármely izgalmas randevúja előtt.

Már négy órakor elindult. Katinka bediktálta a pontos címét.

Szemerkélt a nyári eső, amikor odaért. Csendes kis Jersey-i utca, csupa kertes ház. Majdnem mind egyformák.

Végre megtalálta a névtáblát: Cunningham Sok virág volt itt a kertben, a bejárónál nem látta a piros Volkswagent, tehát a fiú nincs itthon. Kettesben lesznek. A teraszról integetett valaki. Katinka… Ő…

Ahogy megpillantotta, az első benyomása az volt, hogy nem változott semmit. A nagy, csillogó, barna szemei ugyanazok. Az édes mosolya is…

Csak mintha sokkal soványabb lenne. A kerek babaarc megnyúlt, keskeny lett, így még nagyobbaknak tűntek ezek a szép szemek.

A pettyes kék ruhában szinte testetlennek látszik.

– Tamás, azt hittem, hogy már soha az életben nem fogunk találkozni!

– Hát igen, Katinka, ez egy érdekes véletlen volt…! Ha nem romlik el a kocsim, és nem pont abba a szervizbe megyek be…

– Képzeld, mikor Tomika hozza nekem a csekket! Nézem, nézem, Thomas Tóváry… Azt hittem, elájulok!

– És mit mondtál neki?

– Először megkérdeztem, hogy néz ki ez az úr? Azt mondja, magas, jóképű gentleman, negyven körül. Akkor már tudtam, hogy te vagy…! De uralkodtam magamon, igyekeztem uralkodni… Régi ismerős, aki segített nekem a határon, csak ennyit árultam el. Bár egy pillanatig kísértésbe estem, hogy megmondom neki: ez a jóképű gentleman az édesapád…! És ő mentette meg az életemet, mert én is ott maradtam volna a havon, a dögkeselyűk martalékának…

– Te is láttad a keselyűket?

– Láttam…

– Ne beszéljünk most erről, Katinka! A fiamról beszélj! Ő persze

azt hiszi, hogy Cunningham az apja!

– Dehogy hiszi, már hároméves volt, amikor férjhez mentem James Cunninghamhoz. Tomikát – mikor született – úgy írták be, mint Jávor Csaba fiát. Senki sem tudta ott Ausztráliában, hogy mikor ölték meg Csabát… Még a rokonaim sem, azok csak azon csodálkoztak, hogy nem Csabának kereszteltem, de azzal érveltem, hogy angolul jobban hangzik a Thomas név, mint a kiejthetetlen Csaba…

– És mikor érkeztél ki Sydneybe?

– Gyorsabban, mint reméltem! A rokonaim küldtek meghívólevelet, mindent!

– Ez nagyon szép volt tőlük!

– Nem mondhatnám! Csakis azért hozattak ki, mert szükségük volt egy ingyen cselédre. Agyondolgoztattak, az ablakpucolástól a főzésig; mindent én végeztem. Aznap, ahogy megérkeztem, felmondtak a takarítónőjüknek. Közben folyton hálát vártak tőlem… Nagyon rossz életem volt náluk, ezerszer is megbántam, hogy oda mentem. Bár mentem volna inkább Amerikába…

– Velem, Katinka!

– Nem hívtál…

– Persze, hogy nem, hiszen arra készültél, hogy a rokonaidhoz mész, arról beszéltél!

– Hát csalódtam bennük! De Tomikával jól bántak és az ő kedvéért mindent elviseltem…

– És arra nem gondoltál, hogy tudasd velem a fiam születését…?

– De gondoltam… Csak éppen azt sem tudtam, a világnak melyik sarkában vagy…? Amerikába mentél, vagy Angliába…? És ha valahogy megtalált volna a levelem, hosszas nyomozás és utánajárás után, hogyan reagáltál volna…? Valami trükköt gyanítottál volna a mögött, hogy egyetlen éjszakán voltam a tiéd, és most előjövök egy gyerekkel. Régi filmekben történik ilyesmi…

– Katinka! Megfosztottál attól a boldogságtól, hogy egy ilyen fiam van. Leélhettem volna az életem anélkül, hogy valaha látom őt…

– Nyilván megnősültél és vannak gyerekeid?

– Nincsenek. De nős vagyok…

– Magyar lány?

– Nem. Amerikai… Mildrednek hívják.

– És hogy éltek? Befutottál az építészmérnöki pályán?

– Nem panaszkodhatom. De beszélj magadról, Katinka! Ki volt Cunningham? Szeretted?

– Nagyon finom, jó ember volt. Sokkal idősebb, mint én. Kölcsönkönyvtára volt, oda jártam be. Egyetlen szórakozásom az olvasás lett. Ha esténként már összerogytam a fáradtságtól, belemerültem valamelyik érdekes regénybe…

– Udvarlóid nem voltak?

– Csak James Cunningham udvarolt nekem, miközben a könyveket válogattam a polcon.

– Ez volt minden?

– Ez. Mikor már végképp nem bírtam a rokonaimat, feleségül mentem Jameshez. Nagyon megkedvelte Tomikát és adoptálta. Így lett ő Cunningham…

– És hogy kerültetek Amerikába?

– Jamesnek volt itt egy nővére, elég jómódú. Három évvel ezelőtt meghalt és James örökölte a házat. Előbb arra gondoltunk, hogy eladjuk, de az adók és az ügyvédi költségek felemésztették volna az egészet.

– Emiatt a ház miatt jöttetek ki?

– Nem egészen! James mindig vágyott Amerikába. Azt tervezte, hogy itt nyit könyvesboltot. Nekem is tetszett az ötlet, segítettem volna neki az üzletben, Sydneyben is azt csináltam. De alighogy kijöttünk, James szívinfarktust kapott… Íme, az én szomorú

történetem… A te életed biztos, hogy jobban sikerült!

– Ahogy vesszük! Mindenkinek megvan a maga keresztje…

– Gyere, Tamás, körülvezetlek a házban! Aztán adok neked egy kávét, vagy teát?

– Emlékszel arra a teára, amit az osztrák segélyhelyen kaptunk?

– Persze, hogy emlékszem! A sebem még át volt kötve a te szép, fehér selyemingeddel.

– A lábad hogy gyógyult?

– Elég jól! Nézd, alig látszik, ahol a golyó eltalált.

Felemelte a lábát, harisnya nem volt rajta. A térd alatt, hátul volt egy halvány, fehér heg. Nagyon karcsú, szép lába volt.

Érdekes, de erre Tamás egyáltalán nem emlékezett. Katinkát a sínadrágban látta egész idő alatt. Mikor a sebet a hóval tisztogatta és bekötözte, ott a homályos csőszkunyhóban, nem figyelte meg, hogy szép lába van-e…?

Később, összesimulva a keskeny heverőn, aztán a lázas ölelések közben sem volt alkalma nézegetni.

Csak a mellére emlékezett. Soha azelőtt és azután sem, ilyen gyönyörű, kőkemény melleket nem simogatott.

Most ebben a pettyes ruhában, valami fodor volt elöl – micsoda buta divat, gondolta, elrejti a szép melleit. Aztán átvillant rajta, hogy ezt a pettyes ruhát le is lehetne vetni…

Miért ne…?

Egyedül vannak a házban, miért ne folytathatnák azt a csőszházi éjszakát…?

Katinka közben mutogatta a szobákat. Kispolgári ízléssel, de elég jól voltak berendezve.

Most éppen a hálószobában voltak. A nyitott ablakon beáradt a kertből a rózsák édes illata.

A nagy, széles ágyon égszínkék, fodros takaró. A csőszházban, az a

pokróc, amivel takaróztak, szintén kék volt.

– Katinka, tudod, mi jut az eszembe? Hogy ócska pokróc, amibe burkolóztunk, ugyanilyen színű volt, ilyen kék…

Lehet, hogy ő is ugyanarra gondol most… Mosolyog, az édes, beleegyező mosolyával… Ez a mosoly gyújtotta fel akkor is. És most megint…

Az intenzív emlékezés átalakult benne forró, fékezhetetlen vággyá…

– Katinka, te édes, te drága!

Magához ölelte és szomjasan belecsókolt a szájába.

Már tudta, hogy a következő pillanatokban felemeli és odaviszi a nagy ágyra… És Katinka nem fog ellenkezni, dehogy is fog, ő is kigyulladt a csókban, ő is kívánja ezt az ölelést, hiszen soha nem tekinthet úgy rá, mint egy idegenre… Soha nem felejtheti el azt az éjszakát a csőszházban. Soha…

De Katinka szelíden eltolta magától.

– Nem… Most nem… Majd máskor, Tamás!

– Most akarlak, Katinka és te is, tudom, éreztem, ugyanúgy csókoltál, mint akkor…

– Tomika hazajöhet bármely pillanatban! Ilyenkor van vége a munkaidőnek és egyenesen hazasiet!

Nem telt bele egy perc és a piros Volkswagen begördült a ház mögé.

– Na látod! – mondta Katinka és hamar a tükörhöz ment, hogy kirúzsozza a száját.

Tamás is ledörzsölte a piros bűnjeleket a szája körül. Átmentek az ebédlőbe és mire a fiú bejött, Katinka már a kávéfőzővel foglalatoskodott.

– Micsoda meglepetés! – mondta őszinte szívélyességgel Tamásnak. – Gondolom, sok mesélni valójuk van ilyen régi

ismerősöknek, ennyi idő után!

– Tulajdonképpen több vagyok, mint ismerős! Apai ágon rokonod is vagyok, Tomi!

– A Jávor-család révén? – kérdezte a fiú érdeklődve.

– Igen, de távoli rokon… – szólt közbe Katinka és mintha rosszallta volna, hogy miért mond ilyet.

– És éppen ezért, mert rokonod vagyok, kapsz tőlem egy születésnapi ajándékot!

– Nagyon köszönöm, de a születésnapom majd csak szeptember 16-án lesz!

Tamás fejében egy kis villámszámolás. Igen… A határt december 16-án lépték át…

– Úgy látom Tomi, hogy a Volkswagened már nagyon lestrapált, tehát veszek neked egy új kocsit! Komoly, nagyobb kocsira gondolok, ár nem számít!

– Viccelni tetszik?

– Nem. Válassz ki magadnak, ami a kedvedre való! Értesz az autókhoz!

– Ezt komolyan tetszik gondolni?

– Kérdezd meg anyádat, ismer régről, hogy komoly ember vagyok-e?

Katinka bólintott, de valahogy nem tetszett neki ez a dolog.

– Én most négy hétre Európába utazom a feleségemmel. Ezalatt lesz időd körülnézni az új autómodellek között.

A fiún látszott, még mindig azt hiszi, hogy tréfálnak vele. Távoli rokonok nem vesznek új autót ajándékba. Esetleg odaadnak egy régi kasznit, hogy ne kelljen a roncstelepre vinni.

– Hová tetszenek menni Európába?

– Párizsba, aztán Rómába és több olasz városba…

– Remek vakációnak ígérkezik!

– Tudod mit, Tomi! A jövő évi születésnapodra, mikor húszéves leszel, egy európai utat fogsz tőlem kapni! Párizs, Olaszország, majd eldöntőd, mihez lesz kedved!

– Köszönöm – mondta a fiú bizonytalan hangon. De most már biztos volt benne, hogy ez az úr bolond.

Tamás megitta a kávét és elköszönt. Katinkának kezet csókolt, Tominak megveregette a vállát.

– Szépek az idei Oldsmobilok! Azt nézzél magadnak – mondta még búcsúzóul, mielőtt beszállt a kocsijába.

Katinka és a fia ott álltak a kertajtóban és integettek utána.

Jó érzés volt, hogy Katinka mindent elmondott neki. Az élete most nyitott könyv lett előtte…

Azt, hogy Katinka valamit elhallgatott, most még nem tudta.

Mindent elmondott, igen.

Csak azt nem, hogy rákja van és már csak kevés ideje van hátra…

IX.

Párizsban egyfolytában zuhogott az eső, Rómában kibírhatatlan volt a hőség. Milánóban levágták Mildred karjáról a retikült.

Valahogy semmi sem ment jól ezen az európai kiránduláson. Bár lehet, hogy Tamásban volt a hiba. Mindenütt unta a társaságot, Mildred barátait, akik fényes partikat rendeztek a tiszteletükre.

Párizsban francia társaság vette őket körül, Mildred franciául beszélt velük, Rómában persze olaszul.

Tamás csak angolul tudott és Mildred időnként lefordította neki, hogy miről beszélnek.

De nem érdekelte semmi.

Minden gondolata csak a fia volt és Katinka…

Mindenhonnan írt nekik lapokat, csak üdvözletet, néhány szót, hadd lássa Katinka, hogy állandóan gondol rá.

És hogyan gondol rá…?

Felgyújtva, vágyakozva, számolva a napokat, amikor visszatérhet és a karjába zárja, és nincs kifogás, hogy Tomika éppen hazajön.

Majd csak akkor megy hozzá, amikor biztos, hogy egyedül lesznek.

Mi volt ez az érzés…?

Akkor, ott a csőszházban, szerelemről szó sem volt… Lehet, hogy most van…?

Képtelen volt analizálni a saját érzéseit.

Lehet, hogy csak hálás Katinkának, amiért ezt a gyönyörű fiút a világra hozta.

Katinka pedig? Ő csak hálából adta volna oda magát, amiért nem hagyta ott a hóban…?

Tulajdonképpen mindegy is.

Most új korszak fog kezdődni az életükben.

Még nem tudta eldönteni, mindig újabb és újabb gondolatai támadtak.

A legegyszerűbb volna, ha elválna Mildredtől. Feleségül venné Katinkát és boldogan élnének hármasban.

Mildrednek fájna, de talán megértené és simán beleegyezne a válásba. Hamarosan találna magának valakit, hiszen még mindig nagyon szép.

A férfiak bámulják, körülrajongják és külön szexepilje a pompás villa a 75. utcában.

Megpróbálta úgy figyelni Mildredet, mint egy kívülálló, objektív személy. Figyelte, hogy milyen hatással van a férfiakra…?

Az olasz gróf Rómában, aki Alfa Rómeóval száguldozik,

orchideákat küldött neki. Egy svájci bankár, akivel Párizsban találkoztak az egyik partin, olyan szemekkel bámulta, hogy az már túlzás volt. Közben egészen tűrhető külseje is volt, csak alacsonyabb volt, mint Mildred.

Volt úgy, hogy rádöbbent, mégsem válhat el Mildredtől.

Csak ki fog járni Jerseybe, Katinkához…

De Tomikát mindenképpen adoptálni fogja, nem maradhat Cunningham. Nem…

Az is jó megoldás lenne, ha úgy mutatnál be, mint az első házasságából született fiát.

Ki megy utána Magyarországra nyomozgatni, hogy Katinka a felesége volt-e vagy sem.

Bárki ránéz a fiára, láthatja, hogy mennyire hasonlít rá.

Olyan büszkeséget érzett, mikor a fiára gondolt, mintha ő lenne az egyetlen ember, akinek fia van.

És milyen fia!

Talán, ha kilenc évvel ezelőtt nem történik az a szerencsétlenség, hogy Mildred egy mongoloidot hoz a világra, amivel úgy érezte, megcsúfolta a férfiasságát, talán nem lenne ez a túláradó boldogság benne, amely mintha szétfeszítené az egész belső énjét. Tomi… Tomika…

Biztosan már kiválasztott egy szép kocsit magának és jövőre, igen, akkor európai útra fizet be neki.

Bárcsak most magával hozhatta volna…!

Milyen más lenne ez az út, nem bánná az esőt Párizsban, a hőséget Rómában, semmit sem bánna. A fiával lenne, a fiának mutogatná Európát…

A Katinka utáni vágyakozás mind erősebb lett benne.

Párizsban egy ragyogó revüt láttak, csodaszép testű, meztelen táncos lányok, csak néhány toll vagy gyöngysor díszítette őket. De ha

most megkérdezte volna valaki, hogy ki hatna jobban az érzékeire, a vad zene ritmusára vonagló szépség, vagy az a kis sovány asszonyka a pettyes ruhában ott a Jersey-i kertes házban, hát akármilyen meglepő, de rá bizony Katinka hatna…

Érdekes, hogy Mildred nem vett észre semmit.

Annyira élvezte az európai vakációt, a társaságot, hogy fel sem tűnt neki Tamás megváltozott viselkedése.

Hazajövet a gép viharba került az óceán felett.

Az utasok meg voltak rémülve, a hatalmas gépet úgy dobálta a vihar, mint egy könnyű labdát.

A kapitány időnként mondott valamit, hogy harmincöt ezer láb magasságban vannak és előreláthatólag mikor kerülnek ki a veszélyzónából.

A stewardessek futkostak összevissza, mindenkinek kellett valami, oxigénmaszktól kezdve egy pohár vízig, amivel beveszi az orvosságát. Egy öreg hölgy az útitáskáját kérte a polcról, mert abban volt az imakönyve és ütött az utolsó óra… De a táskát már nem is kellett leemelni, már nagy lendülettel leesett, valakinek éppen a fejére…

Tamás soha nem félt repülni. Pontosan tudta a statisztikát, hogy mennyivel nagyobb a halálos autóbalesetek százalékaránya, mint a repülőgép szerencsétlenségé.

Hány ezer gép száll fel naponta a világ különböző repülőterein és abból aránylag milyen ritkán zuhan le valamelyik.

Mégis, ha bárki beül egy autóba, nem gondol arra, hogy az útja a hullaházban végződhet.

De ha repül, csak az a tény, hogy magasan van a felhők felett, valami bizonytalansággal tölti el és fellélegzik, mikor végre baj nélkül földet érnek.

Tamásban most először volt félelemérzet.

Mildred is sápadtnak látszott, konyakot hozatott a stewardess-

szel.

– Idd meg, drágám, ez ilyenkor jót tesz! – mondta gyöngéden, és megfogta Tamás kezét.

Ha Mildred tudná, ha csak sejtené, hogy az agyában most milyen gondolatok kergetőznek… Ha tudná, hogy most ő is fél, meg van rémülve, fél, hogy éppen most kell meghalnia…

Most, amikor végre megtalálta az élete értelmét, a célját, a nagy büszkeségét: a fiát…

Lehet, hogy nem láthatja többé?

Lehet, hogy nem veheti meg neki azt a születésnapra ígért autót…? És Katinka…

Katinkát ne vehesse a karjaiba, mikor olyan őrületesen vágyakozik utána.

Soha nem érezte még ezt, a szinte kínzó vágyat egy nő után.

Soha, még húsz éves korában sem.

Nézte a stewardesseket, a rövid miniszoknyában. Egyiknek sem volt olyan karcsú, szép lába, mint Katinkának: És a mellük a feszes egyenruhában. Katinkához nem hasonlíthatók, nem, egyik sem. Senki…

Most már elhatározta, hogy el fogja venni féleségül, vele akar élni és Tomikával.

Boldog család lesznek hárman. Tóváryék… A fia, ifjabb Tóváry Tamás…

Mildreddel is hármasban éltek, csakhogy ott a professzor volt a harmadik.

Ez boldogabb hármas lesz, az biztos…

Ha nem zuhan le ez a nyomorult gép.

Miért is jött egyáltalán erre a vakációra? Le kellett volna mondania. Mildred mehetett volna nélküle. Úgyis jól érezte volna magát, hiszen mindenütt várták az európai barátai, ő

tulajdonképpen csak zavaróan hatott, angolra kellett fordítani a francia és az olasz beszélgetést miatta. Csak útban volt. Gyakran érezte.

Hát most már nem lesz útban. Mildred élje az ő nagy társasági életét, ő a csendes boldogságot választja… Katinkát és a fiát…

Nem fogja magát kettészakítani, nem akar hazugságban élni. Mildrednek megjátszani a figyelmes, gyengéd férjet és ugyanakkor Katinkához járni, titokban őt szeretni, őt… Csakis őt…

Mildred megértő és jó is.

Mi lenne, ha már most, itt az óceán feletti viharban megmondaná neki az igazat.

Hogy milyen elhatározásra jutott…

Mert nincs más megoldás! Nincs.

A félmegoldásokat nem nekik találták ki. Nem akart olyan nős ember lenni, aki színlel, jó házasságban él, de a szíve és a vágyai máshová húzzák.

De hogy kezdje el, mint mondjon Mildrednek?

A menekülést, a hóvihart a határon, a csőszkunyhót…

Ez az ő menekülési lemeze, amivel soha nem untatott senkit. Most tehát el fogja mesélni neki őszintén, úgy, ahogy történt…

És hogy mit jelent neki a fia, azt talán átérzi majd Mildred, aki olyan mániákusan ragaszkodott a kis torzszülöttjéhez.

Igen, a fia iránti érzést fogja kihangsúlyozni, nem azt, hogy Katinkával akar ezentúl élni.

Még egy konyakot kért a stewardesstől.

De ahogy a szájához emelte, máris kilöttyent a pohárból.

A vihar még jobban erősödött, most villámlott is, vagy a gép szárnya törött volna le…?

A kapitány megint bemondott valamit, de a vihar és a gép zúgásától alig lehetett hallani.

Mildredre nézett, és látta, hogy sír.

Nem, most nem mondhat el neki semmit…

X.

A gép két órás késéssel, este negyed nyolc helyett negyed tízkor, de szerencsésen beérkezett a Kennedy repülőtérre.

A papa hűségesen várta őket, egy kissé már lankadó rózsacsokorral. Beatrix is vele volt, együtt izgultak, mert közben híre jött, hogy milyen komoly vihar van az óceán felett.

New Yorkban is zuhogott az eső.

– Ronda nyár ez az idei! – mondta Beatrix. – Minden gardenparti elázott az idén, na de remélem, a jövő heti, amit a ti tiszteletekre rendezek, sikerülni fog!

Tamást most csak az érdekelte, hol talál egy telefonfülkét, ahonnan felhívhatná Katinkát. Most azonnal akarta hallani a hangját és jelezni, hogy megérkezett, és hogy már a repülőtérről jelentkezik.

Észrevétlenül akart eltűnni, ami nehezen sikerült. Sok baj volt a bőröndökkel, a vámmal és minden lassabban ment, mert a nagy gépnek több mint háromszáz utasa volt.

Végre talált egy automatát és sietve tárcsázta New Jersey-t.

A telefonközpont szólt bele, végül kapcsolták. Egy csengetés, kettő, három. A kagylót nem vették fel. Türelmesen várt, de a nyolcadik csengetés után abbahagyta. Katinka nincs otthon. Az órájára nézett, fél tíz. Hol lehet ilyenkor este?

Elment valakivel, randevúja van.

Furcsa, de erre eddig nem is gondolt, még véletlenül sem merült fel benne, hogy Katinkának lehet valakije. Egy férfi van az életében, akit szeret, akihez köze van…

Talán házasságot is terveznek.

Miért élne úgy, mint valami apáca…?

Az öregedő férje meghalt. Özvegy, független, azt tesz, amit akar.

Nem is álmodhatta, hogy vele újra összetalálkozhat. Vele, aki a fia apja. Miért fáj ez így…?

Kínzó, keserves féltékenységet érzett. Katinka egy férfi karjaiban tölti az estét.

De Tomika sincs otthon, különben felvenné a kagylót. Ha pedig nincs otthon, akkor együtt is mehettek valahová.

Moziba mentek.

Látott is ott a közelben egy mozit. Érdekes, hogy ez eddig nem jutott az eszébe.

Katinka és a fia, ülnek a moziban és nem is sejtik, hogy ő miken megy keresztül ez alatt a pár perc alatt, ebben a fülledt, büdös telefonfülkében.

Ma este már nem hívhatja őket. Így is feltűnt a papának, hogy hová ment el, mikor a bőröndökkel annyi probléma és gond van.

A lakásból nem telefonálhat, mert majdnem minden szobában van mellékállomás.

Furcsa lenne, ha Mildred hallaná a beszélgetést.

Az arany karkötőt, amit Firenzében vett, gondosan rejtegette. Katinka biztosan fog örülni neki.

A fiának, egy nagyon elegáns pulóvert hozott Rómából. A méretet tudta, ugyanolyan magas és széles vállú, mint ő.

A pulóvert nem tehette el, azt mondta Mildrednek, hogy egy kollégája megkérte, vegyen neki. Ilyet csak Olaszországban gyártanak.

A fiú úgyis túl szegényesen öltözik. Na ezentúl majd ez is más lesz. Az új kocsiba nem fog beleülni a kétdolláros Woolworth’s-féle pulóverben.

Szerettek volna korán lefeküdni, de Beatrix éjfél utánig ott maradt náluk.

Mildred részletesen beszámolt neki az európai út minden érdekesebb mozzanatáról.

Beatrix nagy érdeklődéssel hallgatta, remek novellákat fog ezekből írni.

Azt, hogy Tamás hazakísérje, természetesnek tartotta. Csak néhány háztömbnyire innen lakott, a Fifth Avenue-n, de taxit nehéz találni és természetesen félt egyedül.

Megtámadhatják és megerőszakolhatják…! Ettől rettegett.

Pedig ez volna aztán izgalmas novella téma, gondolta Tamás, de nem mondott semmit.

Miután biztonságban átadta a Beatrixot a tábornok egyenruhás portásnak, eszébe jutott, hogy kitűnő alkalom most egy utcai fülkéből felhívni Katinkát. De aztán meggondolta magát. Már hegyed kettő, ilyenkor nem zavarhatja őket. A legjobb álmukból felriasztani senkit sem lehet.

Akármennyire is vágyik rá, hogy hallja a hangjukat.

Másnap reggel már be kellett mennie a hivatalába. A vakációnak vége volt.

Korán ment, mielőtt ott a titkárnő és azonnal felhívta Katinkát.

Megint semmi válasz.

Most nem gondolt idegen férfira, randevúra… Katinka bizonyára vásárolni ment.

Egy óra múlva megpróbálta megint, de még mindig nem ment haza.

Egyszerű lenne felhívni a szervizt és Tomikával beszélni. De az a barom szerelő venné fel a kagylót és ezt el akarta kerülni.

Még néhányszor próbálkozott, aztán abbahagyta. Katinka nyilván kiment a strandra, miért ülne otthon ebben a hőségben. Ha pedig

otthon van, a kertben is lehet, a szép virágait locsolja és a kertbe talán nem hallatszik ki a telefon csengése. Majd hivatal után, ötkor kimegy hozzájuk.

Egyszerűen betoppan, bejelentés nélkül. És ha az a bizonyos férfi éppen ott van Katinkánál…?

Akkor legalább látja, szemtől szembe láthatja ki az, akitől Katinkát vissza fogja venni…

De lehet, hogy nincs senki, képzelődik.

Az ajándékot már reggel magához vette, a finom bársonytokban a nehéz arany karkötőt és Tomika pulóverét. A nagy ajándékot, a születésnapra ígért autót majd most megveszi neki.

Fél hat volt, amikor kiért.

Előbb csengetett az ajtón, aztán zörgött a veranda ablakon, de Katinka nem volt otthon.

Nagyon meleg van, miért sietne haza a strandról… Mert most már biztos volt benne, hogy oda mehetett.

A ház előtt, a kis kertben volt egy pad, oda leült.

Most vette csak észre, hogy a rózsák mind lehullottak, szinte teljesen kopár a szép kert.

És elhanyagoltnak is tűnik, a múltkor szépen fel volt gereblyézve a pázsit szélén, most elburjánzott a gaz.

Már egy ideje vár, több cigarettát is elszívott, amikor végre meglátta a piros Volkswagent befordulni.

Tomika kiszállt és feléje sietett. De a múltkori szívélyességnek nyoma sem volt rajta.

Csak jött felé, mosolytalan arccal. És milyen rosszul néz ki, nyúzott ez a gyerek és sápadt is.

– Tegnap érkeztünk vissza Európából! Már telefonáltam többször, de sosem vagytok itthon!

A fiú bólintott.

– Sosem – mondta utána gépiesen.

– Itt ülök már félórája, gondolom anyád kiment a strandra…!

A fiú mintha nem is figyelne rá, csak nézett maga elé.

– Mi történt a rózsákkal? – kérdezte, hogy elindítsa a beszélgetést.

– A rózsákkal…? Mindet kivittem anya sírjához…

– Mit mondasz? Úristen, mi történt?

– Anya a múlt héten meghalt. A rák áttevődött… Tavaly már levették az egyik mellét, a másikat most akarták operálni. De más késő volt…

A fiú felzokogott.

– Katinka… Katinka… – suttogta Tamás.

– Mielőtt anya bement a kórházba, elmondott nekem mindent… Mindent…

Felcsukló zokogással most Tamás a vállára borult és magyarul, igen, magyarul azt mondta neki:

– Édesapám…!

MÁSODIK KÉSZ

XI.

Mildred a tükör előtt állt. Az új estélyi ruháját vette fel, amit most vásárolt Párizsban. Ez éppen jó lesz Barckerék gardenpartijára.

Figyelmesen nézte magát az öltözőszobája, földig érő tükrében. A világoskék selyem még jobban kihozta a szeme kékségét. A szabás is remek – hiába, ezek a franciák tudnak…! Még karcsúbbnak, még légiesebbnek tűnt, mint a New York-i ruháiban.

– Tamás! Gyere be! – szólt át a másik szobába.

Semmi válasz.

Lehet, hogy nincs itthon…?

Újabban eltünedezik itthonról, és nem mond semmit, hogy hová megy. Két hete, amióta visszaérkeztek Európából, azóta viselkedik ilyen különösen. Mi lehet az? Van valakije…?

Az építész irodában ezek a csinos, fiatal nők, műszaki rajzolók, gépírólányok megdöbbentően rövid ruhákban, felragasztott hosszú műszempillákkal, mind szívesen kikezdenek a főmérnök úrral.

Egy ártatlan ebédmeghívással kezdődik és az ágyban folytatódik… Természetesen az ebédidő alatt. Ki tudja ezt ellenőrizni…? Senki.

De miért gondol most erre, tízévi házasságuk alatt sohasem gyanakodott, igaz, hogy nem is volt oka rá. Valahogy kívül esett az elképzelésén, hogy Tamást más nő is érdekelheti, vonzhatja…

Most az európai vakáció alatt kezdett észrevenni valamit. Tamás határozottan megváltozott, mintha kicserélték volna. Mindent unt, kedvetlen volt, néha már szinte az udvariatlanságig.

A múlt héten hazatelefonált az irodából, hogy ne várja meg a vacsorával, nagyon későig kell benn maradnia, bizonyos fontos tárgyalások elhúzódnak.

Mildred ekkor tette meg először életében, hogy leellenőrizte Tamást, csakhogy megnyugtassa magát, bebizonyítsa saját magának, hogy a gyanúja alaptalan…

De nem volt alaptalan. Sajnos, nem…

Tamás nem volt az irodájában. A biztonsági őr szerint, aki felvette a kagylót, már senki sem tartózkodott az épületben. Sőt, Mr. Tóváry ma korábban távozott mint máskor…

Tíz óra után ért csak haza. Kimerültnek látszott, idegesnek, mikor megkérdezte tőle, hogy honnan jött, nem is válaszolt. Még azt a fáradságot sem vette, hogy valami elfogadható kifogást mondjon.

Mildred nem faggatta, nem tett szemrehányásokat – ez nem volt a stílusa. Soha nem rendezett jeleneteket egyik férjével sem. Nem, a fölényét eddig sohasem vesztette el.

Most sem fogja. Ha Tamásnak esetleg valami futó kis kalandja akadt, az ellen úgysem tehet semmit. Megpróbálja nem észrevenni, és ha majd túlesett rajta, mint egy influenzán, ami pár hétnél nem tarthat tovább, akkor sem fogja a mártír feleséget megjátszani. Ez tényleg nem neki való szerep…

Ehhez túl szép vagyok, gondolta magában és még egy pillantást vetett a tükörbe. Tamás most nyitott be.

– Hívtál, drágám?

– Igen! Légy szíves, húzd fel a cipzáromat!

Persze egyedül is fel tudta volna húzni, de ez olyan megszokott kis szertartás volt, ha valahová mentek, Tamás felhúzta a cipzárt és közben belecsókolt hátul a nyakába. Pontosan a nyakszirtjét csókolta meg, ezt soha nem mulasztotta el. Ilyenkor Mildred csiklandósan nevetett és mindig mondta, hogy ez az erogén zónája.

Tamás gépies mozdulattal felhúzta a cipzárt, a csókot ezúttal,

először, elmulasztotta. Úgy látszik, már nem érdekelték Mildred erogén zónái.

Tényleg nem hiszen egy ideje eszébe sem jutott bejönni hozzá, a hálószobába.

– Hogy tetszik az új ruhám?

– Csinos – válaszolta Tamás, anélkül, hogy egyetlen pillantást vetett volna rá.

– Azt hittem már átöltöztél, mert rövidesen indulnunk kell! Beatrix neheztelne, ha későn érkeznénk!

– Rám úgyis neheztelni fog, mert én nem megyek…

– Viccelsz? Ilyen nincs, hogy nélküled menjek!

– Sajnálom, Mildred, hidd el, nagyon sajnálom, de…

– Nem értelek! Miért nem akarsz jönni, mi okod lehet rá?

– Egyszerűen nem vagyok abban a lelkiállapotban, hogy részt vegyek egy ilyen partin.

– Nézd, Tamás, nem akarlak kritizálni, de kissé furcsán viselkedsz! Mi okozhat nálad olyan különleges lelkiállapotot, hogy ne tud elkísérni a feleségedet?

– Ezt úgysem tudnám neked most percek alatt megmagyarázni… De hidd el, nagy és döntő fordulat állt be az életemben… Úgy is mondhatnám, hogy egy csoda történt velem… Olyan csoda, amiről nem is álmodhattam soha! Új célja és új értelme lett az életemnek…!

– Ez elég titokzatosan hangzik… – jegyezte meg Mildred, alig észrevehető kis gúnnyal a hangjában.

– Igen, eddig titkoltam, nem tehettem mást… De most már számot vetettem magamban és rádöbbentem, hogy ez nem megy… Se a világ előtt, se előtted, Mildred, úgysem titkolhatom tovább… Remélem, hogy megértő leszel! Számítok az önzetlenségedre és főleg a jó szívedre…! Bizonyos fokig áldozatot kell hoznod, de ha fontos neked, hogy az életem harmonikusan alakuljon, akkor…

– Ne beszélj rébuszokban! Most azonnal akarok tudni mindent! Jogom van ehhez, a feleséged vagyok!

– Jogod van, ez igaz! De nem akarlak felizgatni mielőtt elmész, hogy idegesen vezesd a kocsit!

– Tényleg elhatároztad, hogy nem jössz velem?

– Tényleg. Egy fontos telefont is várok…

– Ez kedves… – mondta Mildred jéghidegen. – Valakitől, aki fontosabb, mint Barckerék gardenpartija és nyilván fontosabb, mint én…

– Igém Számomra a legfontosabb a világon!

Ezt kár volt mondani, Tamás rögtön meg is bánta. De valahogy kicsúszott. Annyira telítve volt most Tomikával, délelőtt kint volt vele a temetőben, aztán együtt ebédeltek. Este még akart vele beszélni telefonon.

– Rendben van! Tudomásul veszem! Majd papával megyek!

– Kitűnő megoldás! Rólam meg mondhatod, hogy fáj a fogam, az arcom feldagadt, ilyesmit…

– Bízd rám, hogy mit mondok! És most menj ki, mert zavarsz, még nem kész a frizurám!

Ahogy Tamás mögött becsukódott az ajtó, Mildredből kitört a zokogás.

Közben nézte magát a tükörben. Már nem volt biztos benne, hogy szép. Hiába volt légiesen „karcsú, magas, tüneményesen elegáns, hiába… Valaki elvette tőle Tamást. Ki lehet…? Fiatal, biztos, hogy fiatal…

Negyvenkilenc éves vagyok, vallotta be most saját magának és a tükörnek, amelyből hirtelen szinte kegyetlen élességgel egy hervadó arc nézett vissza rá…

A könnyek elkenték a zöldes árnyalatú szemfestéket, ezt hamar korrigálta, aztán lesietett a papához az első emeletre.

Doyle professzor már kényelembe helyezkedett. A megszokott fotelben, a kedvenc televízióműsorát nézte, előtte kis asztalkán francia konyak. Posztó papucsba bújtatott lábait is felrakta az asztalra, ezt rossz szokásnak tartotta, de az utóbbi ötven év alatt nem tudott leszokni erről.

– Papa, azonnal öltözz fel! El kell jönnöd velem!

– Szó sem lehet róla! Meg sem hívtak, a saját fülemmel hallottam, mikor Beatrix azt mondta neked, hogy túl öreg vagyok egy ilyen partihoz…

– Tréfából mondta! Mindenkit megtisztelsz, ha ott vagy! És muszáj jönnöd, mert nem mehetek egyedül!

– Tamás nem megy?

– Nem.

– Összevesztetek?

– Nem szoktunk veszekedni… Csak szépen, csendesen el fogunk válni. Tamás ugyanis beleszeretett valakibe, aki új értelmet adott az életének… És persze számít az én önzetlenségemre, hogy simán elválók tőle…

– Hihetetlen! Nem akarom elhinni!

– Ne beszéljünk most erről papa! Vedd fel a szmokingodat és minél előbb induljunk. Ha nem Beatrixról lenne szó, itthon maradnék.

– Azt hittem, hogy nagyon szeretik egymást! Úgy láttam, hogy ez tökéletes házasság! Kiderül, hogy tévedtem?

– Nem tévedtél papa! Minden tökéletes volt, amíg nem jött egy másik nő…

– És ki az illető?

– Fogalmam sincs, még nem tudom a részleteket. Lehet egy titkárnő a vállalatnál, de lehet egy közönséges lány is! A férfiak olyan naivak, be lehet őket ugratni! És Tamást érdemes, nemcsak

szép férfi, de szép állása is van.

– Tamás remek ember! Olyan megnyugtató érzés volt a számomra, hogy végre révbe értél! Ha majd meghalok, tudom, hogy jó kezekben vagy…

– Ne beszéljünk most a halálról, papa! Partira megyünk, siess az öltözéssel!

– Még szerencse, hogy ilyen könnyedén fogod fel, kislányom! Ezek szerint már te sem szereted őt annyira, mert akkor jobban fájna neked!

– Kegyetlenül fáj… Kegyetlenül! Mert, sajnos, halálosan szeretem…

*

Barckerék gardenpartija mindig a szezon végét jelentette. Ebben az évben valamivel később rendezték, hogy megvárják Tóváryékat, mert Mildred nélkül elképzelhetetlen lett volna – ő volt Beatrix első számú kebelbarátnője. A gardenparti mindig nagyon formális volt, ugyanazok a vendégek, akik nyáron úszónadrágban közlekedtek a kertben, most estélyi ruhában jelentek meg.

A lampionokkal kivilágított teraszokon, sikkes társaság itta a francia pezsgőt. Ilyenkor zenekart is szerződtettek, mégpedig egy „Mariachi” bandát, mely négy nagykalapos mexikói fickóból állt. Ezeknek a vad ritmusaira, persze csak kevesen táncoltak.

Mindig ez volt a probléma – a nők, még az idősebbek is, mind táncolni vágytak, a férjek viszont kényelmesen belesüllyedtek a fotelekbe, szivaroztak és ittak. Eszükbe se jutott, hogy a saját vagy más feleségét tologassák a parketten.

Dzsigolókat mégsem hívhatott meg Beatrix, bár köztudomású volt, hogy egyes nagyon elegáns partikon, amelyekről a Vogue társasági rovatában is részletesen írnak, mindig vannak ilyen

órabérben fizetett fiatalemberek. Ezek gyanúsan jól táncolnak, remekül áll rajtuk a szmoking. De amiről nem írnak, hogy gyakran eltűnik egy gyöngysor vagy briliáns nyakék, és a biztosító nem hajlandó fizetni, mert kiderítik, hogy ezek a fess férfiak nem éppen kimondott gentlemanek…

Barcker ügyvédi irodájában is előfordultak ilyen perek és éppen ezért nagyon óvatosak voltak, hogy kit hívjanak a házukba.

Ha Linda itthon volt, akkor egy vagy két barátja is eljöhetett. De nem több. Beatrix tudta, hogy nem jó ötlet keverni a generációkat. A középkorú vendégeket csak idegesítették ezek a hosszú hajú fiúk, akik tánc helyett úgy ugráltak, mint a bolondok, és főleg ezek mellett mindenki hirtelen öregnek érezte magát.

A leghasználhatóbb férfi a társaságban Tóváry Tamás volt. Magas, csinos, elegáns, és ami a fő, hajlandó volt végigtáncoltatni az összes hölgyet.

Udvariasságból tette vagy Mildred kérésére, az tulajdonképpen mindegy.

Érthető, hogy Beatrix megdöbbent, amikor megpillantotta Mildredet, ahogy az apjával szállt ki a kocsiból.

A professzor híres ember volt, nagy név, de mégiscsak öreg.

– Tamás, sajnos, nem jöhetett! A foga fáj és feldagadt az arca!

– Pont ma! Pont, mikor a gardenpartim van! – sopánkodott Beatrix. – Annyi csodaszer van fogfájás ellen, nem tudott valamit bevenni?

– Bevett, de nem sokat használt!

Mildrednek nehezére esett, hogy a legjobb barátnőjének ilyen ostoba kifogásokat mondjon, de mégsem önthette ki most a szívét. A vendégek már gyülekeztek, nem vonhatja el Beatrix figyelmét, ilyenkor millió dolga van.

De mégis, mintha észrevett volna valamit…

– Drágám, nem nézel jól ki, mintha sírtál volna, olyan a szemed!

– Útközben belement egy porszem és könnyeztem, tudod, papa mindig kinyitja az ablakot a kocsiban.

– Menj fel a hálószobámba és ott nyugodtan készítsd ki magad, senki sem fog zavarni! A ruhád, az gyönyörű! Igazi párizsi modell!

– Szépítsd ki magad, kislányom! – szólt közbe a papa is. Szerinte jobb lett volna, ha Mildred el se jön. Ilyen hangulatban az ember ne vegyen részt semmiféle partin.

– Maga, kedves professzor, csak vonuljon le a bárhoz! És ha a férjem keresne, mondja meg neki, hogy felmentem pár percre én is az emeletre!

Mildred szívesebben maradt volna magára egy kis ideig. Most kifejezetten idegesítette Beatrix. Néha túl sokat beszélt, és olyan gyorsan, hogy nem is lehetett közbeszólni.

– Meg kell igazítanom a parókámat, valahogy nem jól tettem fel!

Beatrix mindig a legdivatosabb parókákat viselte, de ez sem lendített rajta sokat. Nagy, tűhegyes orra volt és apró, fekete cipőgomb szemei. Szerencsére a gyerekei az apjukra hasonlítottak, nem rá.

Állandóan leszögezte, hogy egy írónőnek nem kell szépnek lenni, elég, ha okos, szellemes, tehetséges és humora van.

De miután festőművésznő is volt, és néha egy önarckép elkövetésére szánta el magát, azzal vigasztalódott, hogy Mona Lisának ezzel a szelíd mosolyával a mai világban semmi sikere sem lenne. És neki, igenis érdekes arca van…

– Nagyon bánt, hogy Tamás nem jött! Az ő kedvéért meghívtam egy magyar házaspárt.

– Kiket?

– Nem ismered, Kékesnek hívják, szintén ügyvéd. A férfi valamivel ötven alatt, a nő valamivel harminc felett. Tipikus vízumszerelem! A nő Amerikába jött látogatóba Budapestről és itt akart maradni. Nagyon csinos és szexi. Nyáron egyszer kijöttek ide.

A mamáját is cipeli magával, de remélem ma nem hozza el! Megjegyzem, a mama arról nevezetes, hogy a legjobb asszony volt Pesten!

– Ezt honnan tudod?

– Ő maga mondta…!

Beatrix most elvárta volna, hogy Mildred nevessen, vagy legalább is elmosolyodjon, de csak merev arccal ült a tükör előtt.

– Ez a Kékes tipikus felszarvazott férj. Mindenki tudja, hogy a felesége flörtöl mindenkivel, szeretői vannak, csak ő nem veszi észre… És hogy öltözik, egészen testre tapadó ruhákat hord, és úgy himbálja a csípőjét, mintha kizárólag az volna a célja, hogy felizgassa a férfiakat. Egyszerűen megőrülnek érte… Na persze nem mindegyik! Az én Harrym, mióta így elhízott, nemcsak a dohányzásról szokott le, de másról is… A te Tamásod pedig a leghűségesebb férj a világon, annak jöhet Miss Amerika, annyira imád téged, hogy észre sem vesz senkit! Jó érzés lehet neked ez a biztonság, hogy tudod, te vagy az egyetlen nő számára a világon!

– Ne folytasd! – vágott közbe Mildred.

– Miért? Mitől lettél ilyen ideges egyszerre?

Mildred remegett, most már képtelen volt türtőztetni magát. A sírás hirtelen kitört belőle, de még mindig nem akart semmit elmondani.

– Valami baj van? – faggatta Beatrix.

– Nincs! Nincs! Nincs!

– Mildred! Még nem láttalak ilyennek…! Mondd el szépen, nyugodtan, hogy mi történt és Tamás miért nem jött el? Összekülönböztetek valami apróság miatt?

– Igen, apróság… Kis semmiség csupán… Válunk.

– Ti, váltok? Ez még viccnek is rossz! Bármilyen félreértés van köztetek, azt át lehet hidalni!

– Nem félreértés van köztünk, hanem egy nő… Nem tudom kicsoda, micsoda, csak egyet tudok róla, hogy Tamásnak ő a legfontosabb a világon! Most éppen a telefonját várja, azért nem jött el.

– Megáll az eszem! Ilyen nincs, nem lehet! Egy rongy szajha behálózhat akárkit, de nem Tamást! Nézz a tükörbe Mildred! Gyönyörű vagy és ez a legnagyobb fegyver!

– Tévedsz! A fiatalság a legnagyobb fegyver… És én sajnos öt évvel idősebb vagyok Tamásnál!

– De nem tudja! Volt annyi eszed, hogy letagadj pár évet. És most is az eszedre lesz szükség! Tamásról nem mondhatsz le, nem, erről szó sem lehet!

– Beatrix, ha láttad volna, milyen átszellemült arccal mondta, hogy csoda történt vele, olyan csoda, amiről nem is álmodhatott eddig…

– Nem értem! Bárkiről feltételeztem volna, hogy megbolondítja valaki, csak róla nem! Hihetetlen, hogy ezt a nagy szerelmet, ami köztetek van…

– Volt… Tamás részéről csak múlt időben beszélhetsz.

– Olyan büszke voltam arra, hogy nálam ismerkedtetek meg, az én partimon. És szerelem volt első látásra, igaz?

– Lehet, hogy most megint első látásra szeretett bele valakibe, de az is lehet, hogy lassanként alakult ki benne… Honnan tudhatnám? Egy biztos, hogy a házasságomnak vége…

– Dehogy van vége! Ha tényleg válásra kerülne a sor, csak bízd magad az én Harrymra! Természeten ő lesz az ügyvéded és úgy el fogja húzni a válópert, hogy Tamás azalatt megunja a ringyót és térden csúszva könyörgi vissza magát!

– Miből gondolod, hogy egy ringyó? Hátha úrinő?

– Az én szememben, aki nős emberrel kikezd, az ringyó!

Linda ebben a percben lépett be a szobába. Szerencsére nem

hallotta az utolsó mondatot, mert erősen találva érezhette volna magát. Újabban csakis nős emberek érdekelték. Unta már a vele egykorú fiúkat, ezek mind marihuánát szívnak és másnap már nem is emlékeznek rá, hogy melyik lány volt közben az ágyukban… Különben is mindegy volt nekik. De a nős, negyvenen felüli férfiak izgalmas kalandnak tartották, hogy egy előkelő fiatal lány kikezdett velük… Még bűntudatot is éreztek, és ezt be is vallották neki. De mind boldogan jöttek a titkos randevúkra, a motelbe vagy bárhová…

Az egyetlen férfi, aki visszautasította Lindát, Tóváry Tamás volt. Méghozzá durván, ridegen, gorombán. Hát most már tudja a magyarázatát…

– Anyám! Ez mégiscsak furcsa, a ház tele van vendégekkel és te itt társalogsz! Kékesek is megérkeztek már! Csodálkoznak, hol a háziasszony…!

– Sietek le! Egy perc, még valamit meg kell beszélnünk…

Linda nem vette észre, hogy Mildred feldúlt. Mindig csak saját magával foglalkozott, most is odament a tükörhöz és gondosan kifestette a száját.

– Ezek a Kékesek magyarok, csakis Tamás miatt hívtam meg őket…! És erre Tamás nincs itt! Miért nem jött el? A professzor úr azt mondja, hogy a fogát húzták ki…

– Igen! És nagyon feldagadt az arca!

– Mikor?

– Ma délelőtt – mondta Mildred bizonytalanul.

– Hát ez érdekes! Én délben láttam és az arcának semmi baja sem volt!

– Hol láttad?

– Bent voltam New Yorkban, a Lexington Avenue-n találkoztam Emmy nevű barátnőmmel. Megéheztünk és bementünk abba a kis étterembe, a Bloomingdale mögött. A pultnál ettük a szendvicsünket, amikor Emmy azt mondta: „Nem is tudtam, hogy ez

is egy buzi hely!" Odamutatott egy páholyba, hát kit látnak szemeim…? Tamást egy fiatalemberrel, gyöngéden simogatja a haját… Engem persze nem vett észre, annyira el volt foglalva… Megjegyzem már láttam őket együtt, a nyáron, mielőtt Európába utaztatok! De, hogy milyen kicsi a világ és milyen véletlenek vannak! A barátom, aki az Oldsmobil cégnél dolgozik a Broadway-n, azt mondja, hogy a fiú ötezer dolláros új kocsik között válogatott náluk. És Tamás azt mondta neki, ne törődjön az árral, csak vegye, amihez kedve van, elvégre ez születésnapi ajándék… A fiú rendkívül csinos, meg kell hagyni, hogy Tamásnak jó ízlése van!

– Miket beszélsz? Nem értem! Mi ez?

Linda kajánul elmosolyodott. Már gyermekkorától kezdve ellenszenves volt neki Mildred. Hogy miért, azt sosem próbálta megmagyarázni. Talán csak irigyelte, mert olyan magas, vékony, pontosan, amilyen ő szeretett volna lenni.

Mosolyogva mondta, könnyedén?

– Előttem, Mildred, felesleges megjátszanod ezt! Ígérem, hogy nem mondom el senkinek, de hidd el, hogy a világ előtt nem soká lehet titkolni! Együtt járnak, autót vesz neki, vendéglőkben csókolgatja…

– Nem igaz! Nem lehet igaz! – sikoltotta Mildred.

– Túljátszod a szereped! Csak azt nem értem, hogy mehettél hozzá egy homoszexuálishoz…?

A szó még ott rezgett a levegőben, de képtelen volt felfogni az értelmét. Homoszexuális…

Furcsán zúgott a feje, a szoba mintha forgott volna körülötte, rettenetesen szédült, mintha egy körhintán ülne és tudná előre, hogy le fog zuhanni.

Homoszexuális…

Mit mondott Linda…? Hogy a világ előtt nem lehet soká titkolni! És mit mondott Tamás, ma délután…? Ugyanezt, igen ugyanezt!

Hogy a világ előtt sem titkolhatja tovább…!

Közel volt az ájuláshoz. Ledobta magát az ágyra, most már rázta a zokogás. És az undor, az utálat. Tamás egy fiúval… Perverz párosban… Nem, nem!

Ez volt tehát a döntő fordulat az életében, ez! És a megértésére számít, az ő megértésére…

Lidércnyomás ez, rossz álom és majd felébred belőle…?

– Úristen, miért sújtasz így, miért velem történik ez?

Ugyanaz az érzése volt, mikor először meglátta a kis újszülöttjét. A várva várt kis babatündért…

Mikor a karjaiba adták a mongoloidot, hogy ez az, akit kínok kínjával hozott a világra…

Most pedig?

Ez a borzalmas meglepetés!

Linda már rég nem volt a szobában, úgy ment ki, hogy nyitva hagyta az ajtót.

Odalentről most felhallatszott a vendégek zsibongása és a mexikóiak zenéje.

Linda nem is sejti, hogy a könnyedén odavetett megjegyzésével egy éles, mérgezett tőrt szúrt belé… Ez a lány tényleg azt hiszi, hogy neki tudomása volt erről…?

Hogy valaha is feltételezte Tamásról, hogy homoszexuális?

A nagy szerelem, a lázas, szenvedélyes ölelések, a tízévi boldogság, – lehet, hogy nem jelentett neki semmit…?

Rettenetes rejtély ez, amit soha nem fog megfejteni. És nem is akar. Csak elválni, minél gyorsabban. Ha olyan ügyes ügyvéd Harry Barcker, hogy el tud húzni egy válópert, akkor azt is el tudja intézni, hogy expressz gyorsasággal túlessen rajta.

Túlesni…?

Nem, ebbe bele fog őrülni, ez olyan borzasztó, olyan rettenetes…

Félórával ezelőtt még azt hitte, hogy nincs borzasztóbb, minthogy Tamás beleszeretett valakibe. De ha bárki lenne, egy lány, akit valami masszázsszalonban szedett fel, vagy akár az utcasarkon, az is semmiség lenne, ehhez képest…

A sírás nem könnyített rajta. Úgy borzongott, mintha láza lenne, a fogai vacogtak, az egész teste remegett.

A fejét belefúrta a párnába, amely már teljesen átnedvesedett a könnyeitől.

Észre sem vette, mikor az apja belépett.

– Kislányom, ne sírj! Ezért kár volt eljönnünk, ezt otthon is megtehetted volna, hogy az ágyra borulva kisírod magad! Ha már itt vagy, gyere le, a társaság nagyon kellemes, és mindenki csodálkozik, hogy hol vagy.

– Nem csodálkoznának, ha tudnák, hogy mit érzek…

– Drágám, most ne gondolj arra, hogy Tamás az estét egy nővel tölti, akibe állítólag szerelmes…

– Nővel… ? Tévedsz, papa! Egy fiúval…

XII.

Tamás – ahogy Mildred elment hazulról – azonnal belemélyedt Katinka levelébe. Végre nyugodtan akarta elolvasni.

Ma délelőtt adta ide Tomika a temetőben.

Ott álltak a sírnál, a hevenyészett kis fakereszten a név, az idegen név, ami mégis Katinkát jelentette…

CATHERINE CUNNINGHAM

Szegény kis Katinka…

Még nincs húsz éve, hogy elindult új életet kezdeni, fiatalon, bizakodóan, csillogó szemekkel.

A csillogó szemeit örökre lehunyta, most itt fog álmodni tovább, ebben az idegen temetőben, az idegen földben, a hervadó piros rózsák alatt…

– Nagyon szerette a virágokat… – mondta Tomika. – Úgy örült itt a kertjének, mindig a rózsafákkal foglalkozott. Sydneyben nem volt kertünk, egy bérházban laktunk, de az erkélyünk tele volt virágcserepekkel. Majd mutatok fényképeket! Édes, kis mamikám, ahogy öntözi a virágait… Óh, Istenem, még mindig nem akarom elhinni, hogy meghalt… Nincs többé, nem láthatom többé!

Tamás megsimogatta a fia arcát, ő maga is nehezen tudta megőrizni a nyugalmát.

– Most bejössz velem a városba, együtt ebédelünk. Beülünk valami csendes kis helyre. Legszívesebben már meghívnálak a házunkba, de még nem beszéltem rólad a feleségemmel…

– Remélem, nem fogok zavart okozni!

– Erről szó sincs! A feleségem nagyon megértő és jólelkű. Gyerekünk nincs, örülni fog neked és biztosan megkedvel! Az apósom pedig, Doyle professzor, bűbájos öregúr, már nyolcvanöt éves. Beszélhetsz vele Ausztráliáról, ott is járt, beutazta a világot.

– Tényleg úgy gondolja édesapám, hogy nem lesz kellemetlen, ha odajövök…?

Édesapám… Ez volt az egyetlen szó, amit Tomika megtanult magyarul. Ez volt a bűvös szó, ami csodálatos, új boldogságot ébresztett benne, ahányszor hallotta, ahányszor a fia így szólt hozzá: Édesapám…

Katinka levelét egy ápolónő találta meg a holmija között, egy kis kofferben volt, a hálóingek alatt.

Tomika nem tudta volna elolvasni, mert magyarul írta, de különben is neki szólt.

„Tóváry Tamásnak, halálom után.”

Alatta angolul is, zárójelben:

(To Mr. Thomas Tóváry after my death.)

„Drága Tamás!

Ezt a levelet itt írom a kórházban – holnap operálnak. Ha sikerül a műtét, amiben nem nagyon bízom, akkor ezek a kusza sorok nem kerülnek a kezedbe. De, ha most meghalok akkor szeretném, hogy tudd, mit érzek most és mit éreztem irántad, attól a pillanattól kezdve, mikor a karjaidba vettél és úgy vittél át a határon.

Az előbb bejött egy ápolónő és nyugtató injekciót adott. Ettől olyan különös zsibbadtság terjed bennem, hogy a gondolataimat sem tudom úgy összeszedni, mint kellene.

Isten különös kegyelme volt, hogy véletlenül találkoztál Tomikával. Én nem hiszek a véletlenekben, ez így rendeltetett. A Jóisten vezérelt be Téged abba a szervizbe.

A viszontlátás, Veled, amiről húsz éven át ábrándoztam, sajnos már későn történt… Mikor megcsókoltál és Magadhoz Öleltél, elhúzódtam, mert nem, akartam, hogy észrevedd, milyen szörnyen meg vagyok csonkítva. Pedig csak erről a találkozásról álmodoztam mindig, még egyszer, egyetlen egyszer az életben szerettem volna Veled boldog lenni…! Ezért egyeztem, bele oly örömmel, hogy Amerikába költözzünk. Valahogy sejtettem, hogy itt majd megtalállak! Tudtam, hogy örülni fogsz a szép fiadnak!

Tegnap este, mikor Tomika itt ült az ágyam mellett, a kórházi lámpa tompa fényében – mintha csak Téged láttalak volna! Téged, egész fiatalon… A világos zöld szemével rám nézett, gyöngéd és aggódó tekintettel, mint Te néztél rám akkor, mikor a sebemet átkötötted. Szinte kísérteties volt a hasonlóság.

Mielőtt bejöttem a kórházba, elhatároztam, hogy megmondom neki… Megmondom, hogy Te vagy az édesapja… Nagyon nehéz volt és sokáig tétováztam, megtehetem-e…? Féltem, hogy lerombolok valamit a lelkében, amit oly gondosan építettem fel,

már pici kora óta… Jávor Csaba emlékét.

Csaba fényképe keskeny, fekete keretben mindig ott volt a falon Tomika szobájában.

– My Daddy – magyarázta kis pajtásainak.

James Cunningham nagyon jó volt a gyerekhez, hiszen ezért mentem hozzá. És Tomika is megszerette hamarosan. Jamestől kapta az első hintalovat, az első villanyvonatot. Mikor már nagyobb volt, vele csinálta az iskolai házi feladatait, vele ment futballmeccsre. De belül, a lelkében, kitörölhetetlenül benne élt Csaba emléke. Az igazi édesapa, akinek jeltelen sírja valahol Magyarországon van…

A másik lélekrombolás, amitől talán még jobban féltem, hogy mit fog gondolni rólam…?

Azt tudtam, hogy szinte túlzottan felnéz rám, sokkal különbnek tart, mint az iskolatársainak az anyját. Azok fiatalemberekkel ismerkedtek a strandon, flörtöltek, szórakoztak.

Én mindig csak Tomikával voltam, homokvárakat építettünk, a legszebb fehér homok ott van a Csendes óceán partján. Labdáztunk, versenyt úsztunk. Mindig akadt férfi, aki meg akart ismerkedni, lefényképezni. Csinos voltam, nagyon fiatal és sokszor azt hitték, Tomika az öcsém.

Most látom magam az évek távlatából, a piros bikiniben a Balmoral Beach-en. Miért gondolok most erre? Hogy milyen formás voltam… Holnap teljesen meg leszek csonkítva, ha a műtét sikerül és tovább élek még: egy ideig, a melleim helyén csak szörnyű hegek és forradások lesznek.

De erről Neked nem szabad tudnod! Csak a halálom után, csak akkor…

Úgy zúg a fejem ettől az injekciótól, de megpróbálom leírni, hogyan mondtam meg Tomikának. Fontos, hogy tudd, nehogy Te mást mondj neki. Nehogy véletlenül megtudja Tőled, hogy szerelemről szó sem volt…

Még egyszer, utoljára az életben, hazudnom kellett neki.

Ott ültünk a verandán, a kis kofferem már be volt csomagolva, a hálóingekkel és pongyolával, amit a kórházba beviszek…

– Tomikám, tartozom egy vallomással… – így kezdtem.

Mosolyogva nézett rám. Az utóbbi napokban igyekezett vidámnak látszani, hogy elhitesse velem, mennyire bízik az operációban.

– Tomikáin, ha meghalok, nem leszel egyedül Amerikában, van valaki, aki törődni fog veled!

– Mamikám, ne folytasd! Erről szó sincs, a műtét után teljesen rendbe jössz, néhány besugárzás és egészséges leszel! Beszéltem a főorvossal, a leletek mind jók, negatívak!

– Kisfiam! Amit mondani akarok neked, az független attól, hogy meggyógyulok vagy meghalok… Tudnod kell valamit… Ideje, hogy megtudd!

– Mamikám, olyan titokzatos vagy!

– Kisfiam, drága Életem, ígérd meg, hogy bármit fogsz most megtudni, nem ítélsz el!

– Téged, Mamikám? Téged…? Ha azt mondanád, hogy te robbantottad fel tegnap a városi bankot, én akkor is ugyanúgy imádnálak!

– Akkor essünk túl rajta! Az édesapád nem Jávor Csaba volt. De úgy alakult az életem, hogy ezt kellett mondanom, nem tehettem mást… A te édesapád Tóváry Tamás…!

– Mr. Tóváry az apám?

– Igen, ő…

Tomika arcán a megdöbbenés, a csodálkozás, de nem tudtam leolvasni róla, hogy miképpen fog reagálni.

Egy biztos, hogy erre a vallomásra rendes körülmények között nem lehettem volna képes. De így, a súlyos rákműtét előtt, meg

tudtam tenni.

– Ez hihetetlen mamikám! Egyszerűen nem értem…!

– Próbáld megérteni kisfiam! Halálos, nagy szerelem volt köztünk, de az útjaink szétváltak, ő Amerikába ment, én Ausztráliába…

– Miért nem vett feleségül? Képes volt elhagyni ilyen állapotban!

– Nem tudott róla… Fogalma sem lehetett. És a házasságunknak olyan akadályai voltak, hogy jobbnak láttuk így…

– Persze Mr. Tóváry nős volt, igaz?

– Nem volt nős, csak tíz évvel később nősült meg, itt New Yorkban.

– De hát akkor mi az oka, hogy nem hozatott ki minket Amerikába?

– Nem tudott rólad, kisfiam! Nem leveleztünk.

– Miért nem?

– Nagy szerelmeknek is vége van egyszer, felesleges a levelezéssel ébren tartani az emlékeket… Azt tudnod kell, hogy ő mentette meg az életemet! Golyózáporban, géppuskatűzben vitt át a határon. A saját életét tette kockára, jó ember ő és szeretned kell! Törődni fog veled, ha én már nem leszek…

– Mamikám, drágám, ne emlegesd a halált! Biztos, hogy meg fogsz gyógyulni! Beszélj nekem Mr. Tóváry-ról, hadd tudjak meg róla még többet! Most már értem, hogy miért akar nekem új kocsit venni a születésnapomra, meg európai utazást…

– Ne nevezd most már Mr. Tóvárynak. Beszélj róla úgy, hogy az Édesapám… Ezt a szót tanuld meg magyarul Tomika! Olyan szépen hangzik: Édesapám…!

Tomika ráhajolt a kezemre és megcsókolta. Aztán felnézett rám, a szeme tele volt könnyel.

– Mamikám, milyen nehéz lehetett neked ezt eltitkolni előttem…

Még nem tudom beleélni magam, még meg kell szöknöm a tudatot, hogy Mr. Tóváry az apám… És most jövök rá, hogy mennyire hasonlítok hozzá! Ez eddig nem is tűnt fel nekem…!

Drága Tamás! Meg kell szakítanom egy időre az írást, mert egy pap jött be a szobámba. Egyedül vagyok itt, különszoba, tehát tudtam, hogy hozzám jön. Azt is tudtam, hogy az utolsó kenetet akarja feladni nekem… Furcsa volt, hogy katolikus pap és japán. Kis ferde szemű emberke volt, úgy állt rajta, a reverenda, mint egy jelmez.

– Ne értse félre, Mrs. Cunningham, hogy felkerestem! A kórház papja vagyok és nálunk az a szokás, hogy elbeszélgetünk a hívőkkel, ha valamilyen műtét előtt állnak. Látom levelet ír, nem akarom soká zavarni!

– Nem zavar tisztelendő atyám! – mondtam a kis japánnak. – Köszönöm, hogy bejött, meggyónhatok és megáldozhatok, akkor könnyebben halok meg…

Mialatt ezt mondtam, döbbentem rá, hogy én most meg fogok halni… Holnap, vagy holnapután, talán már csak pár nap múlva, de már nem leszek… Nem láthatom többé Tomikát, soha, soha többé…

Nem sírtam, a nyugtató injekció kitűnően hat. Néztem a kis japánt és arra gondoltam, hogy a sors milyen fonák tréfákat űz velem. Miért kellett a gyerekemet Ausztráliában megszülnöm és miért kell Amerikában meghalnom, egy japán paptól feloldozást kapnom a bűneimért… Bűn?

Tisztán éltem, az egyetlen bűn Te voltál és ez a bűn volt az egyetlen igaz boldogság…

Az igazi, nagy, forró szerelem. Azon az egyetlen éjszakán, ott a csőszkunyhóban… Pedig nem mondtál nekem semmit és én se Neked! Szerelemről szó sem volt…

De soha, soha az életemben nem jöhetett utánad senki. Nem is gondoltam arra, hogy megcsaljam James Cunninghamot, pedig

sokkal idősebb volt, mint én. Fáradt, szívbajos ember volt, az utolsó években már nem is próbálkozott úgy közeledni hozzá, mint egy feleséghez…

És Csabát sem csaltam meg, pedig olyan egyedül éltem, míg ő a börtönben volt. De mégis az ő emlékétől kell bocsánatot kérnem, amiért a fiadnak az ő nevét adtam.

Pár percig tartott csak a gyónás. A kórház folyosóján kint várakozott a kis ministráns gyerek, mikor bejött, a tömjén illattól, vagy talán az ezüst csengettyű csilingelésétől döbbentem rá, hogy én most felvettem a halotti szentséget…

Furcsa érzés volt, úgy érzem magam, mintha nem is én lennék itt, nem is velem történne mindez…

Mikor nekikezdtem ennek a levélnek, azt gondoltam, hogy le tudom írni Neked, hogy mennyire hozzátartoztál az életemhez, hogy lélekben sosem váltam el Tőled! Sosem. Nem is felejthettelek volna el, még ha akartam volna, akkor sem, hiszen a fiad állandóan Rád emlékeztetett… Rád, aki a világnak valamilyen ismeretlen pontján élted a saját életedet.

Milliószor elképzeltem, hogy mi lenne, ha találkoznánk…? De nem tettem semmit, valahogy nem mertem, talán féltem a csalódástól.

És úgy számítottam, hogy még annyi év áll előttem, majd, majd…

Hát tévedtem. Már nem áll előttem semmi… Negyvenkét éves vagyok és mindennek vége…

De ha arra gondolok, hogy ott a határon is meghalhattam volna, mint a csoport többi tagja, a kegyetlen géppuskatűzben, akkor hálás vagyok a Jóistennek, hogy még ezt a húsz évet kaptam… Ez a húsz éve tehát ajándék volt… Ajándék Tőled, Tamás…! És az életem nagy-nagy ajándékát, az imádott fiamat is köszönöm Neked…!

Most megint megzavartak az írásban, a néger ápolónő volt itt. Megkérdezte, hogy mikor fejezem be a levelemet, mert ő szívesen

feladja. Lent a kórház előcsarnokában van egy postaláda, oda bedobja.

Megköszöntem a szívességét és valahogy kicsúszott belőlem, hogy ezt a levelet csak a halálom után fogja valaki olvasni.

– Nem szabad erre gondolni sem! – mondta az ápolónő. – Higgye el Mrs. Cunningham, hogy a főorvos úr sok száz ilyen műtétet csinál és mindegyik sikeres! És bízni kell a Jóistenben! Tudom az előbb itt volt a tisztelendő úr…

– Igen, már felvettem a halotti szentséget… – mondtam olyan nyugodt hangon, mintha azt mondtam volna, hogy már felvettem az új hálóinget.

Az ápolónő most megsimogatta az arcomat. A kezének éter vagy valami hasonló szaga volt. Felnéztem rá, fekete nyakán, ezüstláncon kis kereszt függött.

Éreztem, hogy sajnál. És most elkezdtem magamat is sajnálni, hirtelen kitört belőlem a sírás.

– Ne izgassa fel magát, az ártalmas ilyenkor! Hozok be még egy nyugtatót, attól szépen elalszik majd. És fejezze be már azt a levelet, ez is kifárasztja!

Tényleg fáradt vagyok. Vagy az orvosság ilyen zsongító, már zúgnak a füleim is. Mintha a tenger zúgását hallanám, azt úgy szerettem mindig hallgatni, ott a Csendes Óceán partján, mikor sütött a nap, Tomika kisfiú volt és építettük a homokvárakat. A homokvár most összeomlott.

Még valamit! Ha majd elmész a házunkba és ott nézelődsz a holmijaim között, egy aranycirádás dobozt fogsz találni, az van ráírva: Svájci Csokoládé Bonbon. De nem bonbonok vannak benne, nem. Egy megsárgult, foszladozó, nyersselyem ing… Ezzel kötözted be a sebemet. Megőriztem… Nekem ereklye volt.

Megint bejött az ápolónő. Búcsúzom Tamás, nagyon álmos vagyok.

Jó éjszakát! Isten Veled! Törődj Tomikával, vigyázz rá és szeresd! Szeresd nagyon…!

Katinka”

XIII.

Barckerék gardenpartija remekül sikerült. Senkinek sem tűnt fel, hogy a háziasszony milyen ideges.

Beatrix megivott egymás után két Manhattant, be akarta dobni magát, a szokásos módján szellemeskedni a vendégekkel, de valahogy nem ment. Képtelen volt másra gondolni, mint amit Mildred mondott.

Válni akarnak…

Eddig meg volt győződve, hogy ez a legtökéletesebb házasság. Sőt, ez az egyetlen jó házasság, ahol nincs semmi baj a kulisszák mögött…

Mildred és Tamás valóban boldognak látszottak és olyan szép pár voltak együtt.

Hát ez is csak látszat volt, külsőség, mint a többieknél, akik csak színészkedtek, ha társaságba mentek. Ismert olyanokat, akik úgy marakodtak otthon, hogy a szomszédok rendőrt hívtak, hogy szétválasszák őket. A férj fejéből, a hozzávágott virágváza üvegszilánkjait kórházban kellett kiszedni, a feleség szeme alatt egy ökölcsapástól akkora kék folt volt, hogy még az óriás napszemüveg sem tudta elpalástolni. Persze egymást átölelve, összesimulva jelentek meg.

Az egyik barátnője sírva panaszolta, hogy a férje vagyonokat veszít a lóversenyen, közben ő már olyan kopott szőrmekabátban jár, hogy ágyelőnek sem felelne meg és mikor a néger takarítónőnek akarta adni, az megsértődött.

Még jó, hogy Harry legalább pénzügyekben rendes. Sohasem kéri

tőle számon, hogy mire költ, mennyibe kerülnek a kiállítások. A galériák több ezer dollárt kérnek a teremért, az elegáns megnyitóért, ahol csak pezsgőt illik felszolgálni és főleg a hirdetésekért a New York Times-ban.

Hát igen, Beatrix tisztában volt azzal, hogy a festőművészi ambíciói sok pénzbe kerülnek. De ez volt az, ami kárpótolta mindenért…

A rossz, szerencsétlen házasságáért.

Mert Harryval élni, ennyi éven át jó arcot vágni a világ felé, az sem volt könnyű. De a három gyerek kedvéért megcsinálta.

Úgy tett, mintha nem venne észre semmit. Mintha nem tudná, hogy mindig van egy csinos titkárnő, aki a hivatalos órák után bemegy az ügyvéd úrhoz egy kis diktálásra…

A lányok váltakoznak, némelyik egy-két évig is ott volt, aztán jött a helyébe új. Mindig fiatalabbak, minél idősebb lett Harry, úgy fiatalodtak a titkárnői.

Most már ennek vége. Harry elhízott, a vérnyomása magas, és ha bemegy hozzá a titkárnő, már csak levelet tud diktálni, mást nem.

De, hogy ezt ellensúlyozza, felvett egy utálatos szokást. Társaságban csakis a szexről beszél, mintha más téma nem is volna a világon. Sejtetni akarja mindenkivel, hogy ő bizony még micsoda Rómeó…

Nem veszi tudomásul a gúnyos mosolyokat, nem hallja a háta mögött tett megjegyzéseket.

Ez a kövér, kopasz ember, a dupla tokájával, aki a közös hálószobájukba, ha valami izgalomra vágyik, beviszi magával a Wall Street Journalt és elolvassa a tőzsde jelentéseit.

De Beatrix ezen már rég túltette magát. Szerette a társaságot maga körül, élvezte, hogy megdicsérik a festményeit és megvitatják a magazinban megjelent novelláit. Amelyik nem jelent meg, azt felolvasta, és irodalmi délutánnak nevezte, a koktélokkal és hideg

büfével elviselhetőbbé tett tömény unalmat. Mindenki aggódva figyelte, hogy még hány oldal van Beatrix kezében.

Szerencsére Beatrix ezt nem vette észre. Élvezte a sikert.

A nagyobb partikra mindig igyekezett érdekes, kozmopolita társaságot hívni, néhány európai arisztokratát, akik jelenléte mindig inspirálta a sznob amerikaiakat.

Itt volt az osztrák báró, akinek az apja jelentős szerepet játszott a második világháborúban. A fiára csupán a történelmi nevet hagyta, de ezzel sem tudott mit kezdem… Próbálkozott sok mindennel, de semmi sem sikerült. Végül lement Floridába, ahol a Palm Beach-en hervadozó, gazdag hölgyek közül talált magának egy feleséget.

A hölgy – korhatáron felüli – külsejében kritikán aluli volt, de a báró úrnak ezentúl nem volt gondja. Csak golfozott vagy vadászott. A Palm Beach-i villán kívül, itt New Yorkban is volt egy társasházi lakásuk, természetesen a Park Avenue-n.

Egy olasz gróf is mindig részt vett a partikon. A gróf abból élt, hogy rendjeleket árult, amelyekkel állítólag lovagi cím járt. Régebben csak a feleségét árulta, de ez veszélytelenebb volt, mert a rendjeltől senki sem kapott egy bizonyos betegséget, de a comtessától igen… Szép nő volt, Sophia Loren típus, fantasztikus méretű keblekkel. Pár éve már eltűnt, visszament Rómába, ahol egy hotel férfifodrász szalonjában folytatta régi mesterségét, a manikűrözést.

A gróf elképesztően arrogáns volt, csak kétféle ember létezett számára: aki már vett lovagrendet és aki majd fog venni… Barckerre már sikerült rásózni – igaz, hogy négyezerről lealkudta kétezerre, viszont ingyen intézte a gróf peres ügyeit.

A pech az volt, hogy a grófnak egyáltalán nem volt arisztokratikus külseje. Az átlagnál jóval alacsonyabb volt. Bongyor fekete hajával, sötét karikás szemével, túlméretezett sasorrával, többször nézték palesztin gerillának. Ahányszor repülőgépre ült, alaposan megmotozták és a bőröndjeit is gondosan átvizsgálták, majd sűrű

bocsánatkérések után kellemes utat kívántak neki. Persze erről soha nem beszélt senkinek, mégis mindenki tudta, mert mindig akadt ismerős a Kennedy repülőtéren, aki ugyanakkor indult Olaszországba.

A gróf nem szívesen jött erre a gardenpartira, de ha már itt volt üzlet után szimatolt. Kékes Arnoldot, a magyar ügyvédet pécézte ki magának. Véletlenül látta, mikor a kocsijuk begördült és megállapította, hogy akinek ilyen Cadillacre és ilyen fiatal felesége van, annak biztos, hogy jól megy. Tehát azonnal rástartolt Kékesre.

Mikor megtudta, hogy magyar, rögtön áradozni kezdett Budapest szépségeiről.

– Szebb mint Nápoly! Pedig azt mondják, Nápolyt látni és meghalni… Viszont Budapesten élni… igaz? Na nem most, a kommunista rezsim alatt, de régebben! A királyi vár, a Halászbástya, a hidak a Dunán, cigánymuzsika…

A gróf tudta a leckét.

De Kékest nem érdekelte túlságosan az olasz gróf, nézelődni akart a vendégek között, hogy melyik az a magyar mérnök, akiről Barcker beszélt neki. Végül odament a háziasszonyhoz és őt kérdezte meg:

– A honfitársam, Tóváry, még nincs itt? Nagyon szeretnék vele megismerkedni!

– Sajnos nem tudott jönni! – mondta Beatrix. – Hirtelen megbetegedett.

– Kár! A feleségem is fogja sajnálni, mindig örül, ha magyarok is vannak a társaságban!

A felesége, Gyöngyike, úgy látszott jól szórakozik a honfitársak nélkül is. Egy egészen új fiúval táncolt, a mexikói zenekar vad ritmusára úgy mozgatta a csípőjét, hogy az már túlzás volt. Néhányan körülállták és azon vitatkoztak, hogy van-e valami rajta a majdnem átlátszó piros ruha alatt…

A fiú nem volt más, mint Linda legújabb barátja, Eddy, akivel

nemrég kezdődött az ügy.

Mit akar ez a harmincöt éves nő az én húszéves fiúmtól, gondolta Linda.

Annyira bosszankodott, hogy legszívesebben odament volna hozzájuk és kitépte volna Eddyt a nő karjaiból. Mert most már egy tangószerű táncba kezdtek, teljesen összesimulva, tapadva.

De csak az anyjához ment és gúnyosan megjegyezte, hogy ez a nő nem való úri társaságba.

– A férje ügyvéd – szabadkozott Beatrix. – És különben is csak Tamás miatt hívtuk meg őket, mert magyarok.

– Kár volt, látod Tamás el sem jött! Nyilván van jobb programja, mint a mi gardenpartink…

– Megdagadt az arca a foghúzástól! Ez mindenkivel előfordulhat…

– Anyám, ne szépítsd a dolgokat! Tudom, miről van szó!

– Mildred elmondta neked is?

– Nem mondta, de láttam Tamást a szerelmével… És azt is tudom, hogy ötezer dolláros kocsit vesz neki!

– Hol láttad őket?

– A Lexington Avenue-n egy kis vendéglőben, ma délben.

– És mondd, milyen a nő? Szebb, mint Mildred? Fiatal?

– Nő…? Mit kezdene Tamás egy nővel?

– Nem értelek, Linda!

– Dehogynem értesz, nyilván te is tudod, hogy Tamás homoszexuális! Ilyesmi kiderül előbb-utóbb!

– Linda, te sokat ittál! Megtiltom, hogy ilyen ostobaságot egyáltalán kiejts a szádon!

– Nem ittam egy kortyot sem! De ha neked kellemetlen, akkor ne beszéljünk róla… Sajnálom Mildredet, szép és művelt és pont egy homoszexuális férjet fogott ki magának…

XIV.

Vasárnap reggel Tamás korán felébredt. Halkan ment ki a konyhába, nehogy felzavarja Mildredet. Jóval éjfél után lehetett már, mikor hallotta őket hazajönni. A papa hangjára riadt fel, a professzor már kezdett süket lenni és ezért beszélt túl hangosan.

Külön hálószobájuk volt, ezt akkor szokták meg, mikor a szerencsétlen kisgyerek született. Azóta is valahogy kényelmesebb volt így.

Mildred szeretett sokáig olvasni az ágyban, ahány új regény jelent meg, az mind ott tornyosult az ágya melletti asztalkán.

Tamás inkább a televíziót nézte, a tizenegy órás híreket. Így nem zavarták egymást.

Persze előfordult, hogy Mildred baldachinos ágyában ébredt fel, ilyenkor lábujjhegyen ment vissza a saját szobájába, a puha, süppedő fehér szőnyegen nem hallatszottak a léptei…

A reggeli kávéját, a pirítóssal és a rántottával, mindig egyedül készítette el és sietve fogyasztotta el, aztán rohant be a hivatalába.

Mildrednek csak fél tízre kellett bent lenni és a vállalat itt volt, néhány háztömbnyire a Madison Avenue-n. Így hétközben sosem reggeliztek együtt, csak vasárnap.

Ezek a vasárnapi reggelik néha elhúzódtak délig is. Ilyenkor volt alkalmuk átbeszélni mindent. Esténként majdnem minden nap volt valami program, ahogy hazajöttek az irodából, máris átöltözni – opera, színház, hangverseny vagy parti. Mildred az utóbbi években túlságosan bedobta magát a társaséletbe. Ha véletlenül nem mentek sehová és kettesben ültek le a vacsorához, akkor a telefon csengett állandóan. És Mildred, ahelyett, hogy rövid pár szó után letette volna a kagylót – mindenkivel hosszasan beszélt. Mire visszajött az asztalhoz, már jéghideg volt az étel a tányérján.

– Nem lehetek udvariatlan – mentegetőzött.

Hogy vele szemben udvariatlan, erre úgy látszik nem is gondolt. Lehet, hogy mindenki fontosabb volt a számára… Lehet. A barátnők, a társaság…

Talán, ha gyerekük lenne, nem hajszolná magát Mildred ebbe a túlzott tempóba, mintha attól félne, hogy lekésik valamiről, elmulaszt valamit…

Ha gyerekük lenne…

Hát most van. Tomika itt fog élni velük, talán már jövő vasárnap itt fog ülni velük a reggeliző asztalnál… Csak leszalad majd a felső emeletről. Van ott két tágas, szép, vendégszoba, ott lakhat, átrendezheti magának a saját ízlése szerint. Semmi értelme, hogy egyedül éljen a New Jersey-i házban, csak fájnának neki az emlékek…

Tomikának itt a helye, itt az apjánál.

Se Mildrednek, se a professzornak ez ellen nem lesz kifogása. Biztos, hogy azonnal megkedvelik Tomikát, elképzelhetetlen, hogy valakinek ne lenne rokonszenves, már az első pillanatban.

Már a szervizben is, amikor még fogalma sem volt, hogy ez a saját fia, csak beült a Volkswagenjébe, már akkor is olyan rendkívül kedvesnek találta, megnyerő modorúnak. Katinka nevelte ilyennek.

Katinka…

Most megint élesen belevágott a fájdalom. Ugyanúgy, mint tegnap, mikor kint volt Tomikával a temetőben.

Megpróbálta átnézni a New York Timest, de a betűk összefolytak a szeme előtt és mindig csak azt a hevenyészett kis fakeresztet látta az idegen névvel: CATHERINE CUNNINGHAM…

Miért fáj így…? Ennyire…?

Mildred most kijött a szobájából, anélkül, hogy egy Jó reggeltet mondana neki, csak egyenesen a konyhába ment. Lehet, hogy még mindig haragszik.

Talán igaza is van, mégis el kellett volna kísérni a gardenpartira.

De most, ha meg fogja hallani a nagy újságot, ha elmondja neki, mert tényleg semmi értelme a titkolózásnak – akkor természetesen meg fogja érteni, hogy nem volt abban a hangulatban, hogy Barckerék vendégeit szórakoztassa.

Mildred behozta a kávéját és szótlanul letette az asztalra. Sápadtnak látszott, és ezúttal öregnek is tűnt.

A hatalmas ablakokon betűzött a szeptember reggeli éles napsütés. És ebben az éles megvilágításban a szája körül furcsa kisráncokat látott, amiket eddig sohasem vett észre. A szeme alja puffadt volt és vöröses, mintha sírt volna.

– Jó reggelt, drágám! – mondta Tamás. – Remélem kialudtad magad? Milyen volt a parti?

– Nem tudom… Én egész idő alatt Beatrix hálószobájában voltam és jeges borogatást tettem á fejemre.

– Ezért kár volt elmenned, négy órát vezetni a kocsit. Itthon maradhattál volna nekem és…

– Veled Tamás? Gondolom nem voltál itthon, hiszen vártál egy telefonhívást, valakitől, aki a legfontosabb neked a világon!

– Csak telefonon beszéltünk, nem mentem sehová. Most figyelj jól, Mildred, mert amit meg fogsz tudni, nagy meglepetés lesz számodra! Nekem is meglepetés volt és megváltoztatta az életemet, más ember lettem azóta!

– Ne folytasd, Tamás! Felesleges ez a nagy bevezetés! Nem kell előkészítened engem arra, amit most mondani akarsz! A nagy titkodat már tudom…! És nem csak én tudom, már mások is tudnak róla… Már arról is beszélnek, hogy ötezer dolláros autót veszel neki!

– Igen, a születésnapjára veszem – szólt közbe Tamás olyan természetes hangon, mintha arról volna szó, hogy mozijegyet vett vasárnapra.

– Tegnap láttak vele ebédelni a Lexington Avenue-n?

– Ki látott? És mit mondtak? Csak azt mondhatták, hogy nagyon

szép fiú! Majd meglátod, ma át fog jönni hozzánk vacsorára, ideje, hogy megismerd! Azt szeretném, hogy majd itt lakjon velünk!

– Őrült vagy Tamás! Ezt a fickót ide akarod hozni a házamba, ezt a hímringyót?

– Hogy beszélsz Mildred? Hogy merészeled a fiamat hímringyónak nevezni?

– A fiadat…?

– Miért csodálkozol? Azt mondtad, már tudod a titkomat, sőt már azt is tudod, hogy autót veszek a fiamnak.

– A fiadnak…?

– Igen, Mildred! Erről akartam veled beszélni már tegnap este, de siettél a partira. Ez volt a nagy titkom! Itt van a fiam Ausztráliából, és a múlt hónapban találkoztam vele, mielőtt az európai vakációra mentünk…

– Nem értem ezt! Tudtommal te soha nem voltál Ausztráliában!

– Nem voltam, de a fiam ott élt az anyjával. Az első feleségem…

Mildred kezében úgy remegett a kávéscsésze, hogy majdnem leejtette. De megpróbált uralkodni magán. Jéghideg hangon beszélt, közben éles, fürkésző tekintettel nézte Tamást.

– Hazudsz! Neked soha nem volt feleséged! Soha! Mikor tíz évvel ezelőtt a szerelmünk kezdődött, milliószor is elmondtad, hogy én vagyok az első nő, akivel le akarnád élni az életed! Hogy én vagyok az első, akivel házasságra gondolsz! Vagy akkor hazudtál nekem, vagy most hazudsz! És gyereked se volt, persze, hogy nem! Mikor a babánkat vártuk, csakis arról beszéltél, hogy milyen meglepő neked ez az érzés, hogy apa leszel! Hogy milyen élmény lesz egy gyerek, hogy milyen boldogság lesz apának lenni, hogy meg fogod ismerni ezt az eddig ismeretlen érzést, még azt is mondtad, hogy meg fogod tanítani magyarul, mert azt akarod, hogy magyarul mondja neked azt, hogy apám…! Ezt a naiv mesét én nem veszem be, a fickó, akit be akarsz csempészni az életünkbe, nem a fiad! Lehet, hogy nagyon

szép, ezt elhiszem! De a hímringyók mind csinosak, különben nem találnának maguknak valakit, aki kitartja őket és drága autót vesz nekik…!

– Ne folytasd Mildred! Megtiltom, hogy a fiamról így beszélj! Ha látnád magadat most a tükörben, megijedtél! Mi van veled? Mivel gyanúsítasz engem?

Mildred visszatartotta magát és nem mondta ki, nem merte. A szót, hogy homoszexuális és ezt a fiút ilyen trükkel akarja neki bemagyarázni…

Tamás most lehajtotta a fejét, aztán halkan, furcsa, hangsúly nélküli hangon beszélni kezdett:

– Nem hazudtam Mildred, akkor, tíz évvel ezelőtt… Tényleg te voltál az első nő, akit feleségül akartam venni. Te…! A fiam anyja, Katinka, ő nem volt a feleségem… Sokszor kérdezted tőlem, te is és mások is, hogy milyen élményeket őrzök arról, amikor a határon át menekültem Magyarországról…? Nem beszéltem róla soha. Katinkával menekültünk és vele töltöttem egy éjszakát, ott a hóviharban…

– Ja, vagy úgy? Valami útszéli kaland volt…! – vágott közbe Mildred gúnyosan.

– Nem volt kaland. Egészen más volt… Úgysem tudnád megérteni, Mildred! Azt át kellett élni, azt a borzalmat, azt a rémületet, a géppuskatüzet, hóvihart, a dögkeselyűket látni, ahogy keringenek és végül lecsaptak a havon elterülő holttestekre… Mi ketten megmenekültünk, ő megsebesült közben…

– Hát ez igazán drámaian hangzik!

Tamás folytatta, mintha nem is hallotta volna a gúnyos közbevetést.

– Katinka csak huszonkét éves volt… A férjét megölték a kommunisták. Ausztráliába készült a rokonaihoz, új életet kezdeni. Így az útjaink szétváltak. A fiam Sydneyben született és egyáltalán nem tudtam a létezéséről.

– Na, de most már tudsz róla! Nagyszerű! Csak egy kis szépséghibája van ennek a romantikus sztorinak! Mégpedig az, mindenki olvashatott erről eleget, hogy mit műveltek az orosz katonák a nőkkel! Nemcsak a huszonkét évesekkel, mindegyikkel. Ott a határon, a menekülés közben hány katona erőszakolhatta meg ezt a te Katinkádat…? De persze, nem mehet el Moszkvába érdeklődni az ismeretlen katonák után, nyilván nem mutatkoztak be neki, mikor leteperték… De idejönni New Yorkba és megkeresni azt a jól szituált mérnököt, akire rá lehet fogni ezt a gyereket, arra van esze ennek a jeles hölgynek! És ennyi év után, most mit akar tőled, erre kíváncsi volnék?

– Nem akar semmit… Meghalt.

– Meghalt?

– Igen… Tegnap délelőtt voltam kint a sírjánál a fiammal. New Jersey-ben temették el. A fiam is Jersey-ben lakik.

– Tamás az Istenért, miért beszélsz úgy erről a fiúról, mintha a fiad lenne? Ilyen hiszékeny vagy? Készíttettél vele vércsoportvizsgálatot?

– Felesleges! Tomika az én fiam, az én vérem! Megszólalásig hasonlít rám, pontosan olyan, mint én voltam húszéves koromban. Erről meggyőződhetsz, ha megnézed a régi fényképeimet a családi albumban, amit édesanyám küldött ki egyszer. De különben is Katinka soha nem hazudott volna nekem, soha… És semmiféle orosz katona még a közelébe sem került! Ne akard rágalmazni valakinek az emlékét, akit nem is ismertél! Még friss bennem a seb, tegnap ott álltam a sírjánál és úgy éreztem, hogy megszakad a szívem…! Ezért voltam képtelen arra, hogy elmenjek a partira.

– Most gyászolni fogod…? És talán azt kívánnád, hogy én is osztozzak a nagy gyászodban? Meghalt, nyugodjék békében. Jobb lett volna, ha valahol Ausztráliában hal meg és nem zaklatja fel az életedet! És főleg nem sózza a nyakadba ezt a fattyút!

– A fiamat ne nevezd fattyúnak!

– Hát minek nevezzem? Az!

– Adoptálni fogom és Tóváry lesz a neve. Jelenleg Cunninghamnak hívják, mert volt egy kitűnő mostohaapja, angol úriember, aki Katinka férje lett.

– A történet egyre zavarosabb, már csak a te naivságodon csodálkozom…! Ez a hölgyike ügyes kalandornő lehetett, még a halála előtt rád sózta a fiát!

– Elég! Olyan ellenséges vagy, hogy meg vagyok döbbenve! Sohasem gondoltam volna, hogy gonosz is tudsz lenni!

– Csak objektív vagyok!

Most megszólalt a telefon. Az éles csengetés mintha időzített lett volna, szinte végszóra vágta el a keserű hangú vitát.

– Ez csak Beatrix lehet! – mondta Mildred és sietett felvenni a kagylót.

Tényleg ő volt.

– Remélem nem ébresztettelek fel? – kérdezte.

– Nem! Már reggeliztünk Tamással.

– Minden oké?

– Majd visszahívlak…

– Aggódtam miattad, hogyan értetek vissza New Yorkba! Olyan idegesen vezetni a kocsit éjjel…

– Semmi baj nem volt! Majd visszahívlak!

Mielőtt Beatrix tovább kérdezősködhetett volna, elköszönt. A beszélgetést befejezte. Tamás rágyújtott egy cigarettára.

– A kedves barátnőd ahhoz képest, hogy vasárnap reggel van, elég korán telefonál!

– Majd beszélek vele később! Azt hiszem nagyot fog nézni, ha megtudja ezt, ilyen sztorit még ő sem tudna kiagyalni! Ez felülmúlja az írónői fantáziáját is!

– De hiszem már tudja! Nem…? Az imént azt mondtad, hogy már tudják a titkomat, még azt is, hogy autót veszek a fiamnak.

– Nem egészen így tudták… Hogy ez a fickó a fiad, erre nem gondolt senki!

– Hát mire gondoltak?

– Nézd, Tamás, manapság, ha egy negyvenöt éves férfit egy fiatal fiúval látnak, amint csókolgatja egy vendéglőben, vagy autót vesz neki…

– Úristen! Ez borzasztó! Rólam valaki ezt feltételezte? Rólam…?

– Igen. Linda például egészen nyíltan homoszexuálisnak nevezett és…

– És te ezt eltűrted? Te, aki tíz éve vagy a feleségem?

Mildred lehajtotta a fejét, ebben a pillanatban döbbent rá, hogy milyen lehetetlen őrültség volt, hogy ezt elhitte.

– Sajnálom… – mondta színtelen hangon.

– Sajnálod? Ez minden, amit mondani tudsz? Te, a saját feleségem, ennyire nem ismersz? A fiamra rögtön rásütöd a bélyeget, hogy hímringyó!

– Visszavonom, nem az…! Egyszerűen csak egy fattyú, aki most ki akarja használni a lehetőségeket.

– Mildred, megtiltom, hogy így beszélj a fiamról! És ragaszkodom ahhoz, hogy Beatrixnak azt mondd, hogy az első házasságomból született.

– Hazudjak a legjobb barátnőmnek?

– A fiam érdekében ezt fontosnak tartom! És Katinka emlékét is szeretném olyan megvilágításba helyezni, amit megérdemel…

– Szentté avatni nem akarod? Talán írjunk ez ügyben a Vatikánba!

A gúnyos hang most belevágott Tamásba. Soha eszébe sem jutott volna, hogy valamivel megbántsa Mildredet. De most elvesztette a

türelmét, ez már tényleg sok volt. Több a soknál. És most visszavágott. Úgy, hogy fájjon!

– Nem vagy hajlandó hazudni a legjobb barátnődnek?

– Képtelen vagyok hazudni!

– Tényleg? Csak nekem hazudtál, mikor azt mondtad egykorúak vagyunk… Még a házassági okmányba is öt évvel kevesebbet írattál be! Régóta tudom ezt, de még soha nem tettem rá célzást sem! Ötven éves vagy Mildred, nem negyvenöt, mint én!

Mildred elsápadt. Ez talált. És védekezni sem tud, mert mit mondhatna…

Valami összeomlott benne, valami, amit olyan gondosan felépített, amibe annyira beleélte magát, hogy már szinte él is hitte, hogy igaz…

– Ki mondta meg neked?

– Először Dr. Lewis, akkor a kórházban… Ezzel magyarázta, hogy a gyerekünk mongoloidnak született. Mert negyven éves nőknél, erre nagyobb az esély…

Mildred remegni kezdett. Ez már vád volt, súlyosabb vád, mint az a néhány letagadott év. Hogy ő az oka, hogy a gyerek nem volt normális, ő…

– És azt is tudom, hogy Beatrix-szel jártál iskolába.

– Beatrix mondta neked?

– Nem. Linda említette, ez a kedves kislány, aki most rám fogta, hogy homoszexuális vagyok, és ezt terjeszti rólam…

– Haragszol rám, Tamás? Minden nő letagad az éveiből…

– Az éveid nem érdekelnek, nem a hamvas fiatalságodért vettelek el, hanem mert szerettelek!

– Ezt múlt időben mondod?

– Igen… Ebben a pillanatban halálosan idegen vagy a számomra, a gyűlöleted, a gúnyos gonoszságod szíven üt! Rettenetesen

csalódtam benned Mildred! Azt hittem, velem együtt fogsz örülni a fiamnak, ha már te képtelen voltál egy gyereket szülni nekem!

– Nem voltam képtelen, miért mondod ezt?

– Nem mondok semmit… Jobb, ha elfelejtjük azt a tragédiát…

– Én soha nem fogom elfelejteni Millykét! Én ugyanúgy szerettem, mintha egészséges gyerek lett volna! Talán még jobban! Ha arra gondolok, hogy meghalt, hogy soha többé nem ölelhetem magamhoz a kis meleg testét… Nem simogathatom a puha, szőke haját, nem csókolgathatom, nem becézgethetem…

– Ne beszélj róla Mildred, csak elszomorítasz!

– Te utáltad, irtóztál tőle! Örültél, amikor meghalt…!

– Jobb volt szegénykének és nekünk is…

– Szóval beismered, hogy örültél, hogy nincs többé…! Mielőtt lezárták a kis koporsót, egyetlen pillantással sem búcsúztál el tőle! Lucyben, a néger cselédben több gyengédség volt iránta, mint benned, az apában…!

– Miért hozod most elő azt a témát?

– Mert bánt, hogy ezért a gyanús fickóért, aki azt állítja, hogy a fiad, annyira odavagy, úgy lelkesedsz, szinte büszke vagy rá!

– Miért ne lehetnék rá büszke? Remek fiú, okos, tehetséges, most megy az egyetemre, orvos akar lenni!

– Ezt persze majd te fizeted…? Jó sokba fog kerülni!

– Én inkább a fiamra költök, mint az unalmas partikra, még unalmasabb utazásokra, ahová mindig csak a te kedvedért voltam hajlandó…

– Azt hittem élvezed a társaséletet, a remek európai utat!

– Untam és ezt észrevehetted! De olyan egoista vagy, hogy csak magadból indulsz ki! Téged érdekel valami, szórakoztat, azt hiszed, engem is! Hát tévedsz! Most pedig arra kérlek, hogy ha Beatrix-szal beszélsz, mondd neki, hogy a fiam Thomas Cunningham, az első

házasságomból született. Ehhez ragaszkodom!

Tamás hangja ellentmondást nem tűrő, erélyes hang volt. Mildred csodálkozva nézett rá.

– Megígérem neked! Hazudni fogok a kedvedért…

Felkelt az asztaltól, a kihűlt kávéját magával vitte a hálószobájába.

*

Beatrix már türelmetlenül várta a telefont. Fél óra is eltelt már azóta és Mildred még mindig nem hívta vissza. Ilyesmire, még nem volt példa!

Meddig tart még az a reggelizés?

Vagy lehet, hogy már rég befejezték és utána visszamentek az ágyba…

Kibékülésre az ágy a legtökéletesebb hely…

De hiszen nem is voltak haragban, egyszerűen csak Tamás el akar válni a fiatal nő miatt. Így valószínű, hogy annak az ágyában fogja tölteni a vasárnap délelőttöt vagy délutánt…

Az, hogy együtt reggeliznek, nem jelent semmit. Hányan reggeliznek együtt, békésen beszélgetve, akik legszívesebben ciánkálit öntenének egymás narancslevébe…

Legutóbb is volt Harrynek egy ilyen esete, ő képviselte a családot, akik marakodtak az örökségen. A gyengéd férjről kiderítették, hogy az ananászkompótba egy kis patkánymérget tett ízesítőnek. A gazdag feleség öreg volt és csúnya, viszont a vízibalett tündére szép és fiatal. Válásnak nem volt értelme, mert a vízitündért főleg a pénz érdekelte, tehát megoldásnak maradt az ananászkompót…

Beatrix éppen elhatározta, hogy legújabb novellájában ezt a bűnügyet fogja feldolgozni, persze óvatosan, hogy senki ne ismerjen rá a szereplőkre – mikor végre megszólalt a telefon.

Mildred…

– Végre befejeztük a reggelit és most a szobámból hívlak! Így Tamás nem hallja és nyugodtan beszélhetünk!

– Arra nem gondolsz, hogy felveszi a kagylót? Tudtommal mindegyik szobátokban van mellékállomás!

– Tamás nem tesz ilyet, ebben biztos vagyok… Figyelj jól Beatrix, mert amit most megtudsz tőlem, arra nem is gondolnál! Én sem tudok magamhoz térni a meglepetéstől!

– Engem már semmi sem lep meg, mióta azt mondtad, hogy váltok!

– Nem válunk. A fiatal nő, akibe Tamás beleszeretett, nem létezik! Nincs! Csak én képzeltem így…!

– Hálaistennek…!

– Na várj csak Beatrix, nem ez a meglepetés! Egészen más… Linda biztosan elmondta neked is, hogy Tamást egy fiúval látta, autót is vesz neki és…

– Borzasztó! Ez tényleg borzasztó, Tamás az egyetlen férfi a világon, akiről ezt nem hittem volna el!

– Tudod ki a fiú? Most fogsz elájulni! A fia… Az első házasságából született fia…! Nemrég jött Ausztráliából, az elvált nej ott volt férjnél, valami angol ember felesége.

– Tamás nős volt? Ezt sosem mondtátok!

– Én sem tudtam! Titkolta előttem is… Ő katolikus és náluk a válás bűn…

Mildrednek ez az indoklás most jutott eszébe, miközben beszélt. Igen, ez jó ötlet, hihetően hangzik…

– Hát ez nagyszerű, ez óriási! Nagy kő esett le a szívemről! Ennél jobb hírt nem is mondhattál volna! Tamásnak van egy felnőtt fia! Remélem boldogan vetted tudomásul, vagy legalábbis megjátszottad a boldog meglepetést!

– Nem túlságosan…

– Légy okos Mildred! Akármilyen ellenszenves neked ez a fiú, kedvesnek kell lenned hozzá!

– Miért? Mi közöm nekem ennek az idegen nőnek a kölykéhez?

Majdnem fattyút mondott, de szerencsére idejében eszébe jutott, hogy ezzel elárulná az igazságot. És ha Tamás ennyire ragaszkodik ehhez a primitív meséhez, hát megteszi neki.

– Mildred, itt egy a fontos! Tamás ne vegye fel a kapcsolatot a nővel, mert az ilyen ifjúkori szerelem újra fellángolhat és a nagy összekötő kapocs a közös gyerek…

– A nő már nem él!

– Óh, hát ez tökéletes happy end…! Akkor a fiút vegyétek oda, lakjon nálatok, legyél az aranyos, jó mostohamama!

– Erre képtelen vagyok!

– Mildred, tegnap még telezokogtad a fejemet, hogy váltok, vége a házasságodnak! Most légy boldog, a házasságoddal semmi baj, csak kaptál készen egy nagy fiút! Próbáld megkedvelni! Hogy hívják?

– Tominak…

– Hát próbáld beleilleszteni az életedbe ezt a Tomit! Nem is tehetsz mást, nincs más megoldás! És örülj neki!

– Beatrix, te komolyan mondod, hogy örüljek neki?

– Persze! Nagyszerű lesz ez a fiú a háznál. Megnyugtató érzés lesz neked, ha Tamás a fiával foglalkozik, mennyivel megnyugtatóbb, ha vele megy a baseballmérkőzésekre, mintha valami fiatal nővel mennek randevúkra! És ha autót vesz neki, még mindig százszor jobb, mintha egy nőnek venne nerc bundát…

– Ebben igazad van Beatrix! De mégis féltékenyebb vagyok erre a fiúra, mint bármely nőre, akivel titokban viszonya lenne! Ez a fiú sokat jelent neki. Ha látnád, milyen átszellemülten beszél róla, milyen büszke rá! Az egész lelkét betölti ez, hogy ő, apa!

– Érdekes, hogy eddig nem törődött vele, mert különben nem vált volna el attól a nőtől! Mikor váltak el? Érdekelnek a részletek!

– Én se tudok semmit… Olyan hirtelen jött az egész.

– És milyen a fiú?

– Még nem láttam, de állítólag nagyon hasonlít Tamásra. Ma fogom megismerni, idejön délután…

XV.

Verőfényes szeptemberi délután volt. Az utcákon vasárnap csend, nagyon előkelő környéknek tűnt ez, Tom Cunningham még sosem jár errefelé.

East Side, a 75. utca. Csupa elegáns magánház, kis paloták, itt laknak a gazdag és befutott emberek.

Lámpaláza volt, nagyon jó benyomást akart kelteni. Általában csak pólóinget viselt, most felvette az új szürke öltönyét, bal karján a fekete gyászkarszalag.

Úgy érezte, ha belép ebbe a házba, egy új fejezet kezdődik az életében…

A gyerekkora, az élete Ausztráliában, olyan távolinak tűnt. Az volt az első fejezet. Két évvel ezelőtt milyen boldogan készült Amerikába, hogy irigyelték Sydneyben a pajtásai, iskolatársai. Itt aztán csak tragédiák történtek, a mostohaapja, aki olyan jó volt hozzá, szívinfarktust kapott és utána rövidesen Mamika első rákműtétje…

Milyen szép lenne az élet, ha soha nem jöttek volna ide, ha Mamika soha nem lett volna rákos és élne…! Élne!

Persze, ha nem jöttek volna Amerikába, nem találkozott volna az édesapjával.

Talán mamika soha nem árulta volna el a titkát, soha…

Nehéz volt beleélni magát ebbe, megszokni a gondolatot, hogy Mr.

Tóváry az apja. De olyan jó ember, olyan kedves… Nemcsak, mert autót vett neki, mert törődik vele, de különben is.

Máris szeretem, igen, szeretem… mondogatta magában.

Az új kocsit, a gyönyörű Oldsmobilt majd a jövő héten szállítják le, most még a kis Volkswagennel jött. Talált is egy szűk helyet, ahol le tudott parkolni. De még nem volt hat óra, pár perc hiányzott.

Mamika mindig arra tanította, hogy nem illik sokat késni, de előbb érkezni neveletlenség.

Így inkább sétálgatott fel és alá az utcán. A nagy, lombos platánfák ágain átvillódzott a napfény.

Lehet, hogy ő is itt fog lakni… Itt velük. Az édesapjával és azzal a nővel, aki a felesége. Meg a híres professzorral.

Furcsa lesz… Idegenek.

De nem maradhat egyedül Jersey-ben, egyedül a kis házban. Olyan szomorú, üres a ház mamika nélkül. Sokszor az az érzése, hogy be fog lépni az ajtón, hogy csak kiment a kertbe és már jön is vissza…

De nem jön vissza, soha többé…

És mi lesz Violettával?

Innen nem fog kijárni hozzá.

Violetta majd sírdogál egy kicsit, aztán belenyugszik és új fiú után néz…

A szomszédos háztömbben laknak, a szülei olaszok. Lármás népség, mindig ordítozás hallatszott ki tőlük, veszekedés. A mosott ruhákat az utcára teregették ki száradni. Ezért állandóan feljelentették őket, hogy elcsúfítják a környéket, olyan miattuk, mint egy szicíliai kikötőnegyed. Több ízben beverték az ablakaikat, de az sem használt.

Szemét népség! – ez volt a közvélemény róluk. De Violetta nem tehetett erről, olyan édes kislány volt, és már a második randevún

odaadta magát a Volkswagen kényelmetlen hátsó ülésén.

Voltak már más fiúk is előtte, ezt nem is tagadta… De most csak ő volt. Tomi… És lázas, vad szerelemmel ragaszkodott hozzá… Éjjel is átszökött néha, mikor már aludt a családja és az ablakon mászott ki. Jött hozzá, beült a Volkswagenbe és várt. Néha fél éjszakán át is, mert nem mert bekopogni, tudta, hogy Mrs. Cunningham ellenzi ezt a viszonyt.

Hát igen, Mamikának nem nagyon tetszett, hogy pont egy ilyen családnak a lányával barátkozik. De azt is elismerte, hogy szép kislány. A nagy barna szemeivel, a derékig érő fürtös, fekete hajával. És jó szíve volt. Eljött a temetésre is, igazi könnyeket, nemcsak mutatta a részvétet, mint a többi szomszéd.

Violettának már nem lesz szerepe az életében, ebben az új korszakában…

Az órájára nézett, hat óra múlt négy perccel.

Most már bemehet.

Becsengetett a házba.

Már nagyon várhatták, mert azonnal visszacsengettek. Most hirtelen nagyon izgatott lett, a tenyere átnedvesedett. Hamar megtörölte a zsebkendőjével. A lépcsőn már jött is elé Mr. Tóváry és megölelte.

– Pontos vagy, ezt szeretem! Tudtál parkolni?

– Igen, édesapám!

– Isten hozott nálunk, ez lesz majd az új otthonod!

Átölelte a vállát, úgy mentek fel. Puha, süppedő piros bársony szőnyeg borította a lépcsőt, a karfa faragott volt, ilyet eddig csak filmen látott.

A második emeletre mentek, ott beléptek egy hatalmas nappaliba. Márvány kandalló volt itt, nagy, hófehér zongora és földig érő ablakok.

Lehet, hogy már látták őt az ablakból és kinevették, hogy sétál felle, ahelyett, hogy bejönne.

A sarokban bárasztal, italokkal megrakva.

– Mit adjak neked? Akarsz egy Martinit vacsora előtt?

– Köszönöm, nem kérek!

Szomjas volt, teljesen kiszáradt a torka, de nem mert most inni. Hátha a fejébe száll az ital és esetleg hülyeségeket mond.

– Akarsz egy gyömbért?

– Igen, azt kérek!

Ahogy a szájához emelte a poharát, még egy kortyot sem ivott belőle, amikor belépett a nő…

Nagyon magas volt, szőke, hűvösen mosolygott rá. A kezét nyújtotta felé és közben azt mondta:

– Mildred vagyok, apád felesége.

– Thomas Cunningham… – mutatkozott be és érezte, hogy nagyon félszegen hajol meg. A kezében a pohár, ezt szerette volna valahová letenni, de nem merte a finom, politúros asztalra, mert közben ki is löttyent már belőle az ital.

A nő, a jéghideg kék szemével most a gyászszalagjára nézett.

– Fogadd részvétemet!

– Köszönöm.

Hirtelen csend lett. Kínos, nyomasztó csend… Lehet, hogy Katinka emléke lebbent át a szobán… Mindhárman rá gondoltak most.

Tamás fájó szívvel és valami bűntudattal, hogy miért nem ment vele akkor Ausztráliába, vagy akárhová…

Tomi úgy érezte, hogy igazságtalanság, hogy ez a nő él, hogy nem ez kapott rákot és Mamika fekszik a temetőben, nem ez…

Mildred is rá gondolt, erre az ismeretlen nőre, aki ezt a gyönyörű

fiút szülte. Irigyelte ezért, még a síron túl is. A fiú pontosan olyan volt, mint Tamás. Letagadhatatlanul.

Ma egész délután a családi fényképalbumot böngészte és megkereste azt a képet, ahol Tamás húszéves.

Most itt áll előtte, mintha csak megelevenedett volna… Tényleg nem kellett vizsgálat! Ez a fiú szakasztott mása. Persze a haja hosszabb, mint Tamásé volt, akkoriban rövidre nyírva hordták.

Soványabbnak is tűnik és az arca sötétebb, lesült.

A fattyú…! Az útszéli kalandból született fattyú diadalmaskodott…

Nem bírta nézni, alig tudott uralkodni magán, de igyekezett megtartani a nyugodt, fölényes hangját.

– Ki kell mennem a konyhába, mert vasárnap nincs itt a néger házvezetőnőm, aki segíteni szokott. A vacsora kicsit késni fog…!

– Ha éhes vagy, itt vannak a sós sütemények! – mondta Tamás és egy ezüst tálat tett a fia elé.

Mildredre csak egyetlen pillantást vetett. Az elég volt… Látta, hogy teljesen legyőzték.

XVI.

Minden csoda három napig tart. Az ismerősök, sőt a kollégák a vállalatnál, minden különösebb meglepetés nélkül vették tudomásul, hogy Tóváry Tamásnak egy nagy fia van, aki Ausztráliában nevelkedett.

A legtöbb családban volt válás, az ex-férjek és ex-feleségek szétszóródtak a világban és időnként felbukkant valahonnan egy felnőtt gyerek, akiről eddig kevesen tudtak.

Akadtak mindig úgynevezett bennfentesek, akik szemrebbenés nélkül állították, hogy nekik többször is említette Tamás az első házasságát és a fiát is.

Egyetlen valaki volt, aki észrevett valami gyanúsat és ki akarta szimatolni az igazságot: Beatrix.

Állandóan faggatta Mildredet, de végül abbahagyta, mert észrevette, hogy csak idegesíti ezekkel a keresztkérdésekkel. Ki volt a felesége? Miért ment pont Ausztráliába? Ki volt ez a Cunningham, akinek a fiú a nevét viseli?

– A fiú….

Csak így beszéltek róla egymás között.

– A fiúnak már megvan az új autója, csekély ötezerkétszáz dollárba került! A felső emeleten már folynak az átalakítások, festették a vendégszobákat, ott fog tanyázni. Egyelőre még nem költözött be, mert az új fürdőszoba még nem készült el.

– A fiút asztal körül kergették, ha nem volt süllyesztett kádja! – mondta Mildred és a hangjából szinte áradt a keserűség.

– Fontos, hogy kedves legyél vele! – tanácsolta állandóan Beatrix. – Mert, ha észreveszi az ellenszenvedet, meg fog gyűlölni és akkor vége a családi harmóniának!

– A fiú mindenképpen gyűlöl, ezt érzem…! Szeretnék belelátni a lelkébe, szeretném tudni, mit gondol olyankor, mikor ott ül velünk a nappaliban… Nyilván jobban érezné magát, ha az anyja volna a helyemen, azzal együtt telepedett volna be egy ilyen elegáns miliőbe… De ez az én házam és a fiú itt mindig csak vendég lesz, nem szívesen látott vendég…

– Csak jól vigyázz, hogy Tamás ezt ne vegye észre!

– Civilizáltan viselkedtem, többet nem tehetek! Megkérdeztem, hogy milyen ételeket szeret, direkt vettem egy magyar szakácskönyvet és a néger házvezetőnőm most ezt tanulmányozza. Azt mondta, hogy az anyja mindig magyarosan főzött neki.

– De hát ki volt az anyja? Miféle nő…?

– Magyar nő… Mellrákban halt meg…

Már ismét témánál voltak, ilyenkor Mildred valami ürüggyel

mindig abbahagyta a beszélgetést.

Amit megígért Tamásnak, azt meg is tartotta. Nem árulta el Beatrixnak, hogy a fiú anyja sohasem volt a felesége. Éppen ezért nem Barckerre bízták az adoptálási eljárás intézését. Hiába van ügyvédi titoktartás, ha Beatrix nagyon kíváncsi, biztos, hogy ki tudja szedni Harryból az igazat.

Az adoptálás egyébként eléggé körülményes volt és részben az emigrációs hatóságokhoz tartozott. Tom Cunningham, Sydneyben született, ausztráliai állampolgár volt, Tóváry Tamás viszont már tizenöt éve felvette az amerikai állampolgárságot. Ha Katinka valóban a felesége lett volna, az leegyszerűsítette volna az eljárást, de így meglehetősen komplikált volt.

Barcker szerencsére nem foglalkozott emigrációs ügyekkel és dr. Kékest ajánlotta Tamásnak, aki ezen a vonalon specializálta magát. Méghozzá magyar is volt, ezáltal még több bizalommal ment el hozzá.

Dr. Kékes Arnold irodája a Wall Streeten volt, egy vadonatúj felhőkarcoló huszadik emeletén. Elegáns várószoba, padlótól mennyezetig érő könyvtár, két titkárnő, egyik sem csinos, de igen udvariasak, halk szavúak.

Egyetlen percig sem kellett várakoznia, Barcker beszélte meg számára az időpontot.

Dr. Kékes szívélyesen elé sietett, és bevezette a dolgozószobájába. Itt hatalmas íróasztal, süppedő bőrfotelek, a falon drága faburkolat, berámázott diplomák, a főhelyen egy felnagyított fénykép, mely Nelson Rockefellert ábrázolta, amint éppen kezet fog Kékes Arnolddal.

Ez jól mutatott, bár mindenki tisztában volt vele, hogy az alelnök, ha szavazókról van szó, már kormányzó korában is mosolyogva csókolgatta a néger gyerekeket a Harlemben. Miért ne rázna kezet egy befolyásos magyar származású ügyvéddel…?

Kékes nem volt jóképű ember, festett fekete bajusza volt, erős

dioptriás szemüvege, a szája melletti két mély barázda nagyon öregítette. Ötven éves lehetett, vagy valamivel több. Nagyon jól szabott öltönyt viselt, feltűnő, drága nyakkendőt. Sűrű szőrrel benőtt kezén nagyméretű, címeres pecsétgyűrű díszelgett.

Beszélgetés közben mindig forgatta a gyűrűt, vagy szórakozottságból, vagy hogy felhívja rá a figyelmet. Ahhoz, hogy ez nem az ő családi címere, hanem a felesége nagyanyjától maradt meg, senkinek semmi köze.

Nagyon gyors észjárású ember volt, azonnal megértette, amit Tamás röviden előadott. Közben néhány adatot feljegyzett, az előtte fekvő sárga papírra.

– Ha az ön fia örökölte a házat, amely jelenleg Mrs. Cunningham nevén van, akkor az adoptálással várnunk kell. Ezt az eljárást még úgy kell lefolytatnunk, hogy ő, mint Thomas Cunningham, a törvényes utód.

Törvényes…

Itt következett az ügy kényesebbik része, és Tamás, mielőtt belekezdett volna, leszögezte, hogy szeretné, ha ezt soha, senki nem tudná meg… Még Harry Barcker sem, akivel sok éve közeli barátságban vannak…

– Csodálom, hogy erre felhívja a figyelmemet! Van ügyvédi etika! Ez ugyanúgy köt, mint az orvosi titoktartás! Ugyanúgy…! Ha ön elmegy egy orvoshoz és azt mondja neki, hogy húsz évvel ezelőtt szifilisze volt, biztos benne, hogy az orvos ezt nem fogja elmesélni a társaságban. Nos, egy ügyvédben ugyanígy bízhat!

A hasonlat kissé ízléstelen volt, de meggyőzte Tamást.

Igyekezett röviden, minden érzelem nélkül elmondani, amire szükség volt. Jávor Csaba neve is szóba került.

Az ügyvéd felfigyelt.

– Jávor Csaba…? Ismertem őt! Együtt voltunk egy ideig börtönben, nahát, kicsi a világ…! Én határátlépés kísérlete miatt

ültem, Csaba valamilyen komoly összeesküvés miatt. Nagyon rendes ember volt, gyakran megosztotta velem a tisztasági csomagját, szalonna meg kockacukor volt benne. Egyszer láttam a feleségét is, egészen kislányos jelenség, csak sírt egyfolytában a látogatási idő alatt…

– Látta Katinkát?

– Igen, a Váci Fegyházban.

Tamás ebben a pillanatban szinte közel érezte magához a festett bajszú emberkét, legszívesebben megölelte volna.

– Látta őt… – ismételte elérzékenyülten.

A hangnem most egyszerre megváltozott. Már nemcsak rideg adatokat mondott az ügyvédnek, de szívéből fakadó megjegyzéseket sem tartotta vissza.

Kékes is belemelegedett a beszélgetésbe. Kétszer is keresték telefonon, de utasította a titkárnőt, hogy ne zavarják, fontos beszélgetése van.

– Már megismerkedhettünk volna előbb is – mondta Tamásnak. – Ugyanis ott voltunk Barckerék gardenpartiján, de ön, sajnos, nem jött el!

– Nem tudtam… Délelőtt Jerseyben voltam a temetőben, Katinka sírjánál…

Kékes megfelelően szomorú arcot vágott és forgatta a pecsétgyűrűjét.

– Ami késik, nem múlik! Megtisztelnének, ha egyszer átjönnének hozzánk vacsorára! A Park Avenue-n lakunk, közel önökhöz. A feleségem is magyar és biztosan nagyon örülne! Imádja a magyar társaságot!

– Az én feleségem amerikai…

– Tudom. Sőt azt is, hogy a híres Doyle professzor leánya.

– Ezt honnan tudja?

– Harry Barcker nagy sznob! Még ki sem ittam az első koktélt, mikor közölte velem, hogy az egyik vendég gróf, a másik báró és a finom külsejű öregúr világhírű antropológus professzor.

– Ezek szerint a feleségemmel is találkozott?

– Hozzá nem volt szerencsém! Azt mondták rosszul érzi magát, és fent tartózkodott valamelyik hálószobában egész idő alatt.

Még pár percig beszélgettek, a honorárium kérdése szóba sem került. Tamás megígérte, hogy amint lesz rá alkalom, telefonálni fog és átmennek egy italra.

*

Kékesek pompás öröklakása a Park Avenue-n volt, egy olyan luxus épületben, ahol az előcsarnokban monitoron láthatták a bejövöket. Déli növények, modern szobrok, színesre megvilágított, csobogó szökőkút és aranysujtásos, egyenruhás portások hada tette teljessé a képet.

Elég éles kontraszt volt a józsefvárosi társbérleti lakás után, ahol a koszos lépcsőházban gyalog kellett felmászni a negyedik emeletre, mert a lift az ostrom óta nem működött. Az udvarias portás helyett ott a szemtelen házmester, aki nem köszönt vissza a lakóknak, mert párttag volt és tudta, hogy félnek tőle.

Gyöngyi, ha néha visszagondolt ezekre az időkre, majdnem boldognak érezte magát, hogy kijött Amerikába. Majdnem…

Hamar beleszokott a gazdag környezetbe, szerette a szép áruházakat, ahol kedvére vásárolhatott, ruhákat, prémeket, drága holmikat, szerette az új Cadillacjét, mindent szeretett, csak egyet nem bírt megszokni, képtelen volt elviselni Arnoldot, a férjét…

Szerencsére Kékes Arnold ezt egyáltalán nem vette észre. Büszke volt az ő gyönyörű feleségére, aki húsz évvel fiatalabb nála. Soha nem is mert volna álmodni erről, hogy egy ilyen igazi úrilány lesz a

felesége… Szeszélyes, az igaz, néha furcsán viselkedik, na de mindenkinek van valami hibája. Pont Gyöngyikének ne lenne?

Igyekezett minden kívánságát teljesíteni. Mikor azért nyafogott, hogy jó lenne a mamáját kihozatni, ezt is megtette. Elegáns lakást rendezett be számára, nem messze tőlük, a Lexington Avenue-n és minden hónapban komoly összeget adott neki, hogy kényelmesen élhessen.

Természetesen Csakis Gyöngyike kedvéért, hogy ne legyen távol a mamájától, ha annyira ragaszkodik hozzá.

Mikor a fülébe jutott, hogy a mama gúnyosan, csak úgy beszél róla a háta mögött, hogy a „Klein úr”, ez szíven ütötte.

Hát ez a hála…?

Akármit mondott volna, nem bántotta volna ennyire. Klein úr…

Hogy szimatolta ki az öreg nő, honnan tudhatta meg? Persze sűrűn levelez Pestre, és vannak ilyen peches véletlenek. Kékest valóban Klein Arnoldnak hívták, az apja Klein úr, könyvelő volt a Corvin Áruházban.

Arnold nagyon jó eszű fiú volt, kitűnő tanuló és ambiciózus. Ügyvéd akart lenni és sikerült neki. A forradalom után kijött Amerikába, már tudott angolul és könnyen letette itt is a vizsgákat, szinte csodával határos gyorsasággal csinált karriert. Míg a többi jogot végzett magyar liftet kezelt, vagy tányért mosogatott, ő már önálló irodát nyitott.

Befutott, neves ügyvéd volt már, de még mindig nem nősült meg. Egyszerűen nem jutott ideje, hogy komolyabban foglalkozzon nőkkel. Csak átmeneti kalandjai voltak. Előfordult, hogy ajánlottak neki valakit, össze akarták hozni egy korban hozzá illő nővel.

Ki határozhatja meg, hogy ki illik hozzá korban?

Már a negyvenes éveinek a közepén járt, de még mindig csakis fiatal lányok vonzották.

Akiknek bemutatták, csupa átjátszott, elvált vagy özvegy nő, ilyen

nem lett volna kedve elvenni. Már gazdag volt, már tudott volna nyújtani mindent egy feleségnek. De hol volt ez a valaki?

Már kezdett belenyugodni abba, hogy agglegény marad. Ez se olyan rossz, ha megengedheti magának, hogy bármikor a legszebb kétszáz dolláros lányt rendelje fel a lakására.

Ebben az időben még a Wall Street-i irodája közelében lakott, nem a Park Avenue-n.

Egy őszi délután, teljesen váratlanul, gyönyörű, fiatal magyar nő állított be hozzá.

Gyöngyi…

Pestről jött, turista vízummal és szerette volna a hathetes tartózkodási engedélyét meghosszabbíttatni. Ezért jött.

– Az ügyvéd urat ajánlották…! Remélem tud segíteni nekem…?

XVII.

Gyöngyi mamája, a „a szép Szászné”, szinte fogalom volt a háború előtti Pesten. Ha végiglibegett a Váci utcai korzón, megfordultak utána és megcsodálták a csinos lábait. A Palatinus strandon, vagy a Gellért hullámban kétrészes fürdőtrikóban vonzotta a pillantásokat.

– A legszebb asszony Pesten… – állapították meg róla.

Mindig rengeteg udvarlója volt, de a férjét soha nem csalta meg senkivel…

Ezt sokszor kijelentette és voltak, akik el is hitték. De persze voltak, akik nem…

Romantikus szerelmek és izgalmas flörtök korszaka volt ez, divatba jöttek a hangulatos, kis budai cukrászdák és a még hangulatosabb, budai legénylakások…

A szép Szászné férje szerencsére nem volt féltékeny. Fess ember volt, nagyon elegáns. Monoklit viselt, mint zsúrfiú kezdte, de

mellesleg titkár volt a minisztériumban és szépen haladt fel a szamárlépcsőn. Pár év és miniszteri tanácsos lesz, akkor pedig a szép Szászné, méltóságos asszony…

A háború előtt még lehetett utazni, nyáron Abbáziába mentek, télen síelni a Semmeringre, vagy Tirolba.

A minisztériumi fizetésből nem telt volna, de az ősi birtokból még megmaradt pár száz hold, azt kiadták bérbe, onnan jött a pénz.

Ötszobás lakás a Belvárosban, szakácsné, szobalány.

A német Freulein csak később került a házhoz, mikor Gyöngyike megszületett.

Egyelőre a szép Szászné élte a világát, egy gyerek csak zavarta volna.

Megtanult autót vezetni és citromsárga Bugattijával száguldozott a Belvárosban. A fényképe sűrűn megjelent a Színházi Életben és a Társaságban is. Mellesleg előkelőek is voltak, dr. Szász Iván, a monokliján kívül három jó hangzású előnevet is viselt, a nagybátyja főispán volt.

– Isten nyugtassa a drága Kázmér bácsit…!

Rájuk hagyhatta volna a kétezer holdat és nem a szakácsnéjára, akit elvett a halálos ágyán…

Európa felett már sötét felhők kezdtek gomolyogni, de hogy vérzivatar és világháború lesz belőle, erre senki sem gondolt.

Szép volt az élet! Villát vettek Almádiban, vitorlást is, mert szinte egyik napról a másikra már nem lehetett Abbáziába se menni.

Kitört a háború.

Ivánnak nem kellett bevonulni, mert kiderült, hogy az egyik szemére súlyosan rövidlátó, ezért hordja a monoklit, nem az elegancia miatt. Különben is nélkülözhetetlen volt a minisztériumban…

A szép Szászné, mint a többi társaságbeli hölgy, elvégezte az

önkéntes ápolónői tanfolyamot. Nagyon sikkesen állt rajta a vöröskeresztes uniformis. Hetente háromszor belibegett a helyőrségi kórházba, hogy cukorkát, cigarettát és biztató mosolyt osztogasson a sebesült katonáknak.

Már jöttek Oroszországból, egyre több és több szállítmány…

A szép Szászné, édes mosollyal hajolt a fiatal hadnagy fölé, akinek mindkét lábát amputálták.

– Semmi baj! Semmi baj…! – csicseregte neki.

Cukorkát kínált a karpaszományos zászlósnak, ez csak intett, hogy köszöni, nem kér. A gyomrát teljesen elvitte egy srapner, üvegcsövön keresztül táplálták alulról, ahová nem dughatta volna be a savanyú cukorkát…

A szép Szászné nem nagyon vált be a kórházban. Elsősorban nem bírta elviselni a fertőtlenítő szerek szagát és a véres, gennyes, átázott kötésektől mindig hányingere támadt.

Állandóan émelygett, otthon is, már reggel, mikor felébredt.

– Másállapotban vagyok! – állapította meg. Ivánnak nem szólt semmit.

A Belvárosban, egy kis eldugott utcában volt a kitűnő orvos, aki pár száz pengőért elintézte az ilyesmit… De miért ne hagyná meg…?

Gondosan átnézte a naptárát és megnyugodva látta, hogy ezúttal semmi kétely nincs… Semmi.

A legutóbbi udvarlója már hónapok óta fronton van, onnan írja a lángoló hangú tábori lapokat. Persze Poste Restorante, nehogy Iván kezébe kerüljön, vagy a cselédek lássák.

Az új fiúval még nincs semmi… Csak egy áttáncolt éjszaka Almádiban, az Anna bálon. Csókok a holdfényes mólón, ártatlan randevúk a Balaton parti halászcsárdában.

Harminc éves volt ezen a nyáron. Talán ez volt a fő ok, hogy elszánta magát a nagy lépésre, hogy egy gyereket szüljön.

Gyöngyike az elegáns Fasor Szanatóriumban látta meg a napvilágot. A szép Szászné saját monogramos, ötágú koronás, csipke ágyhuzatait húzatta be, úgy feküdt, körülvéve a virágerdőben, mint egy primadonna. Másnap már odarendelte a fodrásznőjét is, feltornyozott frizurával fogadta a látogatókat.

Nem telt bele három hét, már Angelo mesternél készültek az első fényképek, ahogy Madonna mosollyal tartja karjaiban Gyöngyikét.

Ez a kép, természetesen megjelent a Társaság című, exkluzív magazinban.

Gyöngyike még pólyában volt, mikor a magyar dada helyett Freulein Helen jött a házhoz. Okleveles gyermek-kertésznő volt, nagydarab német lány, vaskos bokákkal és seszínű, világos szempillákkal. Előzőleg egy grófi családnál volt alkalmazott, egy dunántúli kastélyban, három kis gróf csemetével foglalkozott. Kitűnő ajánlósorokat mutatott fel: becsületes, szorgalmas, tiszta és főleg gyermek-kedvelő.

Azt szerencsére nem írták be a bizonyítványba, hogy a parádés kocsis is kedvelte, ezért váltak meg tőle.

Freulein Helen nagyon jó volt, a pici Gyöngyike gyönyörűen fejlődött. A szép Szászné nem ért rá a gyerekkel foglalkozni, akárhogy imádta is, de lekötötte a társaság és az újabb és újabb udvarlók.

Háború volt, de az élet ment tovább. Legfeljebb a Gerbeaud-t nem világították ki egészen, és az ablakra fekete légópapírt ragasztottak.

Iván több időt töltött a gyermekszobában, mint az Országos Kaszinóban. Lehet, hogy nem csak a kislányával hancúrozott szívesen, leguggolva a padlóra, a gumi állatokkal, mackókkal telezsúfolt járókához, de Freulein Helen is vonzotta…

Mi volt rajta vonzó, rejtély. Nagy csontú, jelentéktelen lány, széles arcán mindig ugyanaz a mosoly. Sötétkék szövet szoknyája feszült a húsos, vastag combjain.

De fiatal volt és teljesen gátlástalan. Mindegy volt neki, hogy a

paraszt kocsis vagy a monoklis, előkelő osztálytanácsos úr…

Férfi…

Gyöngyike még nem volt kétéves amikor már hibátlanul beszélt németül és érdeklődve hallgatta a Grimm meséket, amelyeket a nagy, színes képeskönyvből a Freulein olvasott fel neki.

– Ugye értem is eljön majd a mesebeli herceg? – kérdezte sokszor.

– Persze, hogy eljön! – nyugtatta meg a Freulein a gyereket.

Ki láthat a jövőbe…?

Ki sejthette volna, hogy Gyöngyike mesebeli hercege Klein Arnold lesz…

A sors furcsa tréfája lett volna, ha Arnold szemközt jön velük a Kossuth Lajos utcán. De nem jöhetett, mert ez már a háború utolsó éve volt és valahová Lengyelországba vitték, mint sárga karszalagos munkaszolgálatost. Szüleit és az egész Klein családot Auschwitzba hurcolták…

Gyöngyike kétéves volt, a születésnapjára a Gerbeaudból rendeltek dobostortát.

Arnold huszonkettő volt és egy nagy nyers sárgarépát rágcsált, amit a szántóföldeken talált, aknaásás és hullaeltakarítás közben.

Hogy pontosan huszonöt év múlva együtt ünneplik a születésnapját egy divatos New York-i night klubban – ez meglehetősen hihetetlenül hangzott volna…

De az élet csakis hihetetlen dolgokat produkál. A háború véget ért. Teljes összeomlás, orosz megszállás. Nemcsak a lebombázott házak dőltek össze, de recsegve-ropogva törtek össze a felépített karrierek is. A szamárlétra, amelyen már csak egy fok hiányzott a miniszteri tanácsossághoz, szintén összedőlt. Dr. Szász Iványt elbocsátották.

Egy élet ambíciója, szorgalma, minden hiábavaló volt.

Ilyen dzsentri, földesúr-ivadék, reakciós alak örülhetett, ha nem internálják…!

Jöttek a minisztériumba a jó káderek, a kommunista párt megbízható tagjai, azt hogy nem értettek semmihez, nem vették szigorúan. Besúgókra volt szükség, nem szakemberekre.

Iván helyére beraktak egy embert, aki eddig az orosz kommandatúrán volt tolmács. A névtelen feljelentéseket fordította szorgalmasan, a legtöbbet ő maga küldte be.

Most tetszelgett magának, hogy ő miniszteri tanácsos. A felesége, egy patkányarcú, gnómszerű teremtés, csak azon siránkozott, hogy ha nem lenne Népi Demokrácia, őt most a méltóságos asszony cím illetné…

De, hogy akkor nem jutott volna be a Minisztériumba, arra nem gondolt.

A szép Szászné még mindig képtelen volt felfogni, hogy így megfordult a világ… Hogy minden odaveszett, Ivánt kirúgták az állásából, a birtokot államosították, az ötszobás Kossuth Lajos utcai lakás egy részét kiigényelték. Egy részeges vasesztergályost raktak be hozzájuk, akinek egy lompos, nagyszájú felesége volt és három üvöltöző kölyke. Trágár szavakat ordítoztak, ezekkel közösen kellett használni a konyhát. A kölykök mindent elloptak, amit láttak, és ha szólt a proli nőnek, az kikérte magának.

– Az elvtársnő ne fogja rá az én gyerekeimre, hogy megették azt a francos csokoládét!

Elvtársnő…

Egyszerűen így nevezte.

A szakácsné és a szobalány már a bombázás alatt vidékre mentek, de mit is kezdett volna velük?

Csak Freulein Helen maradt meg hűségesen. Most ő végzett minden házimunkát, még a főzést is.

Ivánnak szerencsére volt bőven félretett Napóleon aranya, ezért tudott mindig ennivalót szerezni. És az ékszereket is jól elrejtették, Almádin ásták el a kertben, majd azoknak az eladogatásából

valahogy meglesznek.

Azt, hogy az almádi villába prolikat raknak be, akik a rózsakertben krumplit akartak termelni és kapálás közben rábukkantak a kis vaskazettára, erre nem gondoltak.

Ez a kis vaskazetta tartotta őket vissza, hogy ne menjenek ki külföldre.

Hogy mennyit érhetnek az ékszerek, azt nem tudták pontosan. De arra, hogy új egzisztenciát kezdjenek odakint, hogy ne egy szál ruhában induljanak neki, talán elég lesz…

Hogy dr. Szász Iván bármilyen állást kapjon valahol, gondolni sem lehetett. Már nem viselt monoklit, csakis szemüveget. De Bilgeri csizmában, a kopott, zöld lódenkabátjában is túl elegáns, úri külseje volt.

A szép Szászné, aki soha életében nem dolgozott, mit kezdhetett volna? Nem értett semmihez. Zongorázni tudott, bridzselni, egy kicsit beszélt franciául és angolul is.

Esetleg angol órákat adna…?

Ez jó ötletnek látszott, mert Pesten elterjedt a remény, hogy majd jönnek az amerikaiak és akkor elkotródnak az oroszok. Amerikai megszállás lesz, addig guggolva is kibírjuk…!

Kik terjesztették ezeket a biztató híreket és kik hitték el?

Ivánnak sikerült három növendéket szerezni, akik nagy kedvvel kezdték el az angoltanulást. Hogy a szép Szászné maga sem tud, és a leghibásabb nyelvtanra oktatja őket, azt nem vették észre.

Az egyik növendék fiatal, bár táncosnő, aki remélte, hogy majd jönnek az amerikai katonák és azokat fogja szórakoztatni, nem az oroszokat. Csakis ilyesmit akart megtanulni, hogy: I love you! Give me a kiss! Give me dollar!

A másik idősebb néni volt, akinek a fia Amerikában él és ő is oda készült.

A harmadik egy pincér, de ez kicsit már beszélt angolul, és

hamarosan rájött, hogy ő többet tud, mint a nagysága. Nem is fizetett semmit, sőt kijelentette, hogy fel fogja jelenteni őket, mert engedély nélkül nyelviskolát tartanak fent!

Még csak ez hiányzott!

A szép Szásznénak már elment a kedve mindentől, ki sem mozdult a lakásból. Csak két szoba volt az övék, a másik háromban a vasesztergályos garázdálkodott.

Nem bírta őket elviselni, a szobába csináltatott egy gázrezsót és inkább itt főztek, mint közösen ezekkel a tágas, szép konyhában.

Dosztojevszkij nyomortanyáit emlegette állandóan, mert ekkor még nem is sejtette, hogy mi az igazi nyomor…

Erre csak 1951 tavaszán jött rá, mikor kitelepítették őket. Tisza környéki tanyán, egy romos házban helyezték el őket. A földön voltak a fekhelyek, mint egy menhelyen. Denevérek huhogtak a fejük felett, és mezei egerek kergetőztek a dohos szagú nagyszobában, ahol húszan aludtak összezsúfolódva. Öregek, fiatalok, férfiak, nők vegyesen.

Volt közöttük gróf, miniszter, magasabb rangú katonatiszt, de főleg földbirtokosok.

Szászék is a birtok miatt kerülhettek ide, mert az osztálytanácsosi rang nem lett volna ok…

Kora hajnalban már kihajtották őket a rizsföldekre, ahol kínai kuliknak való munkát kellett végezni. A műtrágyás, combig érő vízben, tűző, éles napsütésben hajladozva gyomlálták a rizsvetést.

A gátakon a felügyelő, egy ragyás képű cigány, durva szavakkal, borzalmas káromkodással hajszolta őket.

És ezt kellett Gyöngyikének hallgatni.

Kilenc éves volt, fogékony lelkű kislány.

És miket kellett látnia, mikor elvitték őket egy másik rizsültetvényre, ahol egy hatalmas istállóban aludták, a bolhás, büdös lópokrócokon.

Az özvegy grófné, akiről tudták, hogy valamikor az Arizonában volt táncosnő, soha nem a saját fekhelyén aludt. Vendégszerepelt össze-vissza… Főleg húszéves fiúk pokróca alá menekült, azzal, hogy ő nagyon fél…

Mitől félt?

Azzal állandóan rémisztgették őket, hogy a vagonok már ott állnak Szolnoknál és a munkaképes férfiakat majd elszállítják Oroszországba, bányába. A grófné attól félt talán, hogy ha a férfiakat tényleg elviszik, unatkozni fog éjszakánként…?

De most nem unatkozott. Kéjes kis sikolyait mindenki hallhatta a vaksötét iskolában.

Gyöngyike is.

És a parasztlányokat meg legényeket, akik eljöttek a faluból, hogy megbámulják az úri népet, amint dolgoznak és a cigány dirigálja őket. Ezek meg a szalmakazlak között hancúroztak, a bokrok közt enyelegtek és nem nagyon zavartatták magukat…

Gyöngyike nagyon jó kislány volt és úgy tett, mintha nem venne észre semmit.

Két évig éltek kitelepítésben, aztán jött az amnesztia és mindenki mehetett, ahová akart. Kivéve persze Budapestre, mert onnan az ilyen osztályidegen elemeket kitiltották.

A Kossuth Lajos utcai lakást most már teljesen a részeg vasesztergályos uralta. Odavette az ángyikáját, akinek sztahanovista volt a férje, öt gyerekük is volt. Elképzelhető, hogy mit csináltak a bútorokkal. Az ángyika Szászné ruháiban járt minden lelkiismeret-furdalás nélkül.

Almádiba mehettek volna, az lett volna a legjobb, de a villát államosították, és jelenleg a párttitkár lakott benne. Aki állandóan kijelentette, ha Szászék vissza mernének jönni, ő majd megöli őket…

Mert tud arról, hogy ékszereket és aranyat rejtegettek a kertben, amiket be kellett volna szolgáltatni.

Hogy hová lettek az ékszerek, arról nem beszélt. Nyilván az előző lakókkal, akik kiásták a ládikát, jó egyezséget kötött.

Végül egy Pest környéki kis sváb faluba költöztek, egy parasztházba. Az öreg néni a tiszta szobát adta ki nekik, ahol emeletesre tornyozott, dunyhás ágyban aludtak és búbos kemence padkáján melegedtek.

Gyöngyike itt járt iskolába a sváb parasztgyerekekkel. Még szerencse, hogy tudott németül és így valahogy megértette a beszédüket, ami ugyan erősen különbözött a Freulein drezdai német kiejtésétől.

Freulein Helen visszament Németországba és egyszer írt is nekik. Megismerkedett egy amerikai katonával, aki talán elveszi és majd kiviszi Amerikába.

Dr. Szász Iván minden nap bejárt Pestre a helyi vonattal, és próbálkozott mindenfélével. Semmi sem sikerült.

Legfeljebb éjjeli őrnek vették volna fel vagy kőműves munkára.

Két évbe telt, amíg tudott egy raktárosi állást szerezni, valamilyen textil üzemben. Ekkor a tilalom is enyhült és visszaköltözhettek Pestre.

A józsefvárosi ócska bérkaszárnyában, a gangra nyíló, szűk, kis kétszobás lakás, szinte álomnak tűnt a kitelepítés évei és a sváb paraszthá̀z után.

Pest…!

Megint Pesten lehettek.

A szép Szászné már nem volt szép, de újra feléledt. Régi ismerősökkel találkozott, még a Gerbeaudba is beült néha.

A nyomorúságos udvari lakást igyekezett barátságosabbá varázsolni, képes volt elmenni a Kossuth Lajos utcába és visszakönyörögni a saját bútorai közül néhány darabot. Az ángyika nem volt olyan ellenséges, mint a vasesztergályosné, és az elnyűtt rekamiét és az antik komódot odaadta.

Már vendégeket is hívtak néha, de legfeljebb két házaspár fért el. Csak kávét kínáltak és szendvicseket, feltéve, ha lehetett parizert kapni a sarki közértben.

Ilyenkor mindig nosztalgiával gondoltak a múltra, mikor fényes zsúrokat rendeztek, a hatalmas üvegajtókat széthúzva a szalon, az úriszoba és az ebédlő között.

Előfordult, hogy több mint negyven vendég volt náluk. Zongoristát és dizőzt szerződtettek, a meleg és hidegtálakat a Gundeltől rendelték.

– A mostani életformánk tulajdonképpen paródiája a réginek – jegyezte meg Iván gyakran.

De úgy látszik már beletörődött ebbe az életformába, mert 1956-ban, mikor a szabadságharc után mindenki elmenekült és itt volt végre a nagy alkalom, ő maradni akart.

– Ilyen betegen nem indulhatok el…!

Lehet, hogy csak kifogás volt, már nem érzett elég energiát magában, hogy nekivágjon a világnak. Egy ilyen feleséggel, aki soha életében nem dolgozott, mit kezdene az idegenben…?

Erősen köhécselt az utóbbi időben, nem fűtötték a raktárt, ahol dolgozott.

Szikár ember volt mindig, de most csontváz soványnak tűnt. A körzeti orvos kórházba utalta, ahol hetekig ott tartották a tüdőosztályon. És éppen ezek voltak azok a hetek, amikor menni lehetett volna.

December végén már Istenkísértés volt… Az osztrák határon nagy havazások kezdődtek, Sopronban újabb és újabb orosz csapatokat szállítottak, ezekkel erősítették meg a magyar határőrséget.

– Itt rekedtünk…

Ezt mondogatta a szép Szászné mindenkinek, aki csodálkozott azon, hogy pont ők nem mentek el. Pont ők, akiktől mindent elvettek a kommunisták, akiket már semmi sem kötött ide… Vagy

mégis…?

A nyomorult kis lakás a Józsefvárosban, és a rosszul fizetett raktárnoki állás, a körzeti orvos, aki régi barát volt és soron kívül beutalta a tüdőszanatóriumba.

– Miattad maradtunk itt! Miattad…!

Szemrehányás volt minden szava, mártírnak érezte magát, isteni, ragyogó élet vár volna rájuk Nyugaton, hiszen tud németül, franciául, angolul is. És Gyöngyike, milyen jövője lett volna…! Tizennégy éves, mi vár rá itthon…?

Iván időnként felerősödött, mintha teljesen rendbejött volna, aztán megint kezdődött a köhögés, alattomos kis hőemelkedések.

Menthetetlen volt, de szerencsére nem tudta. Bizakodott, tervezgetett, ha Gyöngyike bejött hozzá látogatóba, mindig mosolygott rá Három évvel a forradalom után meghalt.

A szép Szászné fekete fátylakban zokogott a ravatalnál, de már a temetésen is arról beszélt, hogy:

– Milyen tragikus ez, miatta maradtunk itt… Csakis miatta és most meghalt nekem!

XVIII.

Hogy került Gyöngyi mégis Amerikába?

Már régen letettek arról, hogy a nagy vágyuk valaha teljesüljön: Amerikába menni!

Dr. Szász Iván halála után teljesen bizonytalanságban éltek. Gyöngyi tizenhét éves volt, a következő évben érettségizett. Aztán színiiskolába akart beiratkozni, mert erre beszélték rá. Szép volt, jó mozgású, jó alakú, csak éppen tehetségtelen.

Nagy csalódás volt, hogy nem vették fel, mert már annyira beleélte magát, hogy színésznő lesz.

A szép Szászné, mint minden anya, elfogult volt vele és meg volt győződve arról, hogy Gyöngyit kizárólag azért utasították vissza, mert osztályidegen, mert úrilány…

Lehet, hogy részben igaza volt.

Gyöngyi statisztálni jelentkezett a filmgyárba és ott alkalmazták. Elég magas napidíjat kapott, de amíg bejutott az illetékes rendezőhöz, addig néhány férfival fel kellett vennie a kapcsolatot. Szerkesztő, segédrendező, fényképész – ezek természetesnek vették, hogy felrendeljék egy kis megbeszélésre a lakásukra… Ha nősek voltak, az irodájuk díványa is megfelelt…

A szép Szásznénak erről fogalma sem volt.

Mikor Gyöngyi kezdett éjfél után hazajárni és mindig különböző férfiak kísérték haza, különböző autókból szállt ki a ház előtt, még akkor sem gondolt semmire.

Az első emeleten lakott egy vénkisasszony, nyugalmazott iskola-igazgatónő. Ennek semmi más dolga nem volt, minthogy a molyrágta, plüss függöny mögül leselkedett az utcára, és figyelte, ki mikor jön és mikor megy.

A szép Szászné néha behívta kávéra és ilyenkor friss, foszlós kaláccsal is kínálta.

Meglepő volt, amikor minden előzmény nélkül azt mondta:

– Ha már Gyöngyike ilyen ledér életet él, legalább lenne pénze!

A szép Szászné kezéből majdnem kiesett a herendi kávéscsésze.

– Ledér…? Az én Gyöngyikém?

Soha többé nem állt szóba a vén satrafával, aki ilyet merészelt mondani.

De most már figyelte a lányát, a gyanú élt benne.

Tényleg, miért jár ilyen későn haza…? Meddig tartanak a próbák, a filmfelvételek? Miért kell ahhoz a fényképészhez folyton felmenni? És főleg, miért hord a kis egyszerű szövetruhája alatt ilyen fekete

csipke melltartót és fekete harisnyakötőt. Egy úrilánynak ilyen kacér holmik egyáltalán nem valók. Lehet, hogy ez a divat…? És a közös öltözőben a többi lánnyal Gyöngyike sem akar lemaradni, ő is sikkes akar lenni.

A szép Szászné így próbálta megnyugtatni magát, és soha nem tett megjegyzést, nem faggatta – talán attól félt, hogy olyan választ kap, amit képtelen elviselni…

Legjobb a struccpolitika, úgy tett, mintha nem venne észre semmit.

Gyöngyi hazaadta a pénzt, amint a filmgyárban kapott. A nyugdíj, amit a minisztériumból nagy nehezen kiharcolt, nevetségesen kevés volt. Szép Szászné tehát újra elkezdett angol órákat adni, de csak két jelentkező akadt.

A házban volt egy trafik, itt ez állt a cirkalmas betűkkel írt cédulán: Angoltanítás Olcsón, bevált módszerrel: Ötödik emelet kilenc A trafikos, egy féllábú, öreg bácsi, rendkívül előzékeny volt velük. Gyöngyike innen intézte a telefonjait és itt hívták fel az ismerősei. Az öreg ilyenkor besántikált az udvarra és onnan kiabált fel: Szász kisasszony! Telefon!

Sok évvel később, New Yorkban, ezt élvezte a legjobban, a saját telefont. Hogy feküdhet az ágyában kényelmesen és csak felveszi a kagylót.

Egyelőre a trafikba kellett lerohanni, és ott is olyan hangnemben beszélni, hogy azt mindenki hallhassa. A trafikos bácsitól kezdve a bent ácsorgó vevőkig, a ház lakói közül sokan bementek, vettek egy pakli cigarettát és közben átnézték a Népszabadságot is potyán. Ezek érdeklődéssel füleltek, hogy miket beszél ez a széplány, akiről annyi mindent suttognak.

A film forgatását már befejezték és egy ideig nem volt szükség statisztálásra. Gyöngyi elhatározta, hogy manöken lesz, és sikerült is egy áruház divatbemutatóján szerepelni, de ez is csak alkalmi állás volt. Aztán elment kávéfőzőnek egy presszóba – szép Szásznénak

tetszett legkevésbé.

Borravalókat kap, mint egy pincérnő…! Miért nem akar egy komoly, rendes, irodai foglalkozás után nézni, ahol délután ötkor befejezi a munkát és hazajöhet.

A presszóból késő éjjel jött meg, akkor átaludta a fél délelőttöt.

Micsoda életmód, egy úrilánynak…!

Múltak az évek. Gyöngyike már huszonhárom éves volt, mikor végre valahára felbukkant egy rendes fiú be úgy látszik komolyan szerelmes volt.

Megszűntek a telefonüzenetek, csak egy valaki létezett számára – Pista.

Csinos, szőke fiú volt, gépészmérnöknek készült, még egy éve volt hátra a Műegyetemen. Huszonhárom éves volt ő is.

A motorkerékpárjával jött állandóan. Gyöngyi fölpattant mögé a hátsó ülésre és elrobogtak. Kirándulni, néhány napra a Balatonra…

Nyilván volt köztük valami, közös sátorban aludtak, Gyöngyi nem is titkolta.

Ilyenek a modern lányok, gondolta magában a szép Szászné és megpróbált megalkudni a helyzettel.

– Imádom Pistát! És jövőre, ha megkapja a diplomáját, azonnal összeházasodunk!

Ez jól hangzott és a fiú nemcsak jóképű, de kedves is. És egy gépészmérnöknek mindig van jövője, még a kommunizmusban is.

Egy vasárnap délután Gyöngyike gondosan felöltőzött, de nem festette ki magát, csak egy kevés rúzst tett a szájára.

– Ma elvisz Pista a szüleihez, bemutatni! Azt mondja, kicsit régimódiak, jobban fogok nekik tetszeni, ha szolidan nézek ki!

– Mivel foglalkoznak a szülei? Ezt már többször is meg akartam kérdezni! És hol laknak?

– Pestszentlőrincen. Saját házuk van és ott a műhely is.

– Milyen műhely?

– Cipész. Maszek.

– Mint mondasz? Suszter?

– Igen. Na és…?

– Úrjézus! Te egy suszter fiához akarsz feleségül menni?

– Miért ne, ha szeretem!

– Gyöngyikém, az Isten áldjon meg, gondolkozz! Kik voltunk mi…? Szegény apád megfordulna a sírjában…!

Gyöngyi elsápadt, még soha nem szállt szembe az anyjával, mindig kímélte, mindig tapintatos volt vele szemben. De most felháborodott.

– Ha szegény Apu nem fordult volna meg a sírjában, mikor mindenkivel lefeküdtem, hogy bejuthassak a filmgyárba, akkor most sem fog! Szeretem Pistát és biztos, hogy a suszterékat is meg fogom szeretni…!

Bevágta maga mögött az ajtót és lerohant.

A ház előtt már várt rá a motorbiciklijéhez támaszkodva Pista. És Pestszentlőrincen vártak rá a szülők, habos tortával, ünneplő ruhában és nagyon kíváncsian.

Vajon milyen lányt hoz haza Pistuka?

*

A házasságból mégsem lett semmi. Nem azért, mert suszter volt az apa, de valahogy vége lett a szerelemnek. Mégpedig Pista részéről…

A Műegyetemen megismerkedett egy lánnyal és egyre ritkábban jött el Gyöngyikéért, végül teljesen elmaradt.

– Vége a dalnak… – jelentette be keserűen Gyöngyi és sokáig nem

tudott magához térni a csalódástól.

Aztán jöttek újabb és újabb férfiak. Néha beült valamelyik Duna-parti hotelbe és ott ismerkedett. Ebben az időben megindult az idegenforgalom Pesten és a turisták szívesen ismerkedtek csinos, magyar nőcskékkel, és szívesen költöttek pár dollárt vagy német márkát rájuk.

Egy külföldit kifogni…! Ez lett volna a nagy lehetőség…!

De Gyöngyinek nem sikerült, csak futó kalandjai voltak, elvitték vacsorázni, cigányzenés helyekre, azután felvitték a hotelszobájukba.

Többnyire visszautasította az invitálást, de ha tetszett az illető, akkor nem…

– Mi lett belőlem? – gondolta néha önkínzóan, de aztán vállat vont és tovább folytatta ezt az életmódot.

Már otthagyta a presszót, mert unta az intrikákat. A másik felszolgálónak viszonya volt a vállalatvezetővel, közben összejátszott a főpincérrel, és loptak, csaltak, amennyit csak tudtak. Közben ő útban volt nekik és igyekeztek kiutálni, ami sikerült is.

A filmgyárban most külföldi produkcióban forgattak egy filmet és ismét volt lehetőség statisztálásra. Gyöngyi tudott németül, sőt egy kicsit angolul is megtanult – így azonnal felvették.

Titokban azt remélte, hogy egyszer feltűnik valakinek és rendes szerepet kap. Nemcsak egy estélyi ruhás hölgy lesz a báli tömegben, vagy fürdőtrikós lány a strandjelenet hátterében.

Ezek a filmszakmabeli tagok mindig biztatják az ilyen lányokat, üres ígéretekkel, bár előfordult már, hogy valakit tényleg kiemeltek és próbafelvételt is készítettek. De ez olyan ritkaság volt, mint a főnyeremény a sorsjátékon.

Gyöngyike huszonhét éves volt, mikor kihúzta a főnyereményt… De nem a filmgyárban.

A posta hozta és fantasztikus véletlen volt, hogy ezt az amerikai

levelet, ami a Kossuth Lajos utcai lakásba volt címezve, ide kézbesítették.

Isteni szerencse volt, vagy nevezzük a Sors kezének.

A régi házmester még emlékezett rájuk – „a Szászék, azok a finom, úri népek, az osztálytanácsos úr, aki mindig annyi kapupénzt adott, most milyen ronda, részeges melós lakik a lakásukban, a Szászékat meg elvitték, kitelepítették… Sok éve ennek, bizony sok! De aztán visszaengedték őket és a nagysága itt járt többször is, valami bútor ügyben és meg is hagyta a címét."

A házmester kikereste a címet és így most megérkezett a levél.

New Yorkból jött és a feladó Mrs. Helen McGinnis. Freulein Helen…!

Meghatódva olvasták a levelet, olyan hihetetlen volt, hogy valaki ennyi év után egyszerre jelentkezik. Németül írt:

„Liebe Gnäedige Frau!

Remélem levelem jó egészségben találja Mindhármukat. És azt is remélem, hogy még nem felejtettek el engem! Én bizony sokat gondolok vissza a Budapesten töltött szép időkre, és a szomorúbb korszakra is, amit Önökkel együtt átéltem!

Gyöngyikét, aki olyan aranyos kislány volt, már pólyásbaba korában is örökre a szívembe zártam! Bizonyára már férjhez ment és most neki is ilyen aranyos, szép gyermekei vannak.

Én már közel húsz éve, hogy Amerikába jöttem. Nem tudom, megkapták-e azt a levelemet, amit Münchenből írtam. Az állt benne, hogy megismerkedtem egy Németországban szolgálatot teljesítő amerikai őrmesterrel, aki megszeretett és feleségül fog venni. Mikor leszerelt, összeházasodtunk és azóta amerikai asszony lett belőlem. Üzletünk van New Yorkban, nem vagyunk túlságosan jómódúak, de mindenre telik, ami szükséges. Még egy néger takarítónőm is van, úgyhogy nem sokat fáradok a

háztartással, inkább az üzletben segítek a férjemnek. A szomszédban egy magyar fodrász van, mostanában nyitotta meg a szalonját. Mikor először átmentem hozzá és elmondtam, hogy sok évet töltöttem Magyarországon, egészen oda volt. Tőle tudtam meg sok mindent, és ami fontos, azt, hogy már lehet kiutazni, adnak útlevelet. Rögtön elhatároztam, ha ez így van, akkor meghívom Gyöngyikét, küldök neki repülőjegyet, és mindent elintézek, ami szükséges a kijöveteléhez. Elmondhatatlanul boldog lennék, ha viszontláthatnám!

Remélem, ennek semmi akadálya sincs. Ha kis gyerekei vannak, azokra biztosan szívesen vigyázna a nagyságos asszony…!

És egy hathetes kirándulás Amerikába, biztosan kellemes kikapcsolódás lenne! Teljes kényelmet tudnék nyújtani, külön szoba, színes televízió – természetesen kocsink is van, és körül vinném a városban, megmutatnánk New York összes nevezetességét. A férjem, Jack, igen jó ember, németül is beszél, ő is nagyon fog örülni, ha megismerheti Gyöngyikét. Sokat meséltem neki Önökről, hogy úgy bántak velem, mint egy családtaggal, nem mint egy fizetett alkalmazottal.

Türelmetlenül várom a választ, amely remélem kedvező lesz és így, ha nem is az egész Szász családot, de legalább Gyöngyikét hamarosan viszontláthatom!

Sok szeretettel küldöm üdvözletemet a nagyságos asszonynak és a doktor úrnak, és sokszor csókolom édes Gyöngyikét, hűséges Helenjük.”

Sírtak és nevettek.

– Amerika! Amerika…!

Szép Szászné még izgatottabb volt, mint Gyöngyi, mintha ő készülne a nagy útra.

– Ha szegény apád ezt megélhette volna…! Mindig nagyon kedvelte Freulein Helent…! Most majd neki köszönhetjük, hogy

mégis kikerülünk Amerikába!

– Kerülünk…! Csak engem hív!

– Ez csupán részletkérdés! Majd fogsz egy férjet magadnak, aztán kihozatsz engem is!

XIX.

Freulein Helen bizony alaposan megváltozott. Szerencsére küldött néhány fényképet magáról, különben Gyöngyi nem ismerte volna meg a Kennedy repülőtéren, ahol férjével, Jackkel együtt vártak rá.

Helen megőszült és a duplájára hízott. Olyan hatalmas termete volt, hogy sokan a Szabadság szoborhoz hasonlíthatták. A férje, az ex-őrmester, teljesen eltörpüli mellette.

Jack nagyon rendes, jóindulatú ember volt, aki igyekezett részt venni a viszontlátás örömében.

Hatalmas virágcsokorral a kezében futkosott össze vissza, hogy pontosan megkérdezze, mikor érkezik a KLM-gép Budapestről.

Közben, hogy erőt merítsen, benézett a bárba is, és felhajtott egy-egy whiskyt.

– Már megint ittál! – szidta le Helen. – Árad belőled az alkoholszag, mint fog Gyöngyike gondolni rólad?!

Az utóbbi hetekben, csakis ez volt a mottó. Hogy vajon mit gondol majd Gyöngyike. Ezért festették ki az egész lakást, tettek új függönyöket a vendégszobába, az autó üléseire is új huzatot csináltattak és ami a legfontosabb volt, már hetekkel előre megrendelték a jegyeket a legjobb Broadway-i színházba.

A viszontlátás könnyei után jött a nagy beszámoló. Évtizedek eseményeit percek alatt elmondani, erre csak nők képesek.

Jack McGinnis vezette a kocsit, néha megpróbált hátraszólni, hogy ez milyen híd, vagy milyen felhőkarcoló, de mintha nem is

hallották volna. Teljesen elmerültek a beszédben, főleg Gyöngyi beszélt, elmondta a kitelepítést, aztán a sváb falut, ahol laktak, az apja betegeskedését és halálát, a józsefvárosi kis csúnya lakást, a filmgyárat. Sok mindent kihagyott, amiről jobb, ha nem tud Freulein Helen…

– Csak csodálom, hogy nem mentél férjhez, hiszen olyan csodaszép vagy!

– Volt vőlegényem, nagyon szerettem… De anyám ellenezte, mert egy cipész fia volt.

– Hát igen, a nagyságos asszony mindig nagyon büszke asszony volt… – jegyezte meg Helen, de hogy ezt elismeréssel mondta, vagy rosszallón, azt nehéz lett volna megállapítani.

Gyöngyike szobáját is virágokkal díszítették fel. Pompás antik, kínai vázákban illatoztak a szegfűk. A szoba kicsi volt, a színes televízió óriásnak tűnt benne. A falon kristály kandeláberek, az ágy felett szentképek, faragott arany keretekben, egy vitrin telis-tele porcelán figurákkal, még ezenfelül két szobrocska is volt a szobában, alig lehetett megmozdulni, az ember félt, hogy lever valamit.

– Nos, hogy tetszik nálunk? Meg vagy elégedve a szobáddal?

– Nagyon, nagyon…! Igazán köszönöm, ennyi jóság, kedvesség, meg sem érdemlem…!

Az ablakok a Third Avenue-ra nyíltak. Öreg ház volt ez, a második emeleten laktak, ugyanennek a háznak a földszintjén volt az üzletük: antik kereskedés.

Ebbe a szakmába születni kell. Apáról fiúra száll az ilyen bolt és vannak családok, akiknek sikerült meggazdagodni belőle, aztán szégyellték, hogy így kezdték. Nagy, elegáns áruházat nyitottak és igyekeztek letagadni, hogy valamikor a Salvation Army számára kidobott, törött lábú székeket szedték össze és a padlásokon felejtett lomokat, ahol akadt itt-ott használható régi csillár, vagy megfakult gobelin kép.

A McGinnis házaspár nagyon olcsón jutott hozzá ehhez az

üzlethez. Alkalmi vétel volt és főleg Helennek tetszett a gondolat, hogy üzletet nyissanak. Az ex-őrmesternek csak meg kellett tanulni a káromkodás helyett az esküdözést. Megesküdni a vevőknek, hogy az ikon, amit a kirakatban látott meg, valóban Oroszországból került ide és egykor Péter cár téli palotájában díszelgett a falon.

Igazolásul egy kéznél lévő nagyítóval megmutatta a cirillírást, amely alig láthatón volt bevésve a hátlapon.

Helen nagyon ügyes volt, megtalálta a beszerzési forrásokat. Brooklynban az öreg pajeszos bácsit, aki az ikonokat gyártotta és ha külön két dollárt ígértek neki, hosszabb cirill betűs szöveget is gravírozott bele. Csak az volt fontos, hogy ne vegye észre, hogy Helen német. Isten őrizz! Rögtön nácinak gondolta volna, akivel nem akar semmiféle kapcsolatot. Az olasz, aki New Jersey-ben csinálta az antik kínai vázákat, szintén nem szerette a németeket.

A háború után mindenki Hitlert szidta és az utálatukat, megvetésüket minden németre kiterjesztették.

Sok barátja és rokona sem tudta megbocsátani Jacknek, hogy egy német, „náci” nőt hozott magával.

Helen hiába is magyarázta volna nekik, hogy már a háború előtt is Magyarországon élt, soha nem rajongott Hitlerért – úgysem hitték volna el neki.

Eleinte nagyon bántotta ez, de aztán igyekezett beletörődni. A fontos, hogy jól megvannak Jackkel és az üzlet is beindult.

Rengeteg holmit raktároztak, alig fért el a kis helyiségben. A polcokon összezsúfolva jól megfértek a Madonna szobrocskák az elefántcsont Buddhákkal, a sokkarú Sivah istennők és ezüstözött Szent Antal szobrok. Faragott angyalkák, lámpát tartó szerencse figurák, volt mindenből bő választék.

Helen igazi német szívóssággal dolgozott, tulajdonképpen minden az ő érdeme volt. A vevőkkel is többnyire ő foglalkozott.

Jack kezdett ellustulni, kijárt a lóversenyre vagy a sarki bárban iszogatott, és ott tárgyalta meg a következő futamok esélyeit.

Lassacskán szerepet cseréltek. Helen lett az őrmester, legalábbis olyan stílusban dirigálta a férjét. Jack, ha többet ivott, mint kellene, vagy többet veszített a lovakon, bűnbánóan behúzta a nyakát.

Soha nem bánta meg, hogy elvette a nagydarab német nőt, aki akkor Münchenben a többi amerikai katonának is annyira tetszett. Szőke volt, dús keblű és olyan kedvesen mosolygott mindenkire. Jackre is… Lehet, hogy ez a kedves mosoly vonzotta be a vevőket az üzletbe. Mert hiszen majdnem minden házban volt antik bolt a Third Avenue-n.

A vevőkhöz türelem is kellett, máshonnan már rég kidobták volna a lengyel grófnét, aki minden reggel bejött, alighogy felhúzták a rolót. Egy miniatűr ikonra alkudozott, és hosszas fontolgatás után végre megvette. Néhány nap múlva visszahozta, hogy ki akarja cserélni.

Ismét napokon át válogatott, Helen előzékenyen mutatta meg neki a raktáron lévő összes ikont. Ezúttal egy sokkal drágább darab nyerte meg a tetszését, de ugyanannyiért akarta megkapni. Helen ebbe is belement, mert már kezdte unni a szerencsétlen grófnét, aki ilyenkor reggel a munkahelyéről ment haza és tele volt panasszal.

Kisegítő ápolónő volt, egész éjjel virrasztott egy félig béna, agg hölgy mellett, soha nem mert elbóbiskolni, mert nem tudhatta, mikor kell alátolni az ágytálat. Ez a megalázó foglalkozás elkeserítette. Hogy grófné létére, ilyen gusztustalan munkát végez. Azt már elfelejtette, hogy mielőtt a lezüllött gróffal összekerült, egyszerű cselédlány volt és nem csillagkeresztes hölgy.

Hogy miért pont ikont akart vásárolni, az sosem derült ki. Az sem, hogy miért gondolta meg magát, mert neki mégsem kell az ikon, inkább kéri vissza a pénzt.

Éppen Jack volt bent az üzletben és nagyon megdühödött. De a pénzt visszaadta, azzal a feltétellel, hogy többé nem jön be hozzájuk.

Nem is jött szegényke, messziről elkerülte a Third Avenue-t…

Fél évvel később, pár soros hírben olvasták, hogy öngyilkos lett.

Felakasztotta magát. Még azt is írta a Daily News, hogy a gróf, valamilyen Sztanyiszlav megszökött, elhagyta.

A macska szagú lakásban, három kiéhezett sziámi macskát és negyven miniatűr ikont találtak…

Ilyen történetekkel szórakoztatta Helen, ha már kifogytak a témákból. De ez ritkán fordult elő, többnyire fél éjszakán át beszélgettek.

Majdnem minden este színházba mentek, csak ketten. Jack természetesen otthon maradt. Az ex-őrmestert nem érdekelte sem Shakespeare, sem a divatos vígjátékok, amiben olyan szavakat mondanak ki, amelyeket csak a kaszárnya folyosóra firkáltak fel a neveletlen újoncok.

Az egyik zenés darabban meztelen szereplők is voltak, táncosnők és táncosok is, minden fügefalevél nélkül.

Gyöngyi meg volt rökönyödve. Ha azt majd elmondja Pesten, nem fogják elhinni.

Pest…

Közeledett a visszautazás dátuma, hihetetlenül gyorsan szaladtak a hetek. És sehol senki a láthatáron, aki elvenné feleségül, hogy itt maradhasson Amerikában…

Mamának nagy csalódás lesz, hiszen annyira beleélte magát ebbe a tervbe.

De sajnos a Third Avenue-n nem szaladgáltak a nőtlen, fiatal milliomosok, akik első látásra beleszeretnek Gyöngyikébe. És a városnéző túrákon, ahová Helen befizetett számára, sem akadt senki. Főleg szörnyű vénkisasszonyokkal volt zsúfolva a „Greyhund” busz, akik minden percben kérdésekkel ostromolták a szerencsétlen vezetőt.

A „Circle Line” hajójáraton, amely körülment Manhattan körül, elviselhetetlen volt a tömeg, a zaj és főleg a rengeteg néger, akik állandóan énekeltek.

Gyöngyi már mindent látott New Yorkban, az Empire State Buildingtől kezdte, a Radio City Musik Hallig, a Rockefeller Centertől a Lincoln Centerig – csak éppen egyet nem látott, ami a legfontosabb lett volna, azt a bizonyos férfit, akivel érdemes lenne megismerkedni.

Helen és Jack nem jártak társaságba, erre nem jutott az idejükből. Lekötötte őket az üzletük, ha az ex-őrmester szórakozni akart, kiment a lóversenyre. Néhány házaspárt ismertek, de ezeket Helen nem tartotta méltónak arra, hogy megismertesse Gyöngyikével.

– Egyszerűbb emberek! – mondta lenéző legyintéssel.

Titokban a férjét is lenézte, mert hiszen valamikor finomabb körökben volt otthonos. A dunántúli grófi kastélyban, na meg Szászéknál a Kossuth Lajos utcában.

A parádés kocsist már rég elfelejtette és a sok, különböző amerikai katonát is Münchenben…

Gyöngyike számára szerette volna előkeríteni a mesebeli herceget, de az nem volt sehol…

Egyik délben – akkor már csak tíz nap volt a visszautazásig, egy elég kellemes külsejű fiatalember tévedt be az üzletbe. Véletlen volt, hogy Gyöngyi egyedül volt benn. Helen a szupermarketbe ment és Jack kihasználta az alkalmat, elszaladt, hogy kössön néhány fogadást az ügetőn.

A fiatalember Buddha szobrok iránt érdeklődött, egyet látott a kirakatban. Bár az is lehet, hogy Gyöngyit látta meg a kirakaton át. Beszélgetni kezdtek.

Gyöngyi nem tudta az árakat, rögtön megmondta hogy ő csak vendég itt, majd jön a tulajdonos, addig kis türelmet kér.

– Érdekes akcentussal beszél! Hová való?

– Magyar vagyok, Budapestről jöttem!

– Óh, ezt rögtön kitalálhattam volna, pont olyan a kiejtése, mint Gábor Zsazsának! És a magyar nők híresek a szépségükről!

A fiatalember elragadtatással bámulta Gyöngyit, egészen elfeledkezett a Buddháról. Csak mikor Helen visszajött, akkor kérdezte meg az árakat.

Egy tízdolláros kis gipsz szobrocskát választott, meri az volt a legolcsóbb.

– Egy kollégámnak lesz, nászajándék! Remélem, ha majd én nősülök, praktikusabb ajándékot kapok. Megjegyzem, most már sietnem kell, mert ez az ebédidőm, vissza kell mennem a hivatalomba!

Helen és Gyöngyi összenéztek. Pontosan ugyanazt gondolták… Felesége nincs, állása van…

Igen, ezzel a fiúval érdemes foglalkozni. A Jóisten vezérelte be ide az üzletbe. Illetve, a jó Buddha…

Miközben Helen gyönyörűen becsomagolta a szobrocskát, külön aranyszalaggal átkötve a kis dobozt, a fiatalember félénken érdeklődött, hogy Gyöngyi esténként nem unatkozik-e, mert szívesen elvinné vacsorázni, nagyon megtisztelné, ha elfogadná a meghívását.

Újabb összenézés.

Udvarias, jó modorú fiatalember, állapította meg Helen és nem volt semmi kifogása az ellen, hogy már este elvigye Gyöngyikét.

Pontosan fél nyolckor ott állt az üzlet előtt az utcán. Figyelték az emeleti lakásból, ahogy rágyújt egy cigarettára, ahogy idegesen nézegeti a karóráját.

– Kedves fiúnak látszik…! Lehet, hogy első látásra beléd szeretett, vannak ilyen csodák! És ha nem is milliomos, de egy nagy lehetőség lenne, hogy itt maradhass Amerikában…!

Pár percig még váratták, hadd izguljon, hogy Gyöngyi mégse jön, hogy esetleg meggondolta magát, annál jobban fog örülni, ha meglátja.

Alex, így hívták a fiút, tényleg nagyon örült, megdicsérte a szép

ruháját. Ezt ma délután vették a Bloomingdale-nél, mert fontos volt, hogy Gyöngyi elegáns is legyen, ha valami sikkes helyre viszik vacsorázni.

Sikkes hely…?

Egy áporodott sörszagú, német vendéglőbe mentek, ahol vágni lehetett a füstöt, a kétes tisztaságú, kockás abroszon sóskifli morzsák voltak, a háttérben kéttagú sramli zenekar játszott. Egy pruszlikos pincérnő elébük lökte az étlapot, amit Alex gondosan áttanulmányozott anélkül, hogy őt is megkérdezte volna, valami káposztás húst rendelt.

Gyöngyi egyetlen pillantást vetett az étlapra, és látta, hogy az volt a legolcsóbb.

– Bort óhajt vagy sört?

– Csak szódavizet kérek…

Még el sem kezdték az evést; mikor egy fiatal lány jött oda, megcsókolta Alexet és leült az asztalukhoz.

– Juanita vagyok! – mutatkozott be Gyöngyinek.

Fényes, hosszú, fekete haja volt, sovány arca. Óriási, abnormálisan csillogó fekete szemei körül elmosódott, zöldes festék. Ezüst karikát viselt a fülében, olajos barna bőrével olyan volt, mint egy cigánylány.

– Juanita Puerto Rico-i! – monda Alex, miközben megrendelte számára is a káposztás húst.

Gyöngyi csodálkozott. Erről nem volt szó, hogy másokkal is együtt fognak vacsorázni. És vajon milyen lehet ennek a lánynak, a partnere, az udvarlója?

Most, hogy jobban megnézte, észrevette, mennyire ápolatlan. A körmein sötétvörös lakk töredezve, vékony, barna csuklóján karkötők tömkelege. Virágmintás ruhája átnedvesedve tapadt rá, a parfümjén átütött az izzadtság szaga. Ha kinyitotta a száját, látszottak rendetlen, hiányos fogai, ahogy mohón ette a káposztát,

majd két nagy tortaszeletet is rendelt.

Közben sűrűn töltött magának a vörösborból, és ahányszor ivott, mindig odakoccintotta a poharát Alexéhez.

– Chirio! Chirio!

Már a vacsora végénél jártak, de az udvarlója még mindig nem mutatkozott.

– Szereti a kávét? – érdeklődött Alex.

– Igen, azt fogok inni!

– Akkor máris elmegyünk innen, mert itt gyalázatos a kávé! Majd egy remek presszókávét iszunk, meg lesz elégedve!

Intett a pincérnőnek, aki a fizetés után, megvető arccal söpörte be az asztalon hagyott egydollárost.

– Hová megyünk? – érdeklődött Gyöngyi, mikor hármasban elindultak a 86. utcában.

Most már biztos volt benne, hogy valami kávéházba mennek, esetleg táncos helyre és ennek az izzadt szagú Juanitának a partnere ott fog várni rájuk. Legszívesebben nem is ment volna velük. Teljesen elment a kedve ettől a fiútól, aki olyan hülye, hogy az első randevújukra másokat is hív.

Néhány háztömbnyit mentek, aztán befordultak a 90. utcába. Egy kopott ház előtt álltak meg. Alex kihalászta a kulcsait a zsebéből.

Se presszó, se bár nem volt itt. Semmi, csak a sötét kapualj, néhány lépcsőfokkal mélyebben, mint a járda.

– Hová megyünk? – kérdezte megrökönyödve.

– Az én lakásomra! – mondta Alex magától értetődőn. – Isteni kávét főzök magának és megkóstolhatja a marihuánát is. Nem fogunk unatkozni, az biztos! Hármasban az ágyban…! Juanita olyan, mint egy kis tigris, majd meglátja…!

Juanita most belekarolt Gyöngyibe és valamit mondott spanyolul.

Már az érintésétől is undor fogta el, utálat.

Kitépte a karját és anélkül, hogy egy szót szólt volna, elkezdett futni a sötét utcán. Fogalma sem volt, hogy merre van, ismeretlen volt neki ez a környék, lehet, hogy rossz irányba rohant, mert a következő utcában csak négereket látott, ez már talán a Harlem lenne…?

Szerencsére egy üres taxi közeledett, abba bedobta magát. Zihálva mondta a címet.

– Ilyen hamar hazajöttél? – csodálkozott Helen. – Nem volt kellemes az este?

– Nem kimondottan…

XX.

Akik hisznek a véletlenekben, azoknak valóban a véletlen irányítja a sorsukat. Gyöngyi hitt.

Mikor bement a szomszédba, a magyar fodrászhoz, egyúttal búcsúzott is.

– Ma jöttem utoljára Flórián úr! A jövő héten már sajnos vissza kell utaznom! A hathetes vízum lejár.

– Meg lehet azt hosszabbíttatni! Én két éve hozattam ki a rokonomat, ő is látogató vízummal jött és még mindig itt van! Egy jó ügyvéd ezt elintézi!

Flórián úr tudott is rögtön egy ügyvédet ajánlani. Méghozzá magyar! Nagyon finom ember! Dr. Kékes Arnold.

Így került Gyöngyi a Wall Street-i irodába…

Az ügyvéd jó ideig várakoztatta, mások voltak bent nála. Unalmában a magazinokat lapozgatta, egy biztos, arra nem gondolt, hogy most fog találkozni a mesebeli herceggel…

Fel sem vette az új ruháját, egy nagyon egyszerű kis vászonruhában jött, lesült, meztelen lábán olcsó fehér szandál. Ez

Helen ötlete volt, szerinte ügyvédhez vagy orvoshoz nem szabad elegánsan kiöltözni, mert akkor jóval magasabb honoráriumot kér.

Festék sem volt rajta, csak éppen egy kis rúzs.

– Lehet, hogy ez a Kékes egy régimódi, öreg bácsi, aki ellenszenvesnek találja a kifestett pofákat! – ez is Helen elképzelése volt.

Soha nem lehet tudni, mi hat egy férfira…

Kékes Arnoldot éppen ez ragadta meg, hogy milyen finoman néz ki ez a lány, milyen úri. A műszempillás szexszimbólumokból már elege volt.

Ez úrilány, száz százalékosan az…

Beszélgetés közben még többet tudott meg róla, ami ezt az úriságot még jobban alátámasztotta.

– A gyerekkori német nevelőnőm küldte a meghívólevelet. Az ő vendége vagyok itt…

Nevelőnő… Ez igen… Az apja magas minisztériumi beosztásban lehetett…

Gyöngyi elmondta a kitelepítést is, hogy a szüleivel együtt elvitték a rizsföldekre.

Arnold szüleit Auschwitzba vitték a gázkamrába, de erről nem szólt. Ha már kikeresztelkedett a Kleinről magyarosított Kékesre, miért hozná elő a fájó múltat… Dzsentris bajuszt növesztett és igyekezett elkerülni a régi pesti ismerősöket.

Ahogy nézegette Gyöngyi iratait, keresztlevelét, látta, hogy másnap lesz a születésnapja. Huszonhét éves lesz.

Arnold negyvenhét volt…

Sajnos ez túl nagy korkülönbség, ezzel tisztában volt. De azt is tudta, hogy ez a gyönyörű lány mindenre képes volna, hogy Amerikában maradhasson.

Mindenre…

Gyors, futó kalandra nem is gondolt vele kapcsolatban. Kaland már volt éppen elég. Egy ilyen lány feleségnek való, csakis annak.

Gyöngyinek fogalma sem volt, hogy milyen hatással van az ügyvédre. Pedig elég nagy rutinja volt már, hogy észrevegye, ha tetszik valakinek. A filmgyárban töltött évek, a presszóban és a hotelek halljában, ahol külföldiekkel ismerkedett, megtanították, hogy mikor kapcsolt egy férfi…

Meglepődött, amikor Kékes Arnold az útlevelébe mélyedve megjegyezte:

– Látom, Miss Szász, hogy holnap van a születésnapja! Volna kedve az én társaságomban ünnepelni? Volt mar a Waldorf-Astoriában vagy esetleg a Four Seasonban?

– Még nem…

– Hát ideje, hogy lássa ezeket a kellemes helyeket! Foglaltatok asztalt és ígérem, hogy jól fogja érezni magát! Majd megpróbálom szórakoztatni. Nem a kliens és az ügyvéd, hanem a gyönyörű fiatal hölgy és a hódolója…

– Zavarba hoz, ügyvéd úr!

– Kérem, szólítson Arnoldnak, mintha társaságban találkoztunk volna.

– Kedves Arnold, elfogadom a meghívást, de nehogy félreértsen… Én Pesten még most is csak úgy megyek vacsorázni, ha édesanyám is jön. Itt pedig a volt nevelőnőm szokott elkísérni…

Mialatt ezt mondta, csodák csodája, de nem szakadt le a mennyezet. Úgy látszik a Wall Streeten erős anyagból épülnek a felhőkarcolók.

– Boldog vagyok, gyönyörű Gyöngyike, hogy a bizalmába fogad! És volna ezzel kapcsolatban egy kérésem! Menjen el a Lord & Taylor céghez a Fifth Avenue-n és vegyen egy szép, hosszú ruhát magának. Ez lesz az én szerény kis születésnapi ajándékom. Mert gondolom Pestről nem hozott magával.

– De hoztam – akarta mondani, de meggondolta magát. Miért ne vetessen egy drága ruhát magának, hátha nem sikerül a vízum, és akkor legalább ennyi haszna lesz ebből a vén majomból.

– Kedves Arnold, erről szó sem lehet! Édesanyám szerint csak virágot vagy édességet illik elfogadni…

– Pesten az más volt, de ez Amerika! Nyugodtan elfogadhatja tőlem, nekem tesz szívességet ezzel. Hiú ember vagyok és nem érem be azzal, hogy a hölgy, akivel megjelenek, feltűnően szép, de szeretem, ha feltűnően elegáns is!

Kékes Arnold már írta is a csekket a Lord & Taylor nevére. Az összeg helyét kihagyta, ezt majd kitölti Gyöngyike…

– És kérem ne spóroljon! A legszebb ruhát vegye! Megbántaná, ha valami háromszáz dollár alatti vacakot választana!

Gyöngyi most a férfi szőrös kezeire nézett és észrevette, hogy nem visel jegygyűrűt.

Ebben a pillanatban átvillant rajta, hogy ezt az embert meg fogja fogni. Muszáj! Mert ez az utolsó szalmaszál… A mesebeli herceg…

*

Helen óriási méretű tortát rendelt „Happy Birthday” felirattal, hogy meglepje Gyöngyit.

De a meglepetés őt érte, mikor korán reggel egy Madison Avenue-i virágszalonból celofánba csomagolt huszonhét orchidea érkezett Gyöngyi számára.

Kézcsók, hódolat, Arnold Csak ez volt az aranyszélű kis kártyán, amit a küldönc átnyújtott.

Így kezdődött a nap, majd azzal folytatódott, hogy elmentek a ruhát megvenni. Helen még sohasem volt a Lord & Taylornál, csakis olcsó áruházakban vásárolt, főleg ha kiárusítást hirdettek. Most

élvezte, ahogy Gyöngyi egymás után próbálta fel a szebbnél szebb, hosszú ruhákat, minden jól állt rajta, hiszen olyan karcsú volt, mint egy modell.

– Ez a Kékes szívrohamot fog kapni, ha meglát engem így!

– Szerintem, ha a számlát meglátja, akkor jön a szívroham! – tréfálkozott Helen.

– Aki ilyen orchideákat képes küldeni, az valóban gavallér!

Végül kiválasztottak egy ruhát, ami többe került, mint a repülőjegy Budapest és New York között.

Az ex-őrmestert természetesen nem avatták be semmibe, de mikor meglátta a hófehér Cadillacet a ház előtt, majdnem kiesett az ablakon. Nem csak a lovakhoz értett, az autókhoz is.

– Ez egy nyolcezer dolláros kocsi! – állapította meg.

Gyöngyike könnyedén beszállt a Cadillacbe. Arnold ült a volánnál, nem tartott sofőrt. Gyöngyi megköszönte az orchideákat, a ruhát – a férfi megköszönte, hogy eljött.

A Waldorf-Astoriában foglalt asztal várta őket. Rózsaszínű szegfűk az asztalon, selyemabrosz, nehéz veretű ezüst evőeszközök, piros frakkos pincérek, francia pezsgő, nem tehetett róla, de folyton eszébe jutott a sörszagú szörnyű hely, ahová a Buddhás fiú vitte, aki azt hitte, hogy a káposztás vacsorát majd az ágyban viszonozza. Méghozzá hármasban, a gusztustalan cigány lánnyal…

Ha Kékes Arnold fogja ezután az este felhívni, hát az más. A vízum, a drága ruha, ez a vacsora itt…

Halk zene szólt, itták a pezsgőt. Táncoltak is, de inkább beszélgettek. Kékes Arnold elég jól táncolt, megilletődve fogta át a gyönyörű úrilány karcsú derekát.

Szerelem volt ez, mindkettőjük részéről…

Arnold beleszeretett Gyöngyibe és Gyöngyi beleszeretett a Cadillacbe és a Waldorf-Astoriába…

Tudta, hogy most okosnak kell lenni, megjátszani magát, mert ettől függ minden. És ha hívni fogja, csakis nemet mondhat.

De Arnold nem hívta.

Tisztában volt azzal, hogy ő nem az a diadalmas hím, akinek a karjaiban a nők megőrülnek a gyönyörtől…

A vonzereje más. Több. Ennek a lánynak a számára a legtöbb: Amerika…

XXI.

Mildred hideg, gúnyos, szinte ellenséges viselkedése nagyon bántotta Tamást. Meddig akarta ezt folytatni…?

Kezdett kibírhatatlan lenni. Akárhányszor a terveiről beszélt a fiával kapcsolatban, Mildred mintha oda sem figyelt volna.

A fattyú kifejezést már nem használta, de azt többször is hangoztatta, hogy egy ilyen útszéli kalandból származó gyereket felesleges így elkényeztetni.

Ha Tomika náluk vacsorázott, Mildred asztalbontás után azonnal visszavonult a szobájába.

– Fáj a fejem! Jó éjszakát…!

– Ha állandóan fáj a fejed, miért nem mész orvoshoz? – kérdezte tőle.

– Elintézem egy aszpirinnel.

Tomika nem vett észre semmit. Ez egy ilyen nő, nem túl barátságos, gondolta.

Az öreg professzor nagyon kedves volt hozzá és érdekes dolgokról tudott beszélgetni, híres tudós volt, a világot is bejárta többször.

Tomikának gyakran támadt honvágya Ausztrália után… Azok az évek ott, olyan szépek voltak; semmi bonyodalom nem volt az életükben, semmi tragédia.

Kórház, halál, temető… Ott nem is tudta, hogy ez is van.

Itt most már tudja…

Mamika sírjához minden nap kiment, még nagyon friss volt a seb a lelkében.

Egyelőre kint lakott a New Jersey-i házban, mert itt a felső emeleti szobákat még átépítették, csöveket vezettek be, új fürdőszoba készült.

Lehetséges, hogy ez a Mildred ellenezte, hogy ő idejöjjön…? Már többször is meg akarta kérdezni az édesapjától, de valahogy nem merte.

Azt látta, hogy nincsenek túl jóban… Olyan hűvösen beszélgetnek vacsora közben, mint az idegenek. A néger cselédjük, aki felszolgál, annak is olyan merev arca van.

Mamika milyen más volt…

Mindig mosolygott, tréfálkozott, még akkor is, mikor már beteg volt, mikor már az első műtét után tudta, hogy rákja van.

Tomi elhatározta, ha elvégezte az egyetemet, mint orvos, a rákkutatást fogja életcéljának tekinteni.

Erről most még nem beszélt, ezek még olyan távoli tervek voltak. Mindig mint dr. Cunningham képzelte el magát a jövőben, de ez is meg fog változni Tóváry lesz a neve, mint az édesapjának…

Thomas Tóváry Junior…

Az adoptálási eljárás már meg is indult, egy magyar ügyvéd intézi.

– Ma telefonálok az ügyvédnek! – említette egyik nap Tamás. – Nagyon kedves ember és megígértem, hogy egyszer átlátogatunk hozzá, nem messze laknak itt a Park Avenue-n.

Éppen vacsoráztak.

– Melyik nap volna alkalmas neked, Mildred?

– Egyik nap se! Majd nélkülem mész, nem vagyok kíváncsi az ügyvédre, és még kevésbé a feleségére!

– Itt laknak egészen közel!

– Az nem ok, hogy odamenjek! Még sok ezer ember lakik itt közel, mégsem töltöm velük az estémet… Egyébként ott voltak a gardenpartin. Beatrixnek időnként nincs kritikai érzéke, hogy kiket hívjon meg!

– Miért? Ez egy jó hírű ügyvéd.

– Az lehet, de a felesége elég rossz hírű!

Tamás vállat vont.

Ez megint olyan ellenszenves gesztus volt, ami kifejezetten Tomika ellen irányult. Ha nem az ő ügyét intézné, Mildred nyilván átmenne vele együtt Kékesékhez.

Furcsa lesz, ha megmondja, hogy a felesége nélkül fogja őket meglátogatni. Legegyszerűbb, ha nem mond előre semmit és mikor egyedül beállít, majd kimenti Mildredet, hogy hirtelen belázasodott.

Egy péntek estére beszélték meg, Kékes hangján, a telefonon át is, észrevehető volt, hogy nagyon örül…

– Még egy magyar házaspár lesz nálunk! Dr. Nanzely, a szívsebész…

– Ismerem a nevét!

– Jó barátom! A felesége is rendkívül rokonszenves, biztosan fog örülni, hogy megismerheti önöket!

Önöket… Többes szám.

Lehet, hogy furcsának találják majd, hogy egyedül jön. Megpróbálta még pénteken este rábeszélni Mildredet.

– Sajnálom – mondta Mildred jéghidegen –, de vettem egy könyvet és ma este ezt akarom olvasni. Nagyon érdekes, Hitlerről szól…

– A pokolba Hitlerrel!

– Már odajutott, gondolom…

Ezzel le is zárult a beszélgetés, Mildred visszavonult a szobájába,

Tamás átöltözött egy sötétkék öltönybe és pontosan hétre átment Kékesékhez.

Egyszerre érkezett a Nanzely házaspárral, de azoknak fogalmuk sem volt, hogy az az úr a liftben ugyanoda meg.

Magyarul beszéltek.

– Légy szíves – mondta az asszony, – ne kezdj már tízkor ásítozni!

– Nem tehetek róla, ha halálosan unom őket! Főleg az öreg nő megy az idegeimre!

– Te mész mindenkinek az idegeire, amikor a hülye vicceidet kezded mesélni!

– Tévedsz Lilikém, élvezik a vicceimet!

– Élvezik? Na ne mondd! Veled kapcsolatban mindenfajta élvezet kizárva…

Tamásnak egyetlen arcizma sem mozdult, igyekezett úgy tenni, mintha nem is hallana semmit. Kínos meglepetés lehetett, mikor ő is kiszállt a tizennyolcadik emeleten, és szintén Kékesek ajtaja előtt állt meg.

A szívsebész lesújtó pillantást vetett a feleségére, akin látszott, hogy legszívesebben elsüllyedne…

Néger szobalány nyitott ajtót, a fején olyan csipke bóbita volt, mint egykor Tolnay Klárin, a Francia szobalányban, a Vígszínházban. Ez nyilván a szép Szászné ötlete volt, aki itt is igyekezett a saját stílusát meghonosítani.

Kékes kisietett elébük az előszobába, nagy örömmel állapította meg, hogy milyen pontosak.

A nappaliban borvörös, hosszú ruhában egy hatvan éven felüli nő fogadta őket, túlzott kedvességgel. Arcán a régi szépség nyomai, de mindenképpen túl öreg volt Kékeshez.

Tamás meglepődött, hogy az ügyvédnek ilyen idős felesége van. Kezet csókolt és bemutatkozott neki.

– Ez a szépasszony az anyósom – mondta mosolyogva Kékes. – Dr. Szász Ivánné…

A szép anyós rögtön elmondta, hogy a leánya még nem készült el az öltözködéssel, elnézést kér, pár pillanat csupán!

Legalább negyedóra telt el, míg végre belibegett.

Tamás azon lepődött meg, hogy Kékesnek milyen fiatal felesége van. És milyen feltűnően szép!

Gyöngyi földig érő, halványzöld ruhát viselt, de nem volt szíve eltakarni a csinos lábait, így oldalt majdnem combig fel volt hasítva a ruha. A gömbölyű, feszes kebleit még kevésbé akarta rejtegetni, mikor előre hajolt a koktélasztal felett, majdnem kiestek a ruhából.

Nanzely doktor szemei is majdnem kiestek e látványra. Nyilván rossz szíveket látott egész nap, nem jó melleket.

Felesége, Lili, lapos volt, mint egy tízéves, tüdőbeteg fiú. Csúnya, hosszú lóarcában egy piszére operált kis orr, melyet percenként átpúderozott.

Kizárólag híres emberekről beszélt, mintha más nem is volna a világon, csakis ezek, akikről naponta olvashatunk az újságokban. És mindenkivel természetesen személyes ismeretségben, sőt barátságban volt.

– Tegnap voltam egy kiállításon, ott volt Jackie Onassis! Mondtam neki, hogy istenien áll az új frizurája…! Megjegyzem sokkal kedvesebb modora van, mint a húgának, Radzivill hercegnőnek, vele a múltkor voltam együtt, a partit Otto Premiger adta, az új filmje kapcsán. A vacsoraasztalnál Lindsay ült mellettem, a volt polgármester, mondhatom fess férfi! Olyan magas, mint maga! – szólt oda Tamásnak.

Senki sem juthatott szóhoz, csakis Nanzely Lili beszélt, olyan volt, mint egy kereplő.

Kékes kitűnő házigazda volt, a sarokban pompásan felszerelt bár, ott keverte a koktélokat és kínálgatta a vendégeket. A szobalány már

eltűnt a konyha irányába és most Gyöngyi hordta körbe az ezüst tálat a rendkívül finom kaviáros és lazacos szendvicsekkel.

A nappali modern berendezésű volt, látszott, hogy minden a legdrágább, a nagyméretű festmények a falakon, az érdekes alakú bársonyfotelek, a fantasztikus formájú asztal és a különleges lámpák. Kékes említett is valamit, hogy milyen híres belsőépítész tervezte az otthonukat, mire Nanzelyné rögtön megjegyezte, hogy igen, ez tehetséges ember, legutóbb, mikor Jolie Gábornál volt vacsorán, ott is az egyik szoba ennek a tervezőnek a kreációja.

Tamást mindebből csak az érdekelte, hogy Kékesnek nagyon jól mehet, tehát elsőrangú ügyvéd. Ez volt a fontos! Így Tomika ügye a legjobb kezekben van!

Nem hozta most elő Tomikát, mert senki sem beszélt a gyerekeiről. Kékeseknek nem volt. Nanzelyék meg inkább hallgattak. Úgyis tudta mindenki, hogy az egyetlen lányuk, akit a legdrágább svájci intézetben neveltettek, ahol francia apácák tanítottak, húsz éves korában megszökött egy néger sofőrrel.

Közben elkészült a vacsora, és megvolt a lehetőség arra, hogy amíg esznek, az alatt Nanzelyné szája is beáll. Tamás a háziasszony jobbján ült.

– Nagyon sajnálom, hogy a felesége nem jöhetett el! – mondta Gyöngyi többször is.

– Sajnos, ez a fejfájása teljesen hirtelen jött. Ilyenkor jégtömlővel a homlokán fekszik és órákig is eltart, amíg jobban lesz…

Dr. Nanzely felfigyelt.

– Tudok ajánlani egy kitűnő specialistát, okvetlenül vigye el hozzá a feleségét! Az ilyen fejfájásokat jobb alaposan kivizsgáltatni! Gyakran tumor okozza.

Tamás pontosan tudta, hogy Mildred fejfájását Tomika okozza, semmi más. De azért felírta a címet, ahová majd elviszi a feleségét…

A vacsora kitűnő volt, a tálalás zökkenőmentes, a csiszolt kristály

poharakban régi évjáratú, drága borok.

Kár, hogy Mildred nem jött el, lehet, hogy egész jól érezte volna itt magát. Igaz, hogy akkor mindenkinek angolul kellett volna társalogni, ami mindig feszélyezi a magyarokat. Ha harminc éve vannak Amerikában, akkor is magyarul beszélnek és a pokolba kívánják azt a vendéget, aki őket ebben megakadályozza.

A kávét és a konyakot a nappaliban szolgálták fel, és dr. Nanzely pesti vicceket kezdett mesélni, ezeket sehogy sem lehetett volna angolul előadni. Egy anekdotába is belekezdett, amely Christian Barnardról szólt, aki nemcsak szíveket, de egyéb szerveket is átültet újabban. Kissé pikáns volt a történet, és a szép Szászné csiklandósan felkacagott. Gyöngyi is nevetett, csupán udvariasságból, mert az ízléstelen viccet már többször hallotta.

Tamás most, hogy a két nő nevetett, vette csak észre, hogy mennyire hasonlítanak. A nevetésük teljesen egyforma, azzal a különbséggel, hogy Gyöngyi fogsora valódi, az anyjáé nem.

Tamás nézte őket és arra gondolt, hogy ez a szép, üde teremtés valamikor szintén ilyen lesz... Az anyja olyan volt, mintha a karikatúrája lenne a lányának. Íme, ez a szexi nő, harminc évvel idősebb kiadásban.

Gyöngyinek vöröses szőke haja volt, vállig ért. A válla csokoládébarna volt, a lesült karjai is. Hamvas, finom bőre volt, egészen sötétkék szemei. A szája volt a legizgatóbb rajta, kis száj, de nagyon ívelt, húsos ajkak, világos pirosra festve.

Mit nézegetem ennyire ezt a nőt, gondolta Tamás, miközben képtelen volt a szemét levenni róla. Azon csodálkozott a legjobban, hogy egy ilyen középkorú ember, mint Kékes, bár rendkívül szimpatikus, bizonyára okos is, hogy tudott egy ilyen ragyogó, legalább húsz évvel fiatalabb feleséget kifogni magának.

Tíz óra körül, mikor Nanzely doktor sikeresen visszatartotta az ásításait, a csúnya Lili elmondta, hogy ők ma még egy helyre meghívottak. Ez is szokása volt, ezzel akarta jelezni, hogy legyenek

megtisztelve, amiért ide jöttek és nem a másik meghívásnak tettek eleget.

– A Pierre Hotelben van ez a parti, jótékony célú. Bele fognak halni, hogy nem mentünk el! De unom a táncot, még akkor is, ha a vakok javára szolgál…!

– Mi is kaptunk meghívót – jegyezte meg Gyöngyi.

– Ismered Paulát? Ő rendezi!

– Én még Pestről ismerem! – szólt közbe a szép Szászné. – Pesten ő rendezte annak idején a legelegánsabb partikat. A Várban laktak. E mostani férje, azt mondják, milliomos. Paula mindig tudta, ki kell behálózni. Már jóval hatvan felett van, de kitűnően tartja magát.

– Az arca persze fel van varrva! – vágott közbe Nanzelyné. – Azt is tudom, kivel csináltatta, hatezer dollárba került!

Nanzely dühös pillantással hallgattatta el a feleségét. Vajon mit szólna, ha mások meg arról beszélnének, hogy az ő orrát mennyiért csinálták.

– Van egy ötletem! – mondta Gyöngyi. – Menjünk át mindnyájan a Pierre-be. A meghívó szerint szmoking nem kötelező, Lilikém, te úgyis hosszú ruhában vagy, én percek alatt átöltözöm!

Az ötletnek nagy sikere volt.

A szép Szászné kijelentette, hogy ő nem megy. De nem is hívták.

Tamás, eleinte vonakodott, de aztán nem tudott ellenállni Gyöngyinek, aki oly kedvesen kérte:

– Magának muszáj jönni! Kérem, ne rontsa el az estét!

Míg egy konyakot megittak, már át is öltözött. Most valami rózsaszínben volt, a haját feltűzte, így asszonyosabbnak tűnt. Most látszott, hogy milyen hosszú, finom, hattyú nyaka van. A mellei most teljesen el voltak fedve, nem úgy, mint a délutániban, de ravasz ruha volt ez is, mert a rózsaszín anyagon át pontosan kirajzolódtak a mellbimbói.

Tamás hirtelen rájött, hogy ez a nő mennyire hat az érzékeire.

Nevetséges. Igazán nem azért jött át az ügyvédhez, hogy a feleségének a melleit figyelje.

Langyos október eleji éjszaka volt. Gyalog is elsétálhattak volna a Pierre-ig, de Nanzely erősködött, hogy itt parkol a sarkon a kocsija, és elfér benne az egész társaság.

Hatalmas fekete Lincoln Continentálja volt, beépített telefonnal.

– A sofőrömnek ma szabadnapja van! – magyarázta, mint aki restelli, hogy ő maga vezet.

Először a szép Szásznét kellett hazavinni, elég közel lakott a Lexington Avenue-n.

– Túl közel – állapította meg Kékes Arnold, tekintve, hogy nem rajongott az anyósáért. Állandóan befizetett neki három-négy hetes hajókirándulásokra, repülőutakra, a legdrágább üdülésekre, csakhogy az alatt legalább ne lássa.

A Pierre valamelyik emeletén volt a parti. Az egyik teremben éppen befejezték a tombola díjak kiosztását, a másik helyiségben tompított világítás volt és tánc.

Míg Kékes Arnold a hölgyek köpenyét a ruhatárba vitte, Nanzelyék valahogy eltűntek, bizonyára a milliomosné, Paulához akartak sodródni.

– Táncoljunk! – mondta Gyöngyi és máris húzta magával.

Tánc…?

Miért nevezte ezt táncnak…?

Teljesen hozzásimult és a furcsa ritmusra rezegtette a hasát és a csípőjét is. Ez több volt, mint simulás, egyszerűen hozzátapadt.

Nagyon finom, érzékei parfümje volt. A jobb kezét nem Tamás vállára tette, hanem a nyakára. Pontosan a gallér felett, a nyakszirtjére.

– Mondja kedves Tóváry, hisz maga az elektromos áramban? –

kérdezte.

– Nem értem, mire gondol…

– Ezt nem gondolja az ember, hanem érzi… Belőlem kiindul egy áramkör és maga felfogja a rezgéseket…

Tamás nagyon is felfogta, a vér már a fejébe szállt, szinte kínos volt ez.

Teljesen fel volt gyújtva, szinte egyik pillanatról a másikra. A gyönyörű nő meg csak vonaglott a zenére, azt, hogy nincs a ruhája alatt semmi, már megállapította, olyan volt, mintha meztelenül simulna hozzá.

– Ne flörtöljön velem, mert a férje féltékeny lesz, és az nekem kellemetlen lenne!

– Arnold nem féltékeny! Nincs oka rá! Hét éve vagyunk együtt és tudja rólam, hogy mintafeleség vagyok!

– Tényleg?

– Eddig legalábbis az voltam… Mert nem érdekelt senki! De maga, Tóváry Tamás… Mit gondol, miért javasoltam, hogy ide jöjjünk?

– Fogalmam sincs…

– Megmondhatom… Táncolni vágytam magával, ki akartam próbálni az elektromos áramot… Mondja, tetszem magának…? Úgy érzem, hogy igen… Hogy nagyon…

Tamás akármit mondhatott, a nő pontosan érezte, hogy mennyire kívánja.

– Hagyjuk abba a táncot, igyunk valamit… .

A bárnál legszívesebben egy pohár jeges vizet rendelt volna, hogy lehűtse magát. Bár egy jéghideg zuhany sem segített volna rajta.

– Nézze, Gyöngyike, ennek nincs értelme! Én nős ember vagyok, felnőtt fiam van…

– Tudom a családi adatait, Arnold referált.

– A maga Arnoldja igen kitűnő ember!

– Felesleges, hogy dicsérje nekem! Azért mentem hozzá, mert én is kitűnő embernek találom, nem zavar, hogy húsz évvel idősebb nálam. És jó ember! Neki köszönhetem, hogy itt vagyok Amerikában… Egyszer majd elmesélem ezt magának, hogy kerültem New Yorkba… Beülünk valahová és megiszunk egy italt. Vagy feljön hozzám, amikor egyedül vagyok és zavartalanul beszélgethetünk… Például holnap délután, Arnold Washingtonba repül tárgyalásra…

– Sajnálom Gyöngyike, de semmi esetre sem jöhetek.

– Fél hatra várom…

XXII.

A szép Szásznénak, ha reggel felébred, első dolga volt, hogy felhívja Gyöngyit. Eredetileg azt remélte, mikor kihozatták Amerikába, hogy majd együtt fognak lakni.

De Kékes Arnold ebbe nem egyezett bele és lehet, hogy Gyöngyi sem akart állandóan a mamája fennhatósága alatt élni.

Jobb volt így.

– Mi volt tegnap a Pierre-ben?

– Semmi különös.

– De mégis, mesélj! Hogy néz ki Paula? Kiszámítottam, hogy hatvanhét éves, mert két évvel felettem járt az angol kisasszonyoknál.

– Csak futólag láttam, el volt foglalva a tombolával. Én inkább táncoltam Tóváryval…

– Szóval mégis veletek ment! Azt hittem, hazasiet a fejfájós feleségéhez…

– Velünk jött…

– Rendkívül csinos férfi! És milyen úri! Nekem voltak valamikor régen ilyen udvarlóim!

– Nekem is tetszik! És biztos vagyok benne, hogy ez kölcsönös… Tánc közben éreztem, hogy megőrül értem…

– Ezen nem csodálkozom, mert amit te művelsz a férfiakkal tánc ürügyén, az több mint sok!

– Anyám, ne kritizálj, azt nem bírom!

– Nem kritizállak, csak megjegyeztem! És érdekelne, hogy mit akarsz ezzel a Tóváryval?

– Még nem tudom… De ma délutánra már meghívtam, most két napig szalma leszek…

– Jó lesz óvatosnak lenni, mert Klein úr képes és figyeltet!

– Már kértelek, hogy Arnoldot ne nevezd Klein úrnak! Egyébként bízik bennem, ezt tudom…

– Megjátszod neki a hű feleséget és ő megjátssza neked, hogy ezt el is hiszi! Szép kis házasság!

– Nem olyan rossz a házasságunk, ki lehet bírni…

– Akkor miért csalod meg állandóan Klein urat?

– Mert csak így lehet kibírni…

– És nem tudnál egyszer valami milliomossal összeismerkedni, aki miatt érdemes lenne elválni!

– Anyám, te még mindig nem gyógyultál ki ebből a rögeszméből, hogy hozzám csak egy milliomos való! Hét évvel ezelőtt, amikor kijöttem Amerikába még én is erről ábrándoztam, de hamar magamhoz tértem… És ha nem kerülök össze egy véletlen folytán Arnolddal, akkor pár hét után mehettem volna vissza… És ott élnénk még most is a Józsefvárosban, te angol órákat adnál és sorba állnál a közért előtt… Hogy én mit csinálnék, azt nem tudom… Harmincöt éves leszek… Már vannak fiatalabbak is, akik ismerkednek külföldiekkel. Itt vagyunk, ez a lényeg! Szegény apát ezért gyötörted, már a fél tüdejét kiköhögte, de még mindig okoltad, hogy miatta nem mentünk Amerikába…

– Gyöngyikém, fáj nekem, ha így beszélsz! Én mindig a javadat akartam, mindig a te jövődre gondoltam! Mikor feleségül akartál menni a suszter fiához, akkor…

– Talán jobb lett volna! Szerettem Pistit…

– Ne beszéljünk erről, rég volt… Egy biztos, hogy szegény Helennek köszönhetjük, hogy itt vagyunk. Még most is borzongok, ha arra a tragédiára gondolok… És pont egy ilyen jó lélekkel kellett ennek megtörténni…

A McGinnis házaspár tragédiájához hasonló minden nap előfordult New Yorkban. Kéthasábos cikk a Daily News-ban, esetleg pár szó a rádióban is.

GYILKOSSÁG A THIRD AVENUE-N

Egy antik üzlet tulajdonosát és feleségét kirabolták és megölték. A tettesek elmenekültek, a nyomozás folyik.

Csupán ennyi…

Gyöngyi éppen a nászútról tért vissza. Bermudában voltak és majdnem naponta küldött lapot Helennek, ajándékokat is vett.

Másnap, még mielőtt kicsomagolt volna, odasietett.

Délelőtt tíz óra volt, de az üzlet még zárva. Felszaladt a lakásba, de hiába csengetett, Helen nem nyitott ajtót. Érthetetlen…!

Egy kedves, öreg bácsi, régi, amerikás magyar volt a házmester.

– Azt hittem, tetszik tudni, hogy mi történt, hiszen benne volt az újságban… Éppen ma egy hete… Este volt, fél nyolc, McGinnis egyedül tartózkodott a boltban és számolta az aznapi bevételt. Bejött két suhanc, az egyik fehér, a másik fekete. Kés volt náluk, éles, húszcentis pengével. Követelték a pénzt a kasszából. Azt tudjuk, hogy az ex-őrmesternek volt revolvere a fiókban. Nem is lett volna baj, biztos elbánt volna velük, de a legrosszabbkor belépett a boltba Helen. Nagy, hatalmas erős nő, és nem ijedős, látta, hogy mi megy… Rávetette magát a piszkos kölyökre, aki az ajtóban állt, hogy kicsavarja a kezéből a kést. De nem sikerült! A kés az ő szívébe

fúródott és ott helyben meghalt. Az őrmester úr mikor látta, hogy a felesége összeesik, odarohant hozzá, közben a fekete meglátta a fiókban a revolvert és miközben elmenekültek, belelőtt… Még négy napig élt a kórházban a McGinnis… Eszméleténél is volt, és így el tudta mondani, hogyan történt… Ilyen derék, jó, szorgalmas házaspárnak így kellett elpusztulni!

Gyöngyi csak állt, földbe gyökerezett lábakkal és nem tudott szólni. A kezében a kis csomag, az ajándék, amit a Bermudáról hozott.

Helent megölték, Jacket megölték…

Borzalom…! Nem igaz!

Arnold nagyon szépen viselkedett, megpróbálta megnyugtatni, valahogy vigasztalni. De nem tehetett…

Helen nélkül elképzelhetetlen volt neki New York…

Álmából felriadt minden éjjel és sikoltozott, hogy azt álmodta Helent és Jacket megölték… Máskor meg azt, hogy ő van az a régiségkereskedésben és jött a két gyilkos… Hosszú éles kés a kezükben.

– Segítség! Segítség…!

Hánykolódott a nagy, dupla ágyon, és Arnold nyugtatót adott be neki, az néha használt.

De az álom újra és újra visszatért.

Pestre nem írta meg, valami olyasmit talált ki, hogy Helen és férje hosszabb időre elutaztak.

A szép Szászné gyanakodott, megérezte, hogy ez nem lehet igaz. Arra gondolt, hogy talán összevesztek. Gyöngyike, kis méregzsák, valamivel megsérthette Helent… Na majd ő kibékíti őket, ez lesz a legelső dolga New Yorkban.

Mikor megtudta a szörnyű valóságot, szinte el sem akarta hinni.

Gyöngyi elvitte magával a Third Avenue-ra, hogy megmutassa

neki az öreg házat, ahol laktak és a boltot.

Most egy kis csemege üzlet nyílt a helyén. Gyöngyi csak állt, könnybe lábadó szemekkel és ahogy nézte a kirakatban a hosszú, éles nyárson forgó sült csirkét, a hosszú, éles késre gondolt, amelyet Helen szívébe szúrtak…

XXIII.

Kékes Arnold boldog ember volt. Ezt tudatosította is magában, úgy érezte, hogy meg lehet elégedve az életével.

Mindent megkapott az élettől, amire valaha vágyott…

Szép, fiatal felesége van, szép otthona, ráadásul még van szép anyósa is, bár erről szívesen lemondott volna.

De minden rosszban van valami jó is. Gyöngyike inkább a mamájával járjon divatos francia vendéglőkbe, vagy vásárolgatni a Bloomingdale-hez, minthogy utazzon és unalmában esetleg ismerkedjen, flörtöljön.

Társaságban néha feltűnést kelt, talán meg is szólják, hogy túl sikkesen táncol, de ez csak irigység, semmi más.

A baj az, hogy a vele egykorú, ötvenes férfiaknak mind hozzájuk illő feleségük van, hízásnak induló asszonyok, vagy agyonfogyasztott, aszalt szilva külsejű öreg divatbábuk.

Már előfordult, hogy azt hitték, hogy Gyöngyi a lánya. Hülyék…!

Nagyon elégedett volt a külsejével, nem eresztett pocakot, nem is kopaszodott, a haját és bajuszát gondosan festette, sőt ha nyaralni mentek, a mellén árulkodó dús, ősz szőrzetet is befestette, koromfeketére.

Rendkívül elegánsan öltözött. Londonból importált szövetekből rendelte az öltönyeit és csak tiszta selyem ingeket viselt. Gucci cipőt.

Az, hogy nincs gyerekük eleinte bántotta, de aztán azzal

vigasztalta magát, hogy manapság csak baj van a gyerekekkel. Csak csalódást okoznak és szégyenkezni kell miattuk. Nanzelyék apácáknál neveltetett lánya megszökött a néger sofőrrel, egy másik barátjának a fia börtönbe került, mert kokaint csempészett be Mexikóból, a milliomos kliensének a gyerekei heccből felgyújtottak egy házat, most sikerült őket elmebaj címén felmentetni.

Hirtelen senki sem jutott eszébe, aki különösebben büszkélkedhetne a csemetéivel.

Kivétel ez a Tóváry. Ahogy beszél a fiáról, ahogy leírja a külsejét, az egyéniségét, remek fiú lehet. Persze Ausztráliában nevelkedett, ott talán nem ilyen züllött az ifjúság.

Vagy egyszerűen elfogult Tóváry és ilyennek látja a fiát…

Tóváry kedves ember, kellemes a modora is. Gyöngyinek is ez a véleménye, és a vén spiné is kedvesen bájolgott vele. Persze ez az ő fajtája, dzsentri, nem egy Klein úr, mint ő…

A szép Szásznét magában csak vén spinének nevezte, de néha Gyöngyike előtt is kicsúszott belőle ez a kifejezés.

Most éppen látott egy hirdetést, valamilyen skandináv társasutazásról, három hét az északi fény országában…

Ide kellene elküldeni a spinét, a fjordokat még úgysem látta, és a fjordok sem gyönyörködtek még a szép Szásznéban…

Gyöngyinek eddig nem tetszett az ötlet, de ma reggel, mielőtt Arnold Washingtonba indult, szóba hozta, egyszerre helyeselte.

– Igen! Mama biztosan élvezné ez az utat! És hálás vagyok érte Arnold, hogy ilyen figyelmes vagy! Mielőbb rendeld meg a jegyeket…!

Gyöngyinek most nagyon útban lett volna a mama, aki túl gyakran jött át délután, minden előzetes megbeszélés nélkül. Ha most elkezdődne valami Tóváry Tamással, kellemetlen lenne és zavaró, hogy a mama betoppanásaitól kellene félni…

Nem mintha el akarná titkolni előle, erről szó sincs. Majdnem

mindig beavatta az ügyeibe. Majdnem…

De más, ha egyedülálló férfiról van szó, annak feljárhat a lakására. De Tóvárynak felesége van, tehát ez az egyetlen megoldás…

Motelek, autókirándulással egybekötve, nagyon veszélyesek. Soha nem lehet tudni, hogy valamelyik portás nem fényképezget-e, nem annyira hobbiból, mintsem zsarolási szándékkal… Isten őrizz!

– Kedves asszonyom, mit ér önnek ez a jól sikerült felvétel, amit egy ügyes tükrön át készítettem önről és a partneréről, ebben az izgalmas pozitúrában? És vajon mit ér az ügyvéd úrnak…? Tartásdíj nélküli válást jelent…!

És mellesleg egy motelszoba olyan sivár, oly lehangoló, még a legdrágább helyen is. Megöli a romantikát, ami nélkül az egész nem ér semmit…

Tehát a legbiztosabb, ha majd Tóváry idejön.

A portás nem lát, nem hall, annak egy a fontos, a borravaló. És különben is, Arnold sosem volna képes arra, hogy kikérdezze, hogy míg ő Washingtonban járt, vagy a Wall Streeten tartózkodott az irodájában, ki látogatta meg a feleségét…

Ma délután, ma fél hatkor fog először Tóváry Tamás feljönni…

*

Tamás úgy érezte, hogy képes lesz ellenállni a kísértésnek. Ez a Gyöngyi egy kacér kis bestia, aki most őt szemelte ki, vele szándékozik megcsalni a húsz évvel idősebb férjét.

Hát erről szó sem lehet, nincs szüksége egy efféle kalandra.

Illetve szüksége, az lenne, mert Mildreddel már hosszú hetek óta nem volt semmi…

Annyira elhidegültek egymástól. Mildred mintha jégpáncéllal venné körül magát, és ő semmiképp sem fog megalázkodni… Nem,

azon a jégfalon túl, abba a hálószobába nem fog bemenni.

Lehet, hogy ezért hatott rá tegnap ez a szextől túlfűtött nő…? Mert gyönyörű, tényleg az.

Ha nem volna pont az ügyvéd felesége, aki olyan rendes ember, olyan alaposan intézi Tomika ügyét, akkor talán…

De így, semmi esetre sem.

Valamivel fél hat előtt odatelefonált, azzal a szándékkal, hogy lemondja a látogatást. Mildred nem volt itthon, így nyugodtan beszélhetett a lakásból.

Gyöngyi vette fel a kagylót.

– Itt Tóváry Tamás!

– Várom, várom, várom…

A hangja csupa ígéret volt. Még jobban gyújtott, mint tánc közben a simuló teste.

– Igen! Sietek! Tíz perc múlva ott leszek magánál…!

Még lett volna ideje egy másik nyakkendőt kötni, de közben rájött, hogy jó lesz ez is. A nyakkendője az, ami ezt a Gyöngyit a legkevésbé érdekli rajta…

A ház előtt beugrott egy taxiba, néhány háztömbnyire laktak csak, de így hamarabb odaér.

Az álmos képű portás nem kérdezett semmit. A liftes nem volt sehol, megnyomta a tizennyolcadik emelet gombját.

Tegnap, amikor először jött fel, ugyanezen a liften, még azt hitte, hogy egy unalmas, kötelező vacsorára megy. Most…?

Egy izgalmas kalandra, ehhez a gyönyörű nőhöz, aki várja… Gyöngyi nyitott ajtót.

Meglepő volt, hogy nem valami „csábpongyolát” visel. Egyszerű szoknya és kockás blúz volt rajta, úgy nézett ki, mint egy diáklány.

– Örülök, hogy átjött! Tegnap a Pierre-ben nem volt alkalmunk beszélgetni! Adhatok egy kávét magának?

– Köszönöm, feltéve, ha nem fárasztom!

– Csinálok egy feketét, jöjjön ki a konyhába!

Tamás engedelmesen kiment vele a konyhába, ez valóban nem volt csábításra alkalmas helyszín.

Ez a nő játszik vele. Tegnap megvadította, ma a telefonba túlfűtött hangon rebegte, hogy várja, várja…

Most itt ül vele a konyhában és ilyeneket kérdez, hogy milyennek találta Nanzelyéket…?

– Kellemes emberek – mondta minden meggyőződés nélkül.

– Én kellemetlennek tartom őket, de mit csináljak, a doktor Arnold régi barátja és kliense is. Mit gondol, mit keres ez egy évben?

– Fogalmam sincs…

Kezdett bosszankodni. Igazán nem azért jött, hogy egy idegen doktor anyagi helyzetét taglalja.

– Azt mondják, hogy van szíve egy szívműtétért húszezer dollárt elkérni!

A kávé elkészült, bevitték a nappaliba. Gyöngyi egy tálcát nyomott a kezébe, amin sütemények voltak.

Illedelmesen ültek, elég távol egymástól és kávéztak.

Ezt ugyanígy megtehették volna, akkor is, ha Kékes Arnold is itt van velük, és nem Washingtonban van.

– Éppen az előbb telefonált, hogy tovább marad két napnál.

Összenéztek.

Pontosan ugyanazt gondolták mind a ketten…

Ha most telefonált, akkor biztos, hogy nem toppanhat be.

– Nem akar egy italt?

– De igen, majd keverek magamnak egy Martinit. És maga?

– Én általában Manhattant iszom!

Odamentek a bárhoz. Mikor Gyöngyi lehajolt, hogy egy alsó

polcról poharakat vegyen elő, Tamás észrevette, hogy a kockás blúz alatt nincs semmi.

Rezegtek ezek a gyönyörű mellek, hacsak még egy kicsit előre hajolt volna, talán ki is buggyannak…

De Gyöngyi hirtelen kiegyenesedett, letette a két poharat a bárpultra.

Tamás kikeverte a két koktélt.

– Mire iszunk?

– Amire mindkettőnknek a legtöbb kedve van! – mondta Tamás.

– Táncra gondol? – kérdezte kislányos arckifejezéssel Gyöngyi. – Mert isteni lemezek vannak a zenegépben, bekapcsolhatjuk…!

A következő pillanatban már meg is szólalt a zene. Táncolni kezdtek…

Gyöngyi ugyanúgy simult, tapadt és főleg vonaglott az érzéki ritmusra, mint tegnap. A különbség csak az volt, hogy a Pierre-ben még volt rajtuk kívül legalább száz ember a helyiségben, és lehet, hogy Arnold is nézte őket.

Most nem nézheti, mert Washingtonban van.

Egyedül vannak és a nyitott ajtón át a hálószobába látni…

– Maga sportot csinál abból, hogy engem meg akar vadítani? – kérdezte Tamás.

– Sportkedvelő vagyok!

Közben szemtelenül nevetett. A száján most nem volt semmi festék. Nedvesen csillogott az ajka, egészen közel Tamás szájához.

Még mindig nevetett.

Tamás belecsókolt ebbe a nevető szájba és ezzel a táncnak is vége volt…

Hogy nem csak a blúz alatt nem volt semmi, de a szoknya alatt sem, az a hálószobában derült ki…

Úgy zuhantak az ágyra, mintha hetek óta csakis erre a pillanatra vártak volna. Mintha nem tegnap ismerték volna meg egymást.

Most a testük ismerkedett, remegő kezekkel, felgyújtott csókokkal, szédült, gátlástalan odaadással…

Még összetapadva, a kéj utáni pillanatokban, Gyöngyi ezt suttogta:

– Ezt még soha nem éreztem..! Esküszöm…! Harmincöt éves leszek, de nem is tudtam, hogy ez is van…

Jó volt ezt hallani. Tamás megsimogatta a lehunyt szemű, szép arcot és kisimította a homlokából a csapzott, hosszú, szőke haját.

Egyet nem tudott.

Hogy Gyöngyi mindig ezt mondta, mindenkinek…

Már a filmgyárban, tizennyolc éves korában megtanulta, hogy a legsilányabb minőségű férfi is elismerést vár ilyenkor.

– Ahogy te, úgy senki…!

– Ahogy veled, úgy soha senkivel! – mondta annak idején a potrohos filmrendezőtől kezdve, a púpos szerkesztőig mindenkinek, aki által szerephez jutott.

Most véletlenül őszintén mondta, mert mostanában tényleg nem találkozott ilyen remek férfival, mint Tóváry Tamás…

XXIV.

Másnap már négy órára beszélték meg, hogy feljön. Ki kellett használni azt, hogy Arnold Washingtonban van.

Tamás mondott valami kifogást a titkárnőjének, bedobta magát egy taxiba, és mint egy megszállott rohant Gyöngyihez.

Mi volt ez…?

Egyáltalán nem volt tisztában saját magával, igaz, hogy

Gyöngyivel sem… Szerelemről szó sem volt…

Tegnap ott maradt nála éjfélig, egyszerűen képtelenek voltak elszakadni egymástól. A szédült ölelések után még beszélgetni is vágytak.

Beszélgetni magyarul…

Most döbbent rá, hogy ez hiányzott neki Mildrednél, hogy az ágyban is és mindig, csak angolul szólhatott hozzá.

A legönfeledtebb pillanatokban is egy idegen nyelven mondhatta, amit érez…

Mikor elment, az álmos képű portásnak egy tízest nyomott a markába.

Ma már ismerősnek kijáró mosollyal üdvözölte, egy szalutáló mozdulattal emelte a kezét aranyzsinóros sapkájához.

Gyöngyi azzal lepte meg, hogy nem az iskolás-lányos blúzban várta, hanem fekete, csipke pongyolában.

Nem volt kávéfőzés, nem volt tánc, egyenesen a hálószobába vitte magával.

A Martini és jég az ágy melletti kis asztalkán várta.

– Minden percért kár! – suttogta Tamásnak. – Egész nap azt számoltam, hogy mikor lesz már négy óra… Olyan türelmetlen voltam…!

– Most itt vagyok és itt is maradok veled, fél nyolcig…

– Hová kell menned utána?

– Haza. A fiam nálunk fog vacsorázni.

– Milyen a fiad?

– Ugyanolyan, mint én voltam húszéves koromban.

– Szóval gyönyörű fiú! Na, gyere te gyönyörű fiúm, te…! És szeress, szeress…! Tegnap olyan voltál, mintha te is húsz éves lennél…!

– Sajnos, negyvenöt vagyok, Gyöngyikém!

Tamás nem akarta lemondani Tomikával a találkozást, mert már pár napja nem látta. A gyerek még Jersey-ben lakott és szorgalmasan járt az egyetemre. Ma volt az a nap, mikor át tudott jönni New Yorkba.

És hogy ez micsoda isteni szerencse volt, milyen percre kidolgozott összjátéka a véletlennek…

Alighogy Tamás elment, váratlanul megérkezett Arnold.

Az egyik résztvevő a kongresszuson, akivel még tárgyalni akart, éppen elutazott a titkárnőjével valami trópusi félszigetre, hogy ott diktálja neki a memorandumot, így elhalasztották a megbeszélést bizonytalan időre, mert nem lehetett tudni, mennyi idő alatt unja meg a pálmafákat és a titkárnőt.

Mikor a portás megpillantotta Mr. Kékest, majdnem szívrohamot kapott, ugyanis nem látta távozni azt a magas, rendkívül jóképű úriembert, aki tegnap is itt volt.

Mikor Tamás kiment a kapunk, a portás éppen elbóbiskolt.

Gyöngyi a fürdőkádjában feküdt, kéjesen nyúlt el az illatos, francia fürdősó habjában.

Az ágyat még nem volt ideje rendbe hozni, csak egy vak nem láthatta, hogy a ledobott takarón, az agyongyötört csipkés vánkoson, hogy itt mi mehetett végbe…

De Arnold úgy látszik vak volt.

Kopogás nélkül nyitott be a fürdőszobába.

– Megjöttem Angyalkám! Minek üljek ott, a washingtoni szállodában, ha a tárgyalásaimat nem tudom intézni!

– Boldog vagyok, hogy itt vagy! Rémesen hiányoztál!

– Mit csináltál két napig?

– Mamával szaladgáltunk az áruházakban, rengeteg ruhát próbáltam!

– És találtál kedvedre valót?

– Találtam! És mennyire kedvemre való…

Kiugrott a kádból. Feszes, fiatal testén, mint nagy gyöngyszemek, úgy csillogtak a zöldes habkarikák.

Arnold ahányszor ránézett erre a szép, meztelen testre, amely csak az övé, csakis az ő tulajdona, mindig elveszett.

– Imádlak Gyöngyikém… – mondta szelíden és letérdelt a bolyhos szőnyegre, úgy ölelte át a combjait.

– Most ne imádgass, hanem gyerünk vacsorázni! Elmehetnénk valahová, én halálosan éhes vagyok!

– Ahogy akarod, angyalkám!

*

A szép Szászné nagy kedvvel készült a skandináviai utazásra.

Olaszországot már unta, annyiszor volt ott. Tavaly egy nagyon érdekes egyiptomi társasutazáson vett részt, most majd fognak pukkadni a pesti ismerősök és barátok, ha Norvégiából kapnak tőle képeslapot.

Szép Szászné szenvedélyes képeslapküldő volt, alighogy megérkezett valahová, összevásárolta a legmutatósabb, nagyméretű, színes képeslapokat és küldte mindenfelé.

Mindig a legelegánsabb hotelben lakott, meg kell hagyni, Klein úr pénzügyekben igazán gavallér volt.

Három napja volt csak az utazásig és rengeteg elintéznivaló, új utazó bőröndöket vásárolt, ugyanabban a színben, mint az új köpenye. Belehalt volna, ha a sötétzöld kockás kabáthoz kék kofferekkel kellett volna bárhová megérkeznie.

Gyöngyi örült, hogy a mamának nincs ideje folyton faggatni, hogy miként alakul a Tóváry-ügy…?

Ezúttal elhatározta, hogy nem fog mindent az orrára kötni.

Azt sem, hogy majd az ő lakásában, a Lexington Avenue-n fognak találkozni…

Mama megkérte, hogy amíg el lesz, járjon át, öntözze a fikuszokat és etesse meg a kanárit, majd odaadja a kulcsokat.

Gyöngyi boldogan megígérte.

Igazán kapóra jött ez a megoldás, mert Tamás kijelentette, hogy ezentúl nem megy fel hozzá, hátha hazajön Arnold. Ilyen kínos meglepetésnek nem akarná kitenni sem Gyöngyit, sem saját magát.

Kár volt neki elmondani, hogy mennyire megijedt, amikor Arnold tegnap váratlanul befutott Washingtonból.

Ezentúl tehát egy teljesen veszélytelen helyen lesznek együtt. Ami három hétre biztosított, addig tart a skandináv túra.

Hogy mi lesz azután, arra még nem gondolt…

Meddig fog tartani ez a viszony…?

Ez az, amit sohasem lehet előre tudni.

Leóval például azt hitte egyetlen délután lesz csak, és négy hónapig tartott.

Mama nagyon ellenezte a Leó ügyet, minden alkalmat megragadott, hogy ócsárolja a külsejét, a modorát és főleg a művészetét.

Leó festőművész volt. Magas, szökés fiatalember, harminc körüli.

Még nem volt ismert, olcsón készített a tájképeket egy nagykereskedőnek, aki állandóan azzal ijesztgette, hogy majd Olaszországból hozat néhány dollárért velencei látképeket. Leó titkos vágya a portré volt, gazdag, szép és híres nőket megfesteni, akikről majd könnyen legombolhat pár ezer dollárt, ha meg lesznek elégedve a remekművével.

De hol találkozhat ilyen nőkkel…?

Megpróbált meghívást nyerni elegáns partikra, a magyar elit

bálokra is elment, persze csak táncos jeggyel.

Egy ilyen bálon ismerkedtem meg a Plaza Hotelben.

Gyöngyi egy tíztagú társasággal ült, akikből kilencet rettenetesen unt. Beleértve persze Arnoldot is.

Főleg őt unta, mert az idegeire ment, ahogy az amerikai házaspároknak mesélte, hogy a palotás egy ősi magyar tánc és a báli meghívón szereplő grófokról csakis úgy beszélt, mintha régi barátai lennének.

Az amerikai társaságnak mindez nagyon imponált, megállapították, hogy Arnold valóban egy európai nemesember. A címeres gyűrűjét már többször megcsodálták, melybe hármas holdat, sisakfoszlányt, kardot és török félholdat gravíroztak.

Szép Szászné hozta ezt magával Magyarországról, nászajándéknak. A boldogult nagymamáé volt, aki talán azóta is forog a sírjában…

Gyöngyi éppen csárdást táncolt az egyik amerikaival és lehet, hogy látszott rajta, mennyire szenved, mikor Leó odajött és lekérte.

Leó sem táncolt túl jól, de megváltás volt az amerikai után, aki azt hitte, hogy a rezgőcsárdás abból áll, hogy szerencsétlen nőt úgy fel kell rázni, mint használat előtt az orvosságot.

– Mondták már, hogy mennyire emlékeztet Marilyn Monroe-ra? – kezdte így Leó.

– Még nem…

Amint szünet lett átsétáltak a másik terembe, minél messzebb az asztaltól, ahol Arnold ült a társasággal.

Leó nagyon előzékeny volt, elmondta, hogy képkiállításra készül és szeretne egy gyönyörű nőt megfesteni, de nem hivatásos modellt.

Kicsit később, amikor már sokat táncoltak együtt, megkérdezte, hogy hajlandó volna-e modellkedni?

– Azt hiszem szenzációt keltene a kép, ez lenne a címe: Portrait of

Pearl. Pearl, ugyanis gyöngyöt jelent angolul, magyarázta.

– Tudok angolul – jegyezte meg Gyöngyi.

Az ötlet is tetszett neki és a fiú is.

Néhány napig kérette magát telefonon, aztán elment hozzá a műtermébe.

Kissé meglepődött, mert sokkal elegánsabbnak képzelte egy ilyen sikeres festő stúdióját. Arra, hogy egyáltalán nem sikeres, csak később jött rá.

Rengeteg kép állt halomban, alig volt hely a dobogónak, ahol modellt kellett ülnie.

A sarokban egy óriási méretű kerevet volt, letakarva rojtos, spanyol selyemkendőkkel. Hogy a kendők alatt három egymásra rakott, ócska matrac volt, azt nem lehetett észrevenni.

A fürdőszobában ecsetek áztak, a kétes tisztaságú kádban jégkockák, hogy frissen tartsák a rózsacsokrot, amelyet Leó éppen festett.

De a rózsák már nem voltak fontosak, hiszen itt volt Gyöngyi… A gyönyörű és gazdag úriasszony, a Gyöngyportré modellje…

Hozzákezdtek a munkához, Gyöngyi majdnem naponta eljött a műterembe.

Leó nagy hévvel igyekezett bebizonyítani, hogy ő milyen kitűnő festő, közben a széles kereveten ugyanilyen hévvel, hogy milyen kitűnő szerető…

Legalábbis képzelte, hogy az…

A kiállítás egy Madison Avenue-i galériában nyílt néhány hét múlva. Nyolc festő állított ki, mind jobbak voltak, mint Leó.

Gyöngyi többször megállapította, már festés közben is, hogy ez a kép nem ő. Hasonlít Marilyn Monroe-ra, hasonlít egy híres modellre, csak éppen rá nem.

Az ünnepélyes megnyitón pezsgőt szolgáltak fel, néhány

műkritikust is sikerült odacsalni, de főleg a nyolc művész családja és barátai voltak jelen.

Senki, még véletlenül sem vette észre, hogy a csinos, pepita kosztümös hölgy azonos a Gyöngyportré modelljével.

Gyöngyi direkt odaállt a kép alá, igazán mindent megtett Leó érdekében, de hiába. A remekmű nem sikerült. Leó önérzete porrá lett zúzva.

A galéria tulajdonosát aljas csirkefogónak nevezte, mert odaakasztotta képet, ahol gyalázatos volt a megvilágítás. Gyöngyit is vádolta, hogy miért jött pepitában és nem abban a ruhában, amiben modellt ült.

– Szomorú, ha csak a ruháról lehet felismerni, kit ábrázol a kép!

Összevesztek, aztán megint kibékültek. Közeledett a karácsony és Leónak az az ötlete támadt, hogy Gyöngyi vegye meg a képet, lepje meg vele Arnoldot.

– Kétezer dollárért odaadom!

– Viccelsz…? Először is, rossz a kép, másodszor: kiderülne, hogy idejártam hozzád modellkedni! És harmadszor te tőlem kérsz pénzt…? Tőlem?

– Miért ne? Ki fest ingyen? Egy ilyen portrénak kötött ára van, mint a zsemlének. Másnak háromezer lenne, de neked odaadnám kettőért!

Gyöngyi nem tudta, hogy nevessen, vagy bosszankodjon. Egy kis Greenwich Village-i kávéházban ültek, felugrott és faképnél hagyta Leót.

Mikor elmesélte mamának, ő egyenesen ájuldozott.

– Felháborító! Ez: egy közönséges dzsigoló! Még szerencse, hogy nem aktot festett, mert azzal még meg is zsarolhatna…!

Gyöngyi hallgatott. Jobbnak látta, ha nem említi meg, hogy igenis csinált róla egy csomó aktot is. Csak szénvázlatokat, ahogy fekszik a kereveten. És azok sokkal jobban sikerültek, mint a portré. Eleinte

tiltakozott, de aztán mulattatta, mikor Leó elrendezte a karjait, combjait, hogy pontosan olyan legyen, mint Marilyn Monroe, abban a híres meztelen kalendáriumban.

Mama tanácsára nem állt többé szóba Leóval. Pedig határozottan hiányoztak neki a hangulatos délutánok a műteremben…

Leó párszor próbálkozott, telefonált, de mindig letette a kagylót szó nélkül.

Összesen egyszer látta azóta, a Park Avenue-n ment és egy kép méretű nagy csomagot cipelt. Ők éppen kiszálltak az új Cadillacből Arnolddal.

Gyöngyi természetesen elfordította a fejét…

XXV.

A kis kanári vígan fütyörészett a kalitkájában, minden nap megetették. A fikuszokat is gondosan locsolták. Nem volt olyan délután, hogy Gyöngyi és Tamás elmulasztották volna a találkát a Lexington Avenue-i lakásban…

Gyöngyi még arról is gondoskodott, hogy Tamásnak is legyen kulcsa és ha előbb érkezik mint ő, ne kelljen az előcsarnokban üldögélni, vagy a kapu előtt várakozni rá.

Sohasem jöttek együtt. Ez veszélyes lett volna, mert a ház szomszédságában négy nagy, elegáns premier mozi volt. Ki tudhatta, hogy hány ismerős ácsorog a pénztár előtt, és megláthatják őket együtt.

Gyöngyi nagyon feltűnő jelenség volt a lobogó vöröses szőke hajjal, Tamás pedig kimagaslott mindenütt.

– Nézzétek csak, Kékes Gyöngyit azzal a jóképű, magas férfival, hová mennek ezek…?

A Bloomingdale és az Alexander áruház is sajnos itt volt, szóval

kissé túl forgalmas volt a ház környéke és óvatosnak kellett lenni. Mikor kivették itt a lakást a mama számára, még nem gondolt arra, hogy egyszer majd titkos szerelmi fészeknek fogja használni.

Tamás minden nap jobban beleszédült Gyöngyibe… Már nem csak testileg kívánta, de szeretett is vele lenni, hallgatni a hangját, nevetgélni a hamisítatlan pesti humorán.

– Nem csak szép vagy, gyönyörű és édes, de jópofa is!

Gyöngyi nevetett. Meztelenül állt a kanári kalitkája előtt, egy szelet sárgarépát adott be neki.

– Szerencse, hogy mamának nem beszélő papagája van! Képzeld el, ha most megtanulná és ismételné, amit mi itt beszélünk!

Teljes biztonságban érezték magukat a lakásban. Soha nem derülhet ki semmi, ez biztos…

Tamás megrémült attól a gondolattól, hogy felkavarja Gyöngyi életét, házasságát, ezzel a nagyon jó emberrel, aki mindent megad neki. Ragyogó környezet, jómód, gondtalan jövő, és az anyjáról is bőven gondoskodik.

Lehet, hogy Gyöngyi az anyja kedvéért áldozza fel magát…? Mert szerelemhez még csak hasonló érzés sincs benne Arnold iránt. Nincs.

A szerelmet most az ő karjai között találta meg…

Vagy mégis hazudna…?

Csak unalomból teszi, időtöltésből és ki tudja, hányan voltak már előtte, akik Kékes Arnold agancsait szaporították…

Elhessegette ezt a gondolatot magától, mert sokkal kellemesebb volt, ha hitt Gyöngyinek.

Gondosan kerülte a nagy vallomásokat, hiszen szerelemről szó sem volt…

Izgalmas, túlfűtött, érzéki kaland ez, amibe Mildred hideg viselkedése sodorta bele.

Ha összehasonlította a két asszony, rájött, hogy mindkettő más világ. Mintha egy más planétán élt volna Mildreddel, aki a legforróbb szerelem idején is mindig az előkelő angol lady maradt. Gyöngyi…? Ha megvadult a karjaiban, akkor eltűnt a jól nevelt úrilány, eltűnt minden és túltett egy rafinált utcalányon is.

És mindig megvadult…

Már két hete jártak a Lexington Avenue-ra, amikor egy délelőtt Tamás irodájában megszólalt a telefon. Kékes Arnold kereste.

Megrémült.

Valaki mégis meglátta őket és most…

– Remélem, nem zavarom? – kezdte így Kékes.

– A világért sem!

– Kellemetlen meglepetés ért, nagyon kínosan érint!

Tamásban elhűlt a vér. A következő mondat csakis azt lehet, hogy magának viszonya van a feleségemmel, akit éppen kirúgtam…

– Miről van szó? – kérdezte, nehezen palástolt izgalommal.

– Az egyik fontos irat hiányzik! A bíróság most dobta vissza az egyik beadványt! Rendkívül bánt! Ezt azonnal be kell szereznünk Sydneyből, mert e nélkül az okmány nélkül nem tudunk tovább haladni! Remélem a fia hamarosan elintézi!

Tamás fellélegzett.

– Természetesen, azonnal intézkedem! Melyik okmányról van szó?

– Telefonon is elmondhatnám, de talán jobb, ha átjön és személyesen megbeszéljük!

– Máris mehetek a Wall Streetre, ha fontos!

– Szó sincs róla! Jöjjön át a lakásunkra, például holnap este! Természetesen vacsorára és ezúttal nincs kifogás! Felesége őnagyságával együtt! Gyöngyikém is nagyon fog örülni!

– Boldogan jövök, köszönöm a meghívást, de a feleségem

mostanában sehová sem megy. Az apja néhány napja nincs jól és vele tölti az estéket…

– Sajnálom, hogy így van! Hány éves a professzor?

– Nyolcvanhat, de eddig soha nem volt semmi baja! Most egyszerre ágynak esett.

– Ismeretlenül is jobbulást kívánok! – mondta Arnold.

– És holnap okvetlenül várjuk vacsorára…

Délután már félórával korábban érkezett a Lexington Avenue-i lakásba, mint megbeszélték, de Gyöngyi is ott volt már.

Most a mamája pongyolája volt rajta, mert hirtelen hűvösre fordult az idő. Furcsán nézett ki ebben a halványlila, tollal szegélyezett selyemben, mintha egy régi operett primadonnája lenne. Szép Szászné néha vásárolt ilyen holmit, talán azért, hogy kárpótolja magát azokért az évekért, mikor Pesten csak egy színe vesztett, flanel köntösben járt, mert az ostrom alatt mindenét elvitték.

– Hogy tetszem ezekkel a halványlila strucctollakkal?

– Tetszel minden ruhában, és főleg minden ruha nélkül!

– Ezt lehetőleg holnap ne éreztesd a viselkedéseddel! Próbálj nagyon közömbös lenni! Nem nagyon örülök, hogy Arnold meghívott, de nem szóltam semmit ellene.

– Képzeld, hogy megdöbbentem, amikor ma felhívott a hivatalban…

– Nekem ma reggel szólt, hogy valami irat miatt kell, hogy beszéljen veled. Persze az ő ötlete, hogy nálunk vacsorázz! Erre azt válaszoltam, hogy hívjuk át a Nanzely házaspárt, legalább őket is letudom. Egy vendég miatt nem érdemes készülődni.

– Én neked csak egy személy vagyok…?

– Te nekem mindenem vagy… – suttogta Gyöngyi és már dobta is le a szörnyű pongyolát. Mondott néha ilyeneket, és lehet, hogy nem

is hazudott.

– Ha tényleg szeret – gondolta Tamás –, akkor érdemes volna vele új életet kezdeni… Elválni Mildredtől, ez talán nem is lenne nehéz. Sokkal nagyobb probléma volna Arnold… Imádja a feleségét, rajongó, alázatos szerelemmel.

Imádni való kis teremtés, állapította meg Tamás, miközben a karjaiba zárta.

Mikor már felöltöztek, Gyöngyi megkérdezte, hogy a feleségét miért nem hozza el holnap?

– Olyan kíváncsi vagyok rá! Úgy szeretném végre látni! Mondd meg őszintén, szebb mint én?

– Más zsáner. Magas, valódi szőke, tipikus angol.

– Elismerem, hogy ez perverz kíváncsiság a részemről, de mindent akarnék tudni róla!

– Sajnálom, Gyöngyikém, de nem vagyok hajlandó róla beszélni. Az biztos, hogy holnap nem jön el, mert az apja beteg és vele tölti az estéket. Inkább a fiamat hoznám át, hogy megismerd!

– Úgy látom, nagyon büszke vagy rá!

– Igen! Új értelmet adott az életemnek…

– És Mildredtől miért nincs gyereked?

– Volt, de meghalt… – mondta csendesen és hamar másról kezdett beszélni.

*

– Hová készülsz? – kérdezte Mildred, mikor bejelentette, hogy nem vacsorázik otthon.

Ez szokatlan volt, mert az utóbbi időben soha nem érdeklődött az iránt, hogy mit csinál, egyáltalán hol tölti a délutánjait.

Nyilván nem törődött vele, és ezt igyekezett kihangsúlyozni a viselkedésével.

– Az ügyvédhez megyek, megint a lelkemre kötötte, hogy téged is hozzalak magammal!

– Azt hittem, ezek már letettek arról, hogy megismerkedjenek velem! Az ügyvéd intézze, amivel megbíztad, de ne akarjon velünk társadalmi kapcsolatot! Egy biztos, hogy nem vagyok kíváncsi rájuk!

– Tomikát szeretném átvinni magammal, azt reméltem, hogy most itt lesz! Megígérte.

– Itt van már fél órája. Bement papához, felolvas neki.

– Miért nem mondtad ezt rögtön.

Mildred vállat vont.

– Olyan nagy ügy? Majdnem minden nap itt van a fiad…!

Tamás lement az első emeletre. Tomika a professzor ágya mellett ült és a London Times-ból olvasott fel neki.

Az öregúrnak mostanában sokat romlott a látása, a hályog úgy elhatalmasodott rajta, hogy már a legerősebb szemüveggel sem volt képes olvasni. Viszont minden érdekelte: A New York-i újságokon kívül, Londonból légipostán járatta a lapokat.

– Hogy van a betegünk? – érdeklődött Tamás.

– Köszönöm, gyöngén… Ha ugyanilyen beteg az ember ötvenéves korában, arra gondol, hogy vége a jövő heti programjainak. De nyolcvanhét éves korban arra kell gondolni, hogy az életének van vége…

– Miért beszél így papa? Egy kis megfázástól még senki sem halt meg!

A professzor bólintott. Nagyon öregnek és szinte szánalmasan kicsinek tűnt a hatalmas ágyban.

– Tomikám, eljössz most velem az ügyvédhez? Egy iratot kell beszerezni Sydneyből, majd elmagyarázza neked, hogy mit…

Vacsorára megyünk át, talán fog érdekelni, hogy Nanzely, a híres szívsebész is ott lesz!

– Szívesen mennék édesapám, de nem úgy öltöztem! Csak beugrottam a kocsiba, így ahogy vagyok…

Tomika valóban nem volt elegánsnak mondható, gyűrött vászonnadrágban és egy csíkos trikóban.

– A szívsebész is magyar? – érdeklődött a professzor.

– Igen.

– Már olvastam róla valahol, újszerű technikával dolgozik. Meg kell hagyni, hogy ti magyarok nagyon tehetségesek vagytok!

– Köszönöm professzor úr! – mondta Tomi.

– Magyarnak érzed magad? – nézett rá az öregúr. – Hiszen csakis angolul beszélsz és Sydneyben születtél!

– De magyar vér folyik bennem és erre büszke vagyok!

A professzor most kinyújtotta a megsárgult, remegő, ráncos kezét és megsimogatta a fiú fejét.

– Kedves gyerek vagy te, kis barátom, és nagyon szép tőled, hogy felolvasol nekem. Ahelyett, hogy lányokkal hancúroznál valahol, itt töltöd az idődet…

– Szívesen jövök a professzor úrhoz…

– Reméltem, hogy együtt vacsorázunk! – szólt közbe Tamás. – De ebben az öltözékben tényleg nem állíthatsz be, ezek sokat adnak a külsőségekre.

– Tomika itt vacsorázik velem – mondta a professzor. – Mildred azt ígérte, hogy kitűnő sonkát fog tálalni és süteményeket is. És ő persze velünk tart majd. Közben még szeretném, ha felolvasnád a vezércikket! Érdekel, hogy Londonban hogyan vélekednek az USA külpolitikai baklövéseiről…

Tamás hirtelen úgy érezte, hogy szívesebben maradna itt ő is. Neki most itt volna a helye.

Nézte a fiát, ezt a szép gyereket, aki mellesleg még jó is…

Mert mi köze ehhez az aggastyánhoz…? Semmi.

Szerette volna átölelni a fiát, megcsókolni, de óvakodott az ilyen érzelmi kitörésektől Tomika úgyis tudja, hogy a szívét adná érte, annyira imádja, büszke rá.

Elköszönt meg mielőtt Mildred jött a sonkával, mert nem akart most vele találkozni.

Furcsa kis családi kör ez, gondolta. A professzor, Mildred és Tomika…

Gyorsan kisietett a kapunk, mielőtt meggondoltam volna magát.

Alaposan elkésett. Nanzelyék már rég itt voltak. Megint a néger szobalány nyitott ajtót. Gyöngyi remekül játszotta a szerepét…

– Kedves Tóváry, nem szép magától, hogy sohasem jelentkezik! Pedig azt hittem, jól érezte magát nálunk! És a Pierre partin is…

– Nagyságos asszonyom, ha tudná mennyire elfoglalt vagyok!

– Semmi formaság! Szólítson nyugodtan Gyöngyinek!

Kékes már hozta is az italt, könnyed, vidám hangulat volt. Itt aztán senki sem gyanakodhatott, még a rosszindulatú Nanzely Lili sem, pedig ő minden csinos, fiatal nőről feltételezte, hogy megcsalja a férjét. Főképp, ha a férj se nem csinos, se nem fiatal, mint Kékes Arnold…

A szívsebész a képeslapokat nézegette, amelyeket szép Szászné küldött. Gyöngyi kirakta őket az asztalra. Koppenhágából, Stockholmból, Sognefjordról. A legutóbbi lap már Oslóból érkezett.

Nanzely nem bírta ki, hogy ne szellemeskedjen.

– Megértem Arnold, hogy miért vagy ilyen jókedvű!

– Nos, miért…?

– Mert az anyósod már oszlóban van…

XXVI.

A Viking gép másfél órás késéssel érkezett a Kennedy repülőtérre.

Gyöngyit semmi sem idegesítette jobban, mint az ilyen várakozás. Arnold persze nem jött ki vele, mindig talált valami kifogást, hogy ne kelljen az ilyen nagy viszontlátási jelenetekben részt vennie.

– Fizettem az utazást, ennél többet ne várjatok el tőlem! – mondta.

Este nyolcra jelezték a menetrendszerű érkezést. Délután még együtt volt Tamással a Lexington Avenue-i lakásban, ez volt az utolsó alkalom.

Ezt a délutánt még ki kellett használni…

– Hol foglak látni ezentúl? – kérdezte Tamás.

– Hát az biztos, hogy ilyen édes, kis szerelmi fészkünk nem lesz többé…

– Tehát, hol lehetünk együtt? – ismételte Tamás a kérdést.

– Majd találkozgatunk itt-ott, ebédelhetünk együtt, beülhetünk valamelyik bárba…

– Ez mind nagyon szép, de hol lehetünk zavartalanul együtt?

– Úgy gondolod, egy ágyban…?

– Felőlem lehet dívány is, csak a karjaimba zárhassalak!

– Fel kell jönnöd hozzám, amikor Arnold nincs otthon. Például, ha a bíróságon van, délelőtt, az a legbiztosabb!

– Semmi sem biztos! Elnapolhatják a tárgyalást és akkor hazajön…

– Miért jönne haza? Akkor visszamegy a Wall Street-i irodába.

– Gyöngyikém, azt hiszem legjobb lesz, ha kiveszek valahol egy kis lakást, egy eldugott helyen…

– Isten ments! Sosem tudhatjuk, hogy kik a szomszédok! És hol

tartsam a kulcsot? Nem tarthatom a retikülömben…

– Miért? A férjed annyira gyanakszik, hogy kutat a táskádban?

– Gyanúról szó sincs, de mégis a kezébe kerülhet a kulcs…

– Akkor nincs más hátra, minthogy kimegyünk valamerre és keresünk egy motelt…

– Isten ments, motel! A kocsidat ott parkolod le, bárki elolvashatja a rendszámodat! Ugyanez, ha az én kocsimmal megyünk. Ez olyan, mint egy in flagranti… Mert nyilvánvaló, hogy nem sakkozni megyünk a motelbe…

Végül nem beszéltek meg semmit. Most, hogy megjön a mama, néhány napig úgyis csak vele kell foglalkozni.

Gyöngyi gondosan eltüntette az összes bűnjelet. A hamutálcákból Tamás cigarettáit, a likőrkészletet visszatette a pohárszékre, mert elég valószínűtlen, hogy Gyöngyi, ahányszor átjött a kanárit etetni, magában iszogatott volna.

Az ágyat áthúzta, a lila tollas pongyolát ugyanoda akasztotta be, ahonnan elővette.

– Van tökéletes tett… Ez sosem fog kiderülni, hogy három hétig ide jártunk…

Hogy miért akarta pont a Tóváry Tamás ügyet eltitkolni az anyja előtt, azt maga sem tudta. Talán csak el akarta kerülni az erkölcsi prédikációkat, amelyeknek a mottója mindig az volt – ha már valaki, az ne nős ember legyen és főleg, csakis milliomos…!

Szép Szászné remekül nézett ki, semmi fáradtság nem látszott rajta. Egyfolytában beszélt és kérdezett is, meg sem várva a válaszokat.

– Mi újság itthon? Milyen idő volt New Yorkban?

– Sokat esett az eső…

– Na, ennek örülök, ahányszor elutazom, mindig külön öröm számomra, hogy itt az alatt ronda idő van! Emlékszel, mikor Miami

Beach-en voltam, ott hűvös, hideg szél volt és közben itt, New Yorkban ragyogó tavaszi napsütés!

– Mesélj anyám, számolj be mindenről!

– Megkaptátok a lapjaimat?

– Igen, nagyon örültünk, köszönjük…

– Remélem, a lakásomba nem törtek be közben?

– A lakásod rendben van, a kanárid él, a fikuszaid virulnak…

– Nagyszerű! Bevallom, időnként az a rémképem volt, hogy mire megjövök, a lakást kirabolták, vagy porrá égett!

– Ne a rémképeidet meséld, hanem az utazásodról!

– Isteni helyeket láttam, sajnálom, hogy nem vittem fényképezőgépet! Na, de mindenütt lehet kapni képeket a tájról, az épületekről! Remek színes lapokat hoztam a fjordokról… Na meg egy egész kis albumot Oslóból, ahol a Frogner Parkban vannak ezek a szenzációs szobrok! Ha nem látom, el sem hiszem, hát ennek aztán van szexuális fantáziája! Egy magas torony, amelyen az aktok a legkülönfélébb pozíciókban szerelmeskednek… Erről jut eszembe, mi van Tóváryval…?

– Semmi.

– Azt hittem, valami nagy ügy kezdődik vele?

– Tévedtél! Ez nős ember és felnőtt fia van…

– Örülök, hogy észhez tértél Gyöngyikém! Ilyenekre, akármilyen jóképű is, kár az idődet vesztegetni!

– Várjam meg, amíg Nelson Rockefeller belém szeret?

– Van még néhány milliomos Amerikában! Imádkoztam is érted ezért, mégpedig egy tizenkettedik századbeli, fából készült templomban, Borgundban. Ez közel van Sognefjordhoz. A legrégibb faépület a világon.

– Igen, erről is küldtél lapot…

– Megkaptátok a képeslapot Bergenből?

– Azt hiszem, még nem…

– Óh, hát most kell elmesélnem a legérdekesebb élményemet! Szinte hihetetlen, ha ilyet regényben olvas az ember, azt mondja, marhaság, ilyen nincs…! Bergenben az történt, hogy beszállok a sétahajóba, amit szintén befizettetek nekem, amikor magyar szó üti meg a fülemet.

– A te csoportodban voltak magyarok is?

– Nem voltak! Éppen ezért figyeltem fel, mások is jöttek a hajóra, egy másik társaság. Valami ilyet hallottam, hogy: nagyszerű, van még egy színes filmünk! Látom egy szikár, ősz hajú úr beszélget egy másik idősebb úrral.

– Önök magyarok? – kérdeztem.

Az ősz hajú rám néz. Néz, néz, bámul… Aztán egyszerre felkiált: a szép Szászné!

Furcsa volt, itt Norvégiában, a fjordok között, ezt hallani.

– A szép Szászné! – ismételte.

Odajöttek hozzám, az ősz hajú közelről még öregebbnek tűnt, az arcán keresztül-kasul ráncok, mintha pliszírozva lenne.

– Nem ismer meg?

A hang, mintha ismerős lett volna, de az arc nem. Képtelen voltam rájönni, hogy ki lehet.

– Bognár Jenci vagyok!

– Jencike! – felsikoltottam.

Nem akartam hinni a szememnek. Bognár Jenci, a gyerek arcú kis hadnagy… Hány éve, talán negyven, hogy az Apostolokban várt rám. Jöttem vasárnap a Ferenciek téri miséről, ott sétált a templom előtt, édes, csinos huszár-hadnagyocska. Utoljára az erdélyi bevonulásra ment, azóta sosem hallottam róla. Valaki azt mondta, elesett a Don-kanyarban. Itt volt, élt. Ez az öregúr, ez volna a Jencike…

– Hát ez tényleg elég romantikus! És ő rögtön megismert téged,

ennyi év után?

– Igen. És magyarázta a férfinak, hogy én voltam a legszebb asszony Pesten… A másik is egy volt huszártiszt, valami Attilának hívták. Az egész szinte meseszerű volt. Utoljára a Kígyó utca sarkán várt rám, de nem jöttem el a randevúra, elkerültük egymást. Most kissé késve ugyan, eljöttem a norvég fjordokhoz… Jenci és a barátja is az Orion szállóban laktak. Esküszöm neked Gyöngyikém, ahogy velük vacsoráztam, gyertyafény imbolygott az asztalon, elfelejtettem, hogy hatvanöt éves vagyok… Megint a szép Szászné voltam, a két huszártiszt bókolt, udvarolt. Jenci arcán már nem is láttam a redőket. A fess hadnagyocska volt, aki valamikor el akart csábítani, de nem sikerült neki!

– Biztos?

– Másnap együtt mentünk megnézni Edward Grieg szülőházát. Ez olyan múzeumszerű. És képzeld, Jencike még arra is emlékezett, hogy Grieg szonátákat zongoráztam és Solveg dalát énekeltem egyik délután, amikor feljött hozzánk a Kossuth Lajos utcába.

– És ez a Jencike szintén Amerikából ment a skandináv kirándulásra?

– Nem, Stockholmban lakik, nős volt, elvált. Elmondta az élettörténetét, mint favágó kezdte, de később feljebb jutott, és most nyugdíjban van. Boldogan feleségül venne, de Stockholm kicsit messze van… És téged, Gyöngyikém nem tudnálak itt hagyni!

Közben beértek a városba.

– Előbb felmennék hozzátok, hogy átadjam az ajándékokat! És Arnoldnak is meg akarom köszönni a csodálatos utat…

Most nem Klein úrnak nevezte.

– Gyönyörű dolgokat vettem Oslóban, ezt az óriási dobozt neked hoztam!

– Nagyon kíváncsi vagyok már, hogy mi lehet benne!

– Majd meglátod!

Szép Szászné egy pompás norvég rókakabátot vett Gyöngyinek, de remélte, hogy nem fog tetszeni neki és akkor az övé lesz. Fehér rókája már van, azt se nagyon hordja, lehet, hogy ehhez a kékrókához semmi kedve sem lesz.

De tévedett. Gyöngyi felpróbálta és el volt ragadtatva.

Arnold már otthon volt, és hangsúlyozta, hogy ez igazán szép, értékes ajándék. Bizonyára nagyon drága is lehetett!

Semmi gúny nem érződött a hangjában, mintha nem is ő adta volna a nagy összegű utazócsekket.

– És neked is hoztam valamit, Arnoldkám!

Finom gyapjúból készült sípulóver volt. Bár Arnold nem kedvelte a téli sportokat, de úgy tett, mintha örülne.

– Kézzel kötötték elöl rénszarvas hímzéssel díszítve, ez tipikus norvég minta! – magyarázta.

– Szép, nagy agancsaik vannak ezeknek a rénszarvasoknak! Szerencse, hogy nem vagyok felszarvazott férj, mért akkor célzásnak venném!

XXVII.

Tamás meg volt győződve arról, hogy Tomikának is nagyon fontos a nap, amikor végre beköltözik hozzájuk. Eddig is átjárt, főleg vacsoraidőben, de most ez más lesz. Végre itt fog lakni.

Mildred is igyekezett az ő szokásos, hűvös módján valamit mondani:

– Isten hozott! Remélem, jól fogod magad érezni a Doyle házban!

Ez elég furcsán hangzott. Miért nem mondta azt, hogy itt nálunk… Vagy azt, hogy velünk? A Doyle házban…

Ezzel mintha jelezni kívánta volna, hogy ez nem Tóváry ház, nem otthon a számára, de mint vendéget szívesen látja.

Szívesen…?

Tamás igyekezett ellensúlyozni Mildred hűvösséget. Segített felvinni a bőröndöket, már az előző napon mindent átszállítottak Jerseyből, a két szobás lakásba már minden tökéletes rendben volt.

Tomika most szögeket szedett elő valahonnan és képeket tett fel a falra. Az egyetem zászlóit is kirakta a falra, és az ágy fölé Katinka egy színes, felnagyított fényképét.

Tamás megállt a kép előtt, és sokáig nézte. A szíve furcsán összeszorult.

– Mikor készült ez?

– Azt hiszem öt éve… Akkor még nem volt beteg… Sydneyben, kint az óceán parton…

Katinka nevet a képen, világoskék ruhában van, a háttérben az ég ugyanolyan kék. Fiatal és vidám, kicsit hunyorog a napsütésben.

Tomika egy másik fényképet tesz most ki, fekete keretben, a könyvespolc fölé. Jávor Csaba, főhadnagyi uniformisban.

– Édesapám, ugye nem haragszik érte? Tizenkilenc éven át megszoktam, hogy ez a kép mindig a szobámban volt. Hiányozna nekem. Hiába tudom már, hogy nem az ő fia vagyok, de mégis… A lelkembe véső dött ez a kép, és képtelen lennék most egyszerre kiradírozni az életemből…

– Tomikám, természetes, hogy kiteszed a képet! Csodálkoznék, ha nem tennéd ki! És különben is, ez a te szobád, itt azt csinálsz, amint akarsz! Úgy rendezed át, ahogy kedved tartja! Nekem egy a fontos, hogy boldog legyél itt, mindened meglegyen! Bármire szükséged van, csak szólj nekem! Pénzzel el akarlak látni, hogy sose legyen problémád, ha valamihez kedved volna…

– Köszönöm, édesapám, de most kaptam ezt a drága kocsit…

– Éppen ezért, ne használj olcsó gázolajat, csak a legjobbat! És ha bárhová mész, tedd garázsba a kocsit. Ha elviszel egy barátnőt legyen pénzed, ne ülj be vele valami ócska helyre!

– Nem viszek el senkit.

– Nincs barátnőd?

– Most éppen nincs. Volt egy kislány Jerseyben, Violetta…

– Hozzám őszinte lehetsz, mint egy baráthoz. Nem csak jó apád akarok lenni, de jó barátod is! Mindenről beszélhetsz velem!

– Vannak dolgok édesapám, amiket mégsem mond el az ember… Lányokkal kapcsolatban, szerelmi ügyeket.

– Tomikám, természetesen, amit nem akarsz, azt nem mondasz el! Ha a kislánnyal, Jerseyben vége van, majd nyilván hamarosan akadt másik. Most, hogy átkerülsz ide a New York-i egyetemre, bőven lesz választékod lányokban. Csak nem szabad őket túl komolyan venni, tizenkilenc éves vagy, egy kis kaland még nem jelenti, hogy házasságra kell gondolni!

A fiú most ránézett, aztán hirtelen lehajtotta a fejét. Lehet, hogy most az villant át rajta, hogy akkor is így fogta fel a dolgot, hogy egy kis kaland nem jelent semmit… Katinka is csak egy ilyen kaland lehetett, akivel nem gondolt házasságra…

– Tomikám, remélem nem érted félre, amit mondtam?

– Nem, nem, a világért sem – válaszolta a fiú, kissé túl gyorsan.

Tamás legszívesebben elmondta volna neki az igazat… Hogy szerelemről szó sem volt…

De nem tehette. Inkább vállalnia kell, hogy ott tudta hagyni Katinkát, hogy képes volt elszakadni tőle. Lehetséges, hogy a fia, mélyen belül, a lelkében mindig vádolni fogja ezért… Persze huszonöt éves volt és egy kis kalandnál még nem gondolt házasságra, inkább Amerikába ment karriert csinálni, és elvenni egy gazdag nőt.

Tamás szótlanul megölelte a fiát. Aztán hirtelen kiment a szobából.

Tomi még rendezkedett egy ideig. Bekapcsolta a színes televíziót, kipróbálta, hogy működik. Ezt Jerseyből hozta magával, az első

karácsonyon vették, amikor ideérkeztek Sydneyből.

A telefont is megnézte, ezt ma szerelték be. Saját külön telefonja lesz, felhívhatja bármikor a barátait. Vagy esetleg Violettát… De nincs értelme. Amíg a szomszédban laktak, az más volt. Össze is vesztek valamin, lehet, hogy Violettának máris új fiúja van. Miért ne lenne? Olyan szép kislány, és olyan odaadó. Túlságosan az, hiszen be is vallotta, hogy már tizenöt éves korában kezdte…

Tomi az ablakhoz ment és kinézett. Furcsa lesz megszokni itt, mert nem ismer senkit a környéken. Nézte az utcát, néhány toronyház volt és két magas, modem bérház.

Kik lakhatnak errefelé, azt sosem fogja megtudni. Nem úgy van, mint Jerseyben, ahol már az első napon, amikor kiment biciklizni, a szomszédos kertekből kiszóltak neki, behívták, barátságosak voltak. Mindenütt volt hozzá hasonló korú fiú.

Iskola vagy munka után valamelyik közeli kertben mindig összegyűltek néhányan. Vagy lementek a tóhoz, kocsival nem volt több, mint tíz perc.

És a lányok… Ha nem lett volna Violetta, lett volna más. A tóparton hancúroztak, labdáztak, versenyt futottak, az erdőben is sokat sétáltak, vagy elmentek a távolabbi tóhoz, ahol sziklás barlangokat fedeztek fel.

Most mit fog csinálni esténként?

Mindig nem tanulhat és nem ülhet a televízió előtt.

Eszébe jutott, hogy megígérte a professzornak, hogy amint elrendezkedett, lemegy hozzá sakkozni.

Még nem volt hat óra, vacsoráig bőven van idő egy sakkpartit játszani. Lesietett az első emeletre, halkan kopogott, aztán belépett. Az ajtó nyitva volt.

A professzor nem volt egyedül. Mildred ült az ágya mellett és egy idegen hölgy.

– Itt az én kis barátom! – kiáltott fel a professzor és felkönyökölt.

Látszott, hogy nagyon megörült neki.

– Ez Tamás fia! – mondta Mildred a hölgynek.

Tomi udvariasan meghajolt, bemutatkozott. Még természetesen a Cunningham nevet használta, de hogy ez milyen furcsán hangzott, arra most döbbent rá először.

A hölgy Beatrix volt. Az utóbbi időben ritkán jött át, egy képkiállításra készült, ez lekötötte minden idejét. De már nagyon kíváncsi volt az „ausztráliai fiúra". Mildreddel mindig így emlegették.

Beatrix tudta, hogy a fiú ma költözik be és ez remek alkalom volt, hogy meglátogassa a professzort, aki még mindig az ágyat őrizte.

Jól megnézte a fiút és megállapította, hogy nagyon szép. Nem is lenne rossz Lindának…

– Van egy magával egykorú lányom, illetve ő már huszonegy lesz! Legközelebb, ha partit rendezünk, okvetlenül el kell jönnie! Remélem jó táncos?

– Köszönöm, de nem megyek partikra, gyászban vagyok…

– Igen, igen… nem is gondoltam rá, hogy most! A lányom, Linda úgysincs itt, lement Kaliforniába.

– Sakkozunk? – kérdezte felcsillanó szemekkel az öregúr, aki máris unta Beatrixot, és alig várta, hogy végre elmenjen.

Mildred odakészített egy kis asztalt, felpolcolta a párnákat a beteg háta mögött, hozta a sakktáblát és elköszönt.

– Köszönöm, hogy szórakoztatod a papát! – mondta és ezúttal először, mintha valami melegség lett volna a hangjában.

*

Két nappal később Doyle professzor hirtelen meghalt. Álmában érte a szívszélhűdés.

Este még nevetgélt, jobb kedvűnek tűnt, mint máskor. Egy cédulára felírta Mildrednek, hogy mi a könyv címe, amit szeretne elolvasni.

– Az én kis barátom fogja nekem felolvasni, talán őt is érdekli, mert egy része Ausztráliában játszódik.

Mildred megígérte, hogy azonnal beszerzi a könyvet.

Reggel, mielőtt elment hazulról, mindig benézett a papához. Főleg most, mióta beteg volt, sohasem mulasztotta volna el, hogy megnézze, hogy van? Hogy aludt?

A néger bejárónő, Nancy, körülbelül ilyenkor érkezett meg Harlemből. Az első feladata az volt, hogy reggelit készített a professzor úrnak.

Nancy ma késett.

Mildred benyitott a hálószobába és meglepte, hogy még nem szól a rádió. Furcsa csend volt. Papa még aludt…

Mildred nem akarta felébreszteni, halkan betette maga mögött az ajtót. De valami ösztönös megérzés visszavezette a szobába.

Megállt, elég messze az ágytól. Nézte az alvó öreg ember és egyszerre rémülten felsikoltott, mert rádöbbent, hogy ez a furcsa csend, ez…

Úristen, ez a csend…

Nem lélegzik, a csend szinte ráfeküdt a szobára, ránehezedett Mildred mellére, mint egy nagy kő.

– Papa! Édes, drága Papám…!

Odarohant az ágyhoz és ahogy hozzáért a sovány, öreg kézhez, az már jéghideg volt.

– Meghalt! Meghalt! – sikoltozta rémülten.

Tomi most jött le a lépcsőn. Először azt hitte, a rádió szól, ez a hang onnan jön. De mégis benézett.

– Valami baj van? – kérdezte.

– Meghalt… Meghalt… – zokogta Mildred és ráborult a halottra.

Tomi csak állt, rettenetesen sajnálta most ezt a nőt, akiről sejtette, hogy nem túlságosan kedveli őt. Mégis sajnálta, de nem tudta mit mondjon, mit mondhatnak most…

Közelebb ment az ágyhoz.

A professzor olyan volt, mintha csak szelíd mosollyal aludna.

Tomi keresztet vetett és halkan, szinte suttogva elimádkozta a Miatyánkot.

*

Tamás most realizálta, hogy Doyle professzor milyen híres, nagy ember volt. Kétszer is jelölték Nobel-díjra, számos egyetem díszdoktora volt.

A televízió esti híradásában mindegyik állomás hozta a hírt és a fényképét is. A New York Times két teljes hasábon át méltatta.

Egész nap szólt a telefon és Mildred megkérte Tomit, hogy vállalja ezt a feladatot, válaszoljon az érdeklődőknek, akik mind részt akartak venni a szertartáson.

Egy híres ember temetésén ott lenni, körülbelül olyan, mint egy színdarab premierjén. Bár gyakran egy jó drámai jelenetnél többen könnyeztek a nézőtéren, mint a pap beszéde alatt a ravatalozóban.

Mikor Tamás először volt itt New Yorkban egy gyászszertartáson, valamelyik idősebb kollégája halt meg, csodálkozott. Kissé késve érkezett és először azt hitte, tévedésből egy koktél partira ment. Az emberek mosolyogva beszélgettek, kis csoportokba verődve, a nők élénk színű ruhában, csak éppen a pohár hiányzott a kezükből. A halottról, mintha teljesen elfeledkeztek volna, a másik teremben volt a koporsó, ahol enyhén kifestve, szmokingba öltöztetve, fehér szegfűvel a gomblyukában feküdt szegény és máris csak mellékalak volt a saját temetésén.

Doyle professzort a legelőkelőbb Madison Avenue-i halottasházban ravatalozták fel. Sajnos, még a halálban sem vagyunk egyenlők… Itt is osztályok vannak, sok ezer dolláros különbséggel. A szerény, olcsón hirdetett hamvasztástól kezdve, mikor a tölgyfa koporsóban csak addig nyugodhat, amíg a szertartás tart, aztán átrakják egy műanyag zsákba és másnap a szürkés fehér port egy ízléstelen kis urnában adják át a családnak.

Doyle professzornak megvolt a sírhelye, azt már akkor megvette, amikor a felesége meghalt. Így őmellé temették.

Olyan hatalmas koszorúk érkeztek az egyetemektől, kluboktól, könyvkiadó vállalatoktól, hogy két külön Cadillacet kellett még beállítani a gyászmenetbe.

A szertartáson túl sok szónok volt. És túl hosszúak a búcsúbeszédek, általában mindenki megrészegedik a saját hangjától és a jól betanult frázisokat olyan megindítóan szépnek találják, hogy alig bírják abbahagyni.

Azt, hogy az emberek már türelmetlenek, lopva az órájukat nézik, kiszámítják, hogy máris elkéstek egy megbeszélt üzleti ebédről, nők valamilyen fontos randevúról vagy a divatrevüről, ahová innen egyenesen átmennek.

Mildred annyi Váliumot vett be, hogy könnytelen szemekkel, szinte merev arccal fogadta a részvétnyilvánításokat és gépiesen mormolta: köszönöm, köszönöm… Fekete ruhájában még vékonyabbnak tűnt, mint máskor.

Egy férfihang – a Yale Egyetem elnökének beszéde alatt – félhangosan odasúgta valakinek: Mildrednek remek lábai vannak és fekete harisnyában még szexibb!

Tamás megfordult, hogy megnézze, ki volt ez?

A tömegben nem tudta felfedezni, igaz, úgysem ismerte volna meg. Mildred első számú férje volt, aki a világért sem mulasztotta volna el ezt az alkalmat. Mindig ez volt a vágya: a professzort koporsóban látni…

– Milyen vagyon marad utána? Mennyit hagy jótékony célra, kutatásokra és mit örököl Mildred?

Ezt találgatták néhányan, miközben igyekeztek úgy tenni, mintha a búcsúbeszédekre figyelnének.

Beatrix és Harry Barcker közvetlenül Mildred mellett álltak egész idő alatt. Valóban ők voltak a legközelebbi barátok, mellesleg a végrendelet Barcker irodájában volt letétbe helyezve.

XXVIII.

Kékes Arnold minden délelőtt hazatelefonált. Ha az irodájában volt, onnan, ha a bíróságon, mindig talált valahol egy automatát.

Hét éven át ezt sohasem mulasztotta volna el. Csak annyit mondott:

– Imádlak gyönyörű Gyöngyikém!

– Én is – volt a válasz.

Lehet, hogy ez a tökéletes házasság titka.

Arnold bejelentette, ha úgy adódott, hogy csak később fog hazajönni.

Ez fontos volt Gyöngyinek, mert így tudta, meddig maradhat a randevún.

Ma azzal kezdte, hogy megkérdezte Gyöngyit, átnézte-e már a New York Timest?

– Igen. Miért? Van benne valami fontos?

– Doyle professzor meghalt!

– Sosem olvasom a halálozási rovatot.

– A professzorról nagy cikk van a negyedik oldalon.

– Ki ez a Doyle?

– Tóváry Tamás apósa. Találkoztunk is vele Barckerék

gardenpartiján… Nem beszélgettél ott vele?

– Nem! Gardenpartikra nem azért megyek, hogy százéves bácsikkal társalogjak!

– Én mindenesetre elmegyek a temetésre, bár Tóváry nem közeli barátunk, de mégis! Illik! Csak pofavizit…

– Én is menjek?

– Nem Gyöngyikém, felesleges lenne! Neked Tóváry még kevésbé közeli barátod és a feleségét sem hozta el soha! Én, mint az ügyvédje, az más…

És én, mint szeretője, gondolta magában Gyöngyi és elhatározta, hogy okvetlenül elmegy. Végre megnézni magának ezt a Mildredet.

Most már megértette, hogy Tamás miért nem telefonál. Három napja, sőt több, hogy nem jelentkezett.

Lehetséges, hogy csak addig érdekelte ez a viszony, amíg egy kényelmes, nyugodt helyük volt a találkára. Most, hogy mama visszajött és nem mehetnek többé a lakására, most talán abba akarná hagyni… Belefáradt volna, lehet, hogy túl sok volt neki… Minden nap, minden délután…

Elvégre Tamás már negyvenöt éves. És mellesleg van egy felesége is. Bár azt mondta, hogy hosszú ideje egyáltalán nem közeledett hozzá.

De ezt minden nős ember mondja.

Még nem volt viszonya olyannal, aki nem jelentette volna ki, hogy a felesége csak olyan, mint egy jóbarát, külön hálószobájuk van és már rég semmi közük egymáshoz…

Most tehát megnézi ezt a feleséget, odamegy hozzá és kifejezi részvétét.

Tamás nagyot fog nézni, ha meglátja őt.

Gondosan öltözködött. Nem akart feltűnő lenni, egy nagyon egyszerű, sötétkék santung kosztümöt vett fel. Kabát nem kellett,

langyos október volt, mintha még nyár lenne. Sötétkék kígyóbőr cipőt és ugyanilyen retikült választott ki a szekrényből.

Nagyon elegánsnak érezte magát, a haját simán feltűzte, a lobogó haj nem temetésre való. A száját is csak nagyon halványan rúzsozta ki.

Mindez a készülődés elég sokáig tartott, és mire odaért, a szertartás már régen elkezdődött. Olyan tömeg volt, hogy csak a leghátsó sorok között tudott helyet találni.

A tekintetével azonnal Tamást kereste.

Bosszankodott, amikor megpillantotta, olyan szorosan karon fogva állt a gyászruhás nő mellett, olyan gyengéd mozdulattal, a nő szinte rádőlt.

Az arcát messziről nem nagyon figyelhette meg. De szép arc volt, így profilból nézve. És milyen magas, majdnem, mint Tamás. Tipikus angol nő, arrogáns, hideg, angol nő.

Elhatározta, hogy nem is megy oda részvétet nyilvánítani. Furcsa is lenne, a nőnek derogált hozzájuk átjönni, holott kétszer is meghívták, fütyül rá.

Barckerék is ott állnak mellette, vajon melyik Tamás fia?

A fiúra is kíváncsi volt, de nem látta. Túl sok ember volt itt, ha tudta volna, el sem jön. Arnoldot hamarosan észrevette, ott ácsorgott, egészen közel a koporsóhoz.

Ismerősöket nem fedezett fel. Főleg öregek voltak itt, talán a professzor kortársai, csupa aggastyán. Ezek szívesen mennek temetésekre, valami tudatalatti kaján kárörröm van bennük, hogy íme, ők még élnek, sok évvel túlélték ezt is, akit most búcsúztatnak.

Gyöngyit untatták a hosszú szónoklatok, már megbánta, hogy eljött. Ahogy vége volt, azonnal igyekezett észrevétlenül elosonni. Erre jó, ha az ember csak hátul, valamelyik utolsó sorban kap helyet.

Nem megy oda Tamáshoz, ha akar, majd telefonál.

És Arnoldnak meg sem fogja mondani, hogy itt volt.

*

Tamás tudta, hogy ezekben a napokban Mildred mellett van a helye. A hivatalból egyenesen hazasietett.

Délben, ebédidőben, találkozhatott volna Gyöngyivel, de általában a kollégákkal együtt ült be egy közeli étterembe, és feltűnt volna, ha máshová megy.

– Hová?

Ezt kérdezték azonnal gyanakodva és cinkos kacsintásokkal, ha valamelyik nős ember eltünedezett. Ugyanakkor árgus szemekkel figyelték, hogy melyik csinos titkárnő nem volt aznap a kávézóban.

Gyöngyi nagyon hiányzott, legalább a hangját szerette volna hallani. Kétszer is felhívta telefonon, de nem volt otthon. Biztosan a mamájával szaladgál a városban és nem is sejti, hogy ezalatt reménytelenül cseng a telefon a hálószobájában.

Egy pillanatra sem fordult meg az agyában, hogy Gyöngyi esetleg randevúzik valakivel.

Száz százalékig bízott benne, Gyöngyi sohasem hazudott neki. Soha…

Minden szava, amit mondott, igaz volt. És azokon a délutánokon, a Lexington Avenue-i lakásban bebizonyította, hogy bolondul, gátlástalanul szerelmes.

Már az, hogy minden nap várta őt, semmi más programja nem volt, csak várni rá, türelmetlenül, vágyakozva, felforrósodva… Egy ilyen gyönyörű teremtés.

Mennyire félreismerte, mikor először látta, mikor először táncolt vele ott, a Pierre-ben.

Most már tudta, hogy tévedett. Ez a kacérkodás, a férfiak ugratása, csak ártatlan játék, ami mulattatja, de soha nem ment tovább egy lépéssel sem. Mindig attól félt, ha valakinek odaadná magát és beleszeretne, akkor nem bírná többé elviselni ezt a

házasságot Arnolddal.

Milyen őszintén, milyen nyíltan beszél arról, hogy csakis azért ment hozzá, mert Amerikában akart maradni. Nem is annyira ő, mint inkább az anyja, annak volt ez a vágyálma. Lehet, hogy az anyjáért áldozta fel magát. Ez egy önző, számító öreg nő, akinek csak a saját kényelme a fontos.

Gyöngyi azt is elmondta, hogy húszéves korában eljegyezték, de a mamája nem helyeselte és szétválasztotta őket. Ez a fiú, Pisti, egy nagyon előkelő földesúr fia volt és mama attól félt, hogy a kommunizmusban nem lesz jövője. Pisti volt az első szerelem és neki adta a szüzességét.

Hogy hányan következtek Pisti után, arról nem beszél, de nem is fontos… A múlt lezárult és csak a jelen fontos. Vajon mennyire fontos neki?

Milyen áldozatra volna képes, hajlandó lenne elválni Arnoldtól és vele új életet kezdeni?

Arnold több mint százezer dollárt keres évente, Tamásnak csak harmincezer a fizetése.

Furcsa, hogy újabban ez a gondolat is felmerült benne. Gyöngyi vidám, derűs lénye biztosan meghódítaná Tomikát is. Meleg szívű és érzelemgazdag, biztos, hogy nem bánna olyan hűvösen ezzel a gyerekkel, mint Mildred.

Bár a temetés óta mintha megváltozott volna. Tegnap, vacsora közben azt kérdezte Tomikától, hogy érdeklik-e a bélyegek, mert akkor odaadja neki a papa bélyeggyűjteményét.

Ezen már azért is csodálkozott, mert a professzor gyűjteménye sok ezer dollárt ér.

– Hálás vagyok neked, Tomi, hogy az utolsó napjait kellemessé tetted, felolvastál neki, sakkoztál vele…

– Szerettem a professzor urat – mondta Tomika egyszerűen.

– Mindenki szerette őt – suttogta Mildred és a szemei megteltek

könnyel.

Felkelt az asztaltól, de mielőtt kiment a szobából, egy egészen váratlan mozdulattal megsimogatta Tomika fejét.

XXIX.

Ilyen októberre még a legöregebb New York-iak sem emlékeztek. Mintha visszatért volna a nyár, a füllesztő hőség elérte a harminc fokot.

A tanteremben nem működött a légkondicionáló és egyenesen elviselhetetlen volt az izzadt, fiatal testek kipárolgása. Az egyetem folyosóin a hallgatók mind fagylaltot majszolgattak, Coca-colás üvegeket tartottak a kezükben, a legtöbben fogták magukat és hazamentek. A professzor félig üres teremben tartotta meg az amúgy is unalmas előadást. A szakállán verejtékcseppek gyöngyöztek, állandóan legyezgette magát és végül ő maga sem figyelt már arra, amit mondott.

Tomi is hazament, az az ötlete támadt, hogy kora délután meglátogatja a Jersey-i barátait és kirándul velük a tóhoz. Remek lesz úszkálni a tó hűs vizében és az is jó lesz, hogy kicsit kikapcsolódik a Doyle ház gyászos légköréből. Esetleg találkozik Violettával. Hetek óta nem látta már.

Mildred otthon volt, amióta papa meghalt, nem járt be dolgozni. Papa lakásában rendezkedett, leltározta a szobrokat, műkincseket, amelyeket különböző múzeumokra hagyott.

Az első emeleten beleütközött Tomiba.

– Ilyen korán hazajöttél? – csodálkozott.

– Ellógtam, kibírhatatlan a kánikula. Kimegyek Jerseybe a tóra!

– Nagyon helyes! Vacsorára hazajössz?

– Nem hiszem! Ne tessék rám várni!

Felsietett a lakásába, a szobák kellemesen hűvösek voltak, a Doyle házban minden kitűnően működött.

Azonnal a zuhany alá állt és miután sikerült teljesen felfrissülni, átöltözött és már indult is.

A kapuban beleütközött a postásba.

– A fiatalúr Tom Cunningham? – kérdezte.

– Igen, én vagyok!

– Ajánlott levelet hoztam, tessék átvenni, és aláírni! Tomi rögtön látta, hogy a levél Sydneyből érkezett és ez az a fontos okirat, amire az ügyvédnek szüksége van.

– Hát ez nagyszerű! Ha két perccel később jön, már nem talál itthon!

A postás hümmögött valamit, hogy bizony az életben minden perceken múlik, aztán megköszönte a borravalót és ment.

Percek vagy másodpercek…?

Sorsok dőlnek el, élet és halál függ néha egyetlen perctől.

Tomi felbontotta a borítékot, megnézte, igen, a szükséges irat volt, amit még a mostohaapja, James Cunningham írt alá, mielőtt Amerikába indultak. Tudta, hogy most az a leghelyesebb, ha felhívja az ügyvédet, a telefonszámot valahová felírták. Vagy menjen el a postára és adja fel?

Semmi kedve sem volt ebben a döglesztő hőségben a postán ácsorogni, inkább telefonál. Felment a szobájába és onnan hívta fel a Wall Street-i irodát.

A titkárnő jelentkezett, rendkívül udvariasan közölte, hogy az ügyvéd úr nincs bent, ma Washingtonba repült. De ha sürgős az ügy, illetve fontos, még talán elérheti a lakásán. Miután feljegyezte, hogy Tom Cunninghammel beszél, megadta neki a lakás telefonszámát.

Itt is egy női hang jelentkezett, méghozzá magyaros akcentussal.

– A férjem két perce ment el. A La Guardiára sietett, mert

Washingtonba repül. Ki keresi?

– Itt Tom Cunningham beszél, Mr. Tóváry fia.

– Óh, maga az? – mondta az ügyvéd felesége.

– Igen. Sajnálom, hogy hiába zavarom, de megjött egy iratom Ausztráliából és édesapám azt mondta, hogy azonnal juttassam el az ügyvéd úrhoz.

– Nem zavar, szó sincs róla! Honnan beszél most?

– Itthon vagyok, illetve éppen indulok valahová.

– Hát, ha úgyis megy valahová, mi nagyon közel lakunk, hozza át azt az iratot! Egyszerűbb, mintha postára vinné!

– Igen, azt hiszem ez a leghelyesebb! Beadhatom a portásnak?

– Csak hozza fel, úgyis itthon vagyok. Tizennyolcadik emelet, négy.

– Igen, áthozom! Illetve majd csak beadom az ajtón, igazán nem szeretnék alkalmatlankodni!

Tomi most már bosszankodott. Ezek a hiábavaló telefonok máris mennyi időt elvettek. És ez milyen hülye ötlet, hogy felvigye az ügyvéd feleségéhez. Majd még társaloghat ott ezzel a vénasszonnyal, ahelyett, hogy úton lenne Jersey felé. Teljesen elrontotta a délutánját, mert ha későn ér ki, már senki nem lesz a tónál.

XXX.

Gyöngyi ma nagyon ideges volt. Arnold washingtoni utazása remek alkalom lett volna, hogy Tamással zavartalanul együtt lehessenek.

De Tamás nem jelentkezik.

A professzor halála óta már eltelt több mint egy hét, azóta csak a felesége szoknyáján ül. Nevetséges!

Ma, abban a pillanatban, ahogy megtudta, hogy Arnold Washingtonba repül, felhívta az irodájában, de egy idegen férfi vette fel és azt mondta, hogy Mr. Tóváry konferencián van.

Lehet, hogy letagadtatja magát? Van ilyen?

Gyöngyinek amúgy is fájt a feje, és már a harmadik aszpirinnél tartott. Szörnyű éjszakája volt… Nagyon ritkán álmodott, de ma éjjel megint visszatért az a borzalmas álma, amely éveken át kísértette, mint egy lidércnyomás.

Helen…

Szegény jó Helen… Az álom elején, még mintha kisgyerek lett volna, kézen fogva sétáltak a Kossuth Lajos utcában. A karján vitte az új babát, amit a Jézuska hozott karácsonyra. A Károlyi kertbe mentek, ahol valami zenekar játszott. Helen még olyan fiatal volt, szőke haja koszorúba feltűzve, aztán egyszerre ijedten nézett rá, és látta, hogy a haja ősz, tokája van és kövér. A furcsa az volt, hogy a baba is átváltozott a karján, kis Buddha szoborrá, amit a kirakatban látott meg egy fiatalember. Persze, mert ez már nem a Károlyi-kert volt, hanem a régiségkereskedés, itt a Third Avenue-n…

És ez a fekete, ez mit akar? Úrjézus, ennek egy hosszú, éles kés van a kezében, és angolul ordít valamit és jön, jön közelebb a késsel, és nincs menekvés, nincs!

Kiáltani akar, de nem tud.

– Help! Help! – akarja kiáltani angolul, de a torkát összeszorítja a rémület.

A néger kése már a torkához ér, érzi a pengét, közben látja Helen rémülettől eltorzult arcát.

És vér van mindenütt, fröcskölő, gejzírszerűen feltörő vér, kinek a vére, az övé vagy Helené? Nem, még valaki van ott, azt már elborítja a vér, az már halott, már megölték. De ki? A földön fekszik mozdulatlanul, nem Jack, mert ő ott áll a revolverrel a kezében.

Most mégis tud sikoltani, mégis, mégis.

– Segítség!

Felriad. Arnold ott van vele a nagy, dupla ágyban, próbálja megnyugtatni.

– Gyönyörű Gyöngyikém, megint rosszat álmodtál! Térj magadhoz! Semmi baj! Szeretlek, imádlak, vigyázok rád! Hozok egy konyakot, az jót tesz ilyenkor!

Arnold átmegy a másik szobába a bárszekrényhez. Már felgyújtotta a villanyt, ahogy világos lett a szobában, már eltűnt a lidércnyomás, de még mindig remeg.

Megissza a nagy pohár konyakot, közben Arnold is töltött magának, ő is iszik. Hajnal van, fél négy.

– Nem akarok újra elaludni, mert hátha folytatódik az álom!

– Nyugodj meg drágaságom!

Arnold simogatja, csókolgatja. Gyöngyi most már tudja, hogy ebből a gyengéd vigasztalásból mi lesz…

Mi lenne, ha hajlandó lenne. De képtelen most arra, hogy odaadja magát, túl ideges, túl zaklatott ahhoz, hogy ezt a rengetegszer megjátszott komédiát, amit un, utál, most elviselje.

Ezt a lankadt testű, öregedő férfit, aki még mindig azt képzeli, hogy ez a kínos pár perc a karjaiban, még neki is jelent valamit…

Mamának panaszkodott egyszer, de a szép Szászné ilyen témáról nem szeretett beszélgetni.

Te választottad magadnak Klein urat, most próbálj vele boldog lenni!

– Anyám, te nagyon jól tudod, hogy nem volt más választásom!

– Az elég szomorú! Elpazaroltad az idődet mindenféle alakokkal! És ha elgondolom, hogy az egyetlen kérőd, ez a proli Pisti volt, a suszter fia Gyöngyi már tudta, hogy most hosszú és részletes felsorolás következik azokról, akik annak idején a mama kezét megkérték.

A híres úrlovasoktól kezdve, a főispán fiáig, a gazdag bárótól a snájdig testőrfőhadnagyig, akik mind halálosan szerelmesek voltak, sőt az egyik majdnem főbe is lőtte magát bánatában, mikor megtudta, hogy ő dr. Szász Iványt fogja boldoggá tenni…

– Anyám, már milliószor hallottam ezeket a sztorikat! A te régi, halálos tavaszaid! Most rólam van szó, olyan nehezen tudom elviselni Arnoldot…

– Nézd Gyöngyikém, el kell ismernünk, hogy vannak jó oldalai is! Például befizetett a skandináv utazásra, és mindent az első osztályra! Azt, hogy ő maga nem első rangú az ágyban, hát Istenem! Minden nincs együtt az életben!

– Nincs…

– Gyönyörű, fiatal és dúsgazdag férfiak talán nem is léteznek! Vagy ha igen, valami más bolygón élnek, de ebben nehéz belenyugodni! Körül kell nézned Gyöngyikém, és közben vigyázni, hogy Klein úr ne vegye észre, hogy nézelődsz! Mert addig ne öntsük ki a piszkos vizet, amíg nincs tiszta! – tette hozzá a szép Szászné és meg volt győződve, hogy kitűnő anyai tanácsokkal látta el a lányát.

Gyöngyi időnként arra gondolt, hogy talán jobb lett volna a mamát egyáltalán nem kihozatni.

Inkább Pestre küldeni neki dollárokat, és meglátogatni évente többször.

Na, de itt volt és ezen már nem lehetett változtatni. Néha kimondottan az idegeire ment.

Ma például csak nagyon röviden beszélt vele, azt se mondta meg neki, hogy Arnoldnak Washingtonba kell menni. Mert rögtön ajánlkozott volna, hogy akkor átjön. Egész délelőtt itthon volt, nem tudott mit kezdeni az idejével. Elmenni bárhová őrültség lett volna, az utcákon olvadt az aszfalt, pokoli volt a kánikula.

A fejfájása még mindig nem múlt el, a szörnyű álmát képtelen volt elfelejteni.

Mit jelenthet ez? Vannak, akik hisznek az álomfejtésben. Valami rossz ómen, hogy ennyi év után megint visszatért ez a borzalom…

Mikor Arnold elment és csengett a telefon, azt hitte Tamás. A hang ugyanaz volt, de az angol kiejtés más. A fia…

Most végre látni fogja ezt a kölyköt, már elég rég óta kíváncsi rá.

Nagyon jó modorúnak tűnt a telefonban. Majd kikérdezi óvatosan, ügyesen Mildredről, anélkül, hogy a kölyök észrevenné, esetleg elárul egyet-mást.

Azt már hallotta Arnoldtól, hogy Doyle professzor komoly vagyont hagyott a lányára. Barcker tudta a részleteket is, ő intézte a végrendeletet. Múzeumok is kapnak a szoborgyűjteményből, meg a nagy könyvtárból, de ez nem érdekes. Lényeg a villa és a részvények.

Tamás felesége tehát egyszerre előlépett gazdag örökösnővé. És Tamásnak úgy látszik, most egyszerre nagyon fontos lett a gazdag feleség, állandóan körülötte lebzsel. Még egyetlen délutánra sem hagyhatja magára…

Óvatos.

Kifogott magának egy gazdag nőt és nem akarná elveszteni egy ilyen szerelem kedvéért. Szerelem…?

Tulajdonképpen Tamás soha nem mondta neki, hogy szereti… Minden mást mondott ezerszer, hogy mennyire kívánja, megőrül érte… Azt is, ha nincsenek együtt, milyen rettenetesen hiányzik neki, hogy milyen boldogság ez a forró szédület, amiben most él… Hogy milyen nagyszerű, hogy így egymásra találtak…

Hát igen, nagyszerű és izgalmas lehetett neki ez a kaland, de szerelemről szó sem volt…

A portás jelentette a házi telefonon, hogy egy fiatalember van itt, levelet hozott.

– Csak küldje fel, várom!

Ostoba kölyök lehet, gondolta Gyöngyi. Megmondta neki, hogy jöjjön fel azzal a vacak levéllel, most mégis a portáshoz akarta

beadni.

Belenézett a tükörbe, de már nem volt ideje átöltözni, pedig ez a pongyola kicsit túl lenge, hogy valakit fogadjon benne.

Na mindegy. Már megszólalt a csengő, kiment ajtót nyitni.

Felkészült egy nyurga, pattanásos kamaszra. De az ajtóban egy rendkívül magas, nagyon szép fiatalember állt. Barnára lesült arcában, világítóan zöld szemekkel.

Mintha Tóváry Tamás lett volna, igen ő… Ifjú kiadásban.

Meglepetten bámultak egymásra.

Tomi az első pillanatban azt hitte, hogy talán tévedésből máshová csengetett be.

Ez a szőke tünemény a rózsaszín pongyolában, ez lenne az öreg ügyvéd felesége? Filmeken látott csak ilyen nőket.

Csak mikor megszólalt a magyaros akcentusával, akkor jött rá, hogy igen, ez Mr. Kékes felesége. Ez…

Rettenetes zavarban volt, fogalma sem volt, mi helyesebb, hacsak leteszi a levelet, vagy ha bemegy a nappaliba, ahová a nő barátságosan invitálta.

– Adok egy italt, jó sok jéggel! Mit iszik?

– Köszönöm, de nem szoktam inni, mikor hosszabb útra készülök.

– Hová készül?

– New Jerseybe megyek.

– Hát akkor egy Coca-colát?

– Köszönöm, ne fáradjon! Igazán nem akarom feltartani!

– Egyáltalán nem tart fel! Sőt! Éppen nem tudtam, mit kezdjek az időmmel. Örülök, hogy megismerhettem magát, már egyszer, mikor Mr. Tóváry átjött vacsorára, mondtam, hogy hozza el a fiát is, de nem tudom miért nem jött.

– Biztosan még Jerseyben laktam, csak mostanában költöztem be

a Doyle házba.

– És szereti az új otthonát?

– Igyekszem megszokni…

– És a mostohamamáját már megszokta? Illetve megszerette?

– Nincs vele semmi bajom.

– Ez nagyon negatív válasz! Kíváncsi természetem van, érdekelne, hogy milyen nő Mildred?

– Még nem találkozott vele?

– Nem. Csak Mr. Tóváry volt nálunk, Mildred nem fogadta el a meghívásunkat.

– Édesapám gyakran jár ide?

– Csak kétszer volt itt, inkább a férjem Wall Street-i irodáját szokta felkeresni a maga ügyével kapcsolatban. De szívesen felvettük volna a társasági kapcsolatot, ezért érdekel Mildred!

– Nagyon művelt nő, sokat olvas, sokat utazott…

– És hogy néz ki? Hány éves? Milyen az egyénisége?

– Jól néz ki, magas, szőke, azt hiszem elegáns is, ehhez nem értek. Különben sem tudnám kritizálni, hiszen az apám felesége.

A beszélgetés elakadt.

Gyöngyi rájött, hogy ebből a fiúból semmit nem tud kiszedni. Nagyon tartózkodó és úgy látszik siet, nem akart itt maradni.

– Mégis hozok magának egy italt!

Ahogy a bárszekrényhez ment, azzal a csípőjét himbáló járásával, Tomi rájött, hogy kire hasonlít ez a nő. Marilyn Monroe-ra… Igen, még kisfiú korában látta több filmjét is Sydneyben.

Az első érzéki vágyakozásait vele kapcsolatban érezte. Ült a moziban egy barátjával, meredt szemekkel ült a sötét nézőtéren és ájult izgalommal bámulta a szőke csodalényt.

Most valami hasonlót kezdett érezni, ahogy az ügyvéd feleségét

figyelte. Jobb lesz, ha azonnal elköszön és megy. Majd azt fogja mondani, hogy egy tűzcsapnál parkolt és fél, hogy büntetést kap.

Gyöngyi mosolyogva tette le elé az italt, önmagának is töltött persze.

– Sok jég, sok citrom és csak nagyon kevés gin! Ilyen hőségben ez a legjobb!

– Köszönöm, Mrs. Kékes! De most már mennem kell!

– Tulajdonképpen hová siet? Mi dolga van Jerseyben?

– Egy tóhoz megyek, közel van oda, ahol laktunk. Nagyon szeretek úszni!

– Én is! A kedvenc sportom! Valamikor a Balatonra jártunk, ott volt villánk. Maga Tomi még nem volt Magyarországon, talán nem is hallott a Balatonról?

– De hallottam sokat! Egyszer talán majd eljutok a Balatonra.

– Isteni a vize, puha, bársonyos. És holdfénynél, este, meztelenül úszni…

Meztelenül…

Miért mondta ezt? Olyan furcsán hangzik itt, kettesben vannak, gint isznak, és ő arról beszél, hogy meztelenül…

– Indulok, mert már korán esteledik és a barátaimat nem fogom megtalálni a tónál.

– Azt nem mondta, hogy megbeszélte a barátaival! Azt hittem csak egyedül megy!

– Nem beszéltük meg a találkozást, csak remélem, hogy ott lesznek!

– Az más! Mert, ha egyedül menne, megkértem volna, hogy vigyen magával! Ebben a hőségben nagyon élvezném a tóparti kirándulást. Úgysincs semmi programom ma délutánra, a férjem is elutazott.

Tomi csak bámult. Azt hitte képzelődik, ez a gyönyörű nő vele

akar menni, kiránduló partnernek ajánlkozik…

Ha ezt holnap elmondja az édesapjának, az majd nagyot néz. Hogy az ügyvéd úr feleségével ment a tóhoz.

– Nos? Megyünk? – kérdezte Gyöngyi.

– Boldogan.

– Igazán kedves, hogy elvisz! Remélem nem fogja túlságosan hiányolni a barátait, mert gondolom olyan helyre megyünk, ahol nincs senki! Illetve nem találkozhatunk senkivel.

– Igen, van arra egy másik tó is. Kissé messzebb, az erdőben.

– Nagyszerű! Majd piknikezni fogunk az erdőben, hozok szendvicseket is, most sietek átöltözni, pár perc és kész leszek!

Tomi megitta a gint, ami még a pohár alján volt. Közben nézelődött a szobában.

A kandalló felett széles arany keretben Mrs. Kékes portréja volt. Meztelen vállú, estélyi öltözékben, gyöngyökkel a nyakában. Igazi, nagy társaságbeli dáma. És most vele akar az erdőbe menni, kettesben.

Lehet, hogy nincs ebben semmi, de mégis…

Mamika mindig óva intette, hogy soha ne kezdjen férjes asszonnyal, mert abból csak baj származhat. De már nem mondhatja, hogy meggondolta magát, egyszerűen neveletlenség volna.

És különben is, mi baj származhat ebből?

Gyöngyi ezalatt a hálószobában ledobta a pongyolát és belebújt egy kis kockás kartonruhába. Meglepő gyorsasággal tudott öltözni, és ha úgy adódott, még gyorsabban vetkőzni.

Egy pillanat századrészéig átvillant rajta, hogy a nagy tükör előtt kellett volna ezt a műveletet végezni, mert az ajtót nyitva hagyta és a fiú abban a fotelban ül, ahonnan a tükörképét láthatja.

Már megcsinálta ezt a trükköt többször is. Mindig nagyon hatásos

volt.

De ezt a fiút nem akarta felizgatni, igazán bolondság lenne. Pont Tamás fiát, nem, semmi esetre sem.

Elmegy vele erre a kirándulásra, aztán majd elmondja Tamásnak, csak könnyedén, odavetve, hogy milyen csinos ez a fiú!

És ha Tamás bármi megjegyzést tesz, hogy nem flörtölt-e vele, lekezelően fog válaszolni: Mit képzelsz, liliomtipró vagyok, hogy egy ilyen fiatal sráccal?

Hiszen ha ezt akarná, nem menne vele New Jerseybe.

Minek?

Itthon maradnának, megitatna vele még néhány gint, aztán behívná a hálószobába és reggelig nem is engedné el. Itt aztán száz százalékos biztonságban volnának, Arnold Washingtonban, mama bridzspartin, a bejárónő már hazament Harlembe.

Egy autós kirándulás mindig veszélyesebb. Baleset történhet és akkor aztán kiderül, hogy együtt ültek a kocsiban.

De, ha az ember mindig a veszélyeket latolgatja, akkor unalmas volna az élet és soha nem csinálna semmit, amihez kedve támad.

Kiment a konyhába és egy fonott, nagy strandtáskába belerakott mindenféle elemózsiát.

Sonkát, szalámit, zöldpaprikát, kenyeret, narancsokat és egy hatalmas tábla csokoládét is. Még éppen befért a bikinije és egy törülköző.

– Indulhatunk! – mondta a fiúnak, aki illedelmesen ült a fotelban és úgy látszik, a kandalló melletti portréban gyönyörködött.

Udvariasan rögtön átvette Gyöngyitől a szatyrot.

– Mi mindennel tömte ezt meg? Nem expedícióra megyünk!

– Csokoládé is van benne, tudom ilyen kisfiúk szeretik a csokoládét!

– Nem vagyok kisfiú! Tizenkilenc múltam és azt hiszem, maga se

sokkal több!

– Ezt komolyan mondja? Vagy csak viccel?

– Komolyan!

– Hát ez aranyos magától, ez igazán édes! Ezért megérdemel egy csókot tőlem.

Odalépett a fiúhoz és nagyon könnyedén, szinte csak leheletszerűen megcsókolta az arcát.

Közben elfogta a kísértés, hogy szájon csókolja… Hogy hozzásimuljon és… És mi történne akkor?

Mégis bemennének a hálószobába…

Micsoda perverz vágy ez benne, hogy kipróbálja Tamás fiát. Az arca ugyanaz, a hangja is, vajon az ölelése is olyan?

Tomi vérvörös lett, erre nem készült fel, hogy ez a gyönyörű nő meg fogja csókolni. Kábító, különös parfümje volt, eddig ezt nem is vette észre. Csak most, hogy ilyen közel jött és a szájával ilyen finoman érintette. Csak mint egy kisfiút, mint valami iskolás gyereket.

Játszik ez a nő?

Ha a karjaiba venné, könnyen mint egy pelyhet és átvinné a másik szobába, ahol az a nagy ágy van… És bizonyítaná, hogy nem naiv iskolásfiú, hanem férfi…

De nem. Őrültség ilyenre még gondolni is. Sietve mentek ki a lakásból. Gyöngyi gondosan bezárta az ajtót.

– Hiába lebzsel itt a portás, mindig történnek betörések!

Talán jobb is lett volna, ha nem áll ott a portás és nem látja őket együtt távozni.

De ott állt, előzékenyen kinyitotta a kaput és nagyot köszönt. A csodálkozás és megdöbbenés nem látszott rajta.

Az ügyvéd úr egy órája sincs, hogy elutazott. Hallotta, amikor mondta a taxisofőrnek, hogy a La Guardiára vigye. Erre jön egy ilyen

fiatal fiú, levelet hoz, talán csak egy küldönc és a Mrs. Kékes már megy is vele… Hát ez felháborító! Micsoda erkölcsök!

Utánuk nézett és látta, hogy beszállnak egy pompás autóba. Itt parkolt nem messze a háztól. Hát akkor, úgy látszik mégse egyszerű küldönc a fiatalember…

– Szép kocsija van! – dicsérte meg Gyöngyi a vadonatúj Oldsmobilt.

– Édesapámtól kaptam a szünnapomra.

– Ez aztán komoly játék! Úgy látom a maga apja alaposan elkényezteti magát! Remélem, megérdemli ezt a nagy szeretetet!

– Én is nagyon szeretem őt! Édesapám kiváló ember!

– Sajnos, csak futólag ismerem, de határozottan mély benyomást tett rám…

XXXI.

Az út, gyönyörű volt. A Pallisade autópályán robogtak, a fákat már aranyló vöröses színűre festette az ősz. Mintha egy szeszélyes festő a palettájának minden színárnyalatát ki akarná próbálni, a világos sárgától a lángoló pirosig, a rozsda barnáig.

– Ausztráliában most kezdődik a tavasz! – mondta Tomi.

– Remélem nem vágyik oda vissza?

– Néha igen.

– Nekem mindig honvágyam van Pest után, de csak ritkán megyek haza. Minek fájdítsam a szívem. Most már lehorgonyoztam itt, és az életem elég kellemes. Anyámat is kihozattam, ő is itt van, nem hiányzik nekem senki!

– Az én édesanyám meghalt – mondta Tomi, nagyon halkan, szinte csak magában.

– Igen, tudom. Nagyon szomorú ez, tragikus…

Most egy ideig nem beszéltek, Tomi szótlanul vezette a kocsit.

Gyöngyi nézte a kezét a volánon. Ugyanolyan kezei vannak, mint Tamásnak. Hosszú ujjai, izmos, erős csuklója.

Nézte a fiú profilját, az is ugyanaz. Az egyenes orr, keskeny homlok, markáns áll. A haja sötétebb és sokkal dúsabb. A szája nagyon szép, de valahogy más. Azt talán attól a szerencsétlen első feleségétől örökölte.

Gyöngyi is így tudta, hogy volt egy első házassága, mert Arnold betartotta az ígéretét. Senkinek sem árulta el Tomi születésének a történetét. Komolyan vette az ügyvédi titoktartást.

Jó ideje haladtak már, mikor Gyöngyi kezdte unni ezt a némaságot és megkérdezte, hogy milyen messze vannak még.

– Kis türelem, hamarosan ott leszünk!

Itt már vadregényes volt a táj, a domboldal sűrű erdejéből kis mókusok ugrándoztak, egy őz is felbukkant, majdnem elütötték.

A domb után újabb lejtő következett, Tomi most behajtott az erdei útra és egyszerre csak ott voltak a tónál.

Hatalmas szomorúfüzek szegélyezték a vizet, valahonnan a szél telehordta sárga falevelekkel, a fákon át szikrázó napfoltok csillogtak, mintha aranypénzek borítanák a tó tükrét.

– Nos, hogy tetszik? Szép helyre hoztam?

– Csodálatos! És milyen csend van itt!

– Igen, ilyenkor októberben már nem jön ide senki. De a nyári szezonban sokan járnak ide.

– Kabin hol van? Ahol felvehetnem a fürdőruhámat.

– Kabin az nincs! A bokrok mögött szoktunk vetkőzni, vagy a kocsiban.

– Ígérje meg, hogy nem fog kukucskálni!

– Ígérem.

A kocsit egy nagy fa árnyékában parkolta le és most keresett egy

helyet, ahová kiterítheti a takarót.

Közvetlenül a parton volt egy picike tisztás, pontosan akkora, hogy a pléd elfért. Körös-körül sűrű bokrok és a vízből kiemelkedett egy kis szikla, ez asztalnak szolgálhat, ha majd piknikeznek.

Mikor Gyöngyi előkerült a fehér bikinijében, elvárta volna, hogy a fiú elragadtatva bámulja és mondjon valami bókot. De Tomi nem mondott semmit, olyan arccal nézett rá, mint akinek teljesen mindegy, hogy ilyen fügefalevél méretű bikiniben látja, vagy esetleg a feje búbjáig kámzsába burkolva.

Most ő vonult el a bokrok mögé, hogy levetkőzzön. Gyöngyi közben bemerészkedett a vízbe. Meglepően kellemes volt, szinte langyos és átlátszóan tiszta.

Óvatosan lépkedett a kavicsokon, már a partnál majdnem derékig ért, és azonnal úszni kezdett.

A kis tó közepéig jutott már, amikor meglátta Tomit. A sziklán állt, majd nagy lendülettel fejest ugrott.

Gyöngyinek egyetlen pillantás elég volt, hogy megállapíthassa, milyen remek alakja van ennek a kölyöknek. Milyen izmos, kisportolt, széles vállai vannak, keskeny csípője, ilyenekről írták a régi romantikus regényekben, hogy olyan, mint egy ifjú görög isten.

Az ifjú isten most odaúszott hozzá, fröcskölni kezdte, meghúzta a vizes haját, pontosan úgy hülyéskedett vele, ahogy bizonyára a vele egykorú taknyosokkal szokott az ilyen kirándulásokon.

Mikor kijöttek a vízből, Gyöngyi végigfeküdt a takarón.

– Jaj, de ver a szívem! Túl gyorsan úsztam! – mondta lihegve.

– Ez a szívnek normális reakciója! – jegyezte meg Tomi, kissé fontoskodva. – Én orvosnak készülök, jövőre már gyakorlatra is megyek.

– Igen? Jó, hogy tudom! Adja csak ide a kezét!

Gyöngyi megfogta a fiú kezét és a mellére szorította.

– Na ugye, nagyon vadul ver?

A fiú tenyere a mellén különös érzés volt. A trikó vékony selymén át észrevette, hogy a kéz kicsit remeg és valami simogató mozdulatba kezd, de abbahagyja.

– Nos?

– Semmi rendellenességet nem vettem észre! Igaz, hogy ahhoz sztetoszkóp kellene!

– Tudja mit? Együnk! – javasolta Gyöngyi.

– Köszönöm, még nem vagyok éhes.

– Legalább egy narancsot!

Felugrott és a szatyorból kihalászott egy narancsot.

– Ezt megfelezzük!

Ahogy hámozta és a fekvő fiú szájába dugdosta a gerezdeket, nem bírta ki, hogy ne nevesse el magát.

– Min nevet Mrs. Kékes?

– Azon, ha valaki minket így látna itt, azt hinné holmi szerelmes párocska vagyunk!

– Na de nem lát minket senki!

– Biztos benne, hogy nem járnak erre mások is?

– Holt biztos.

– Nagyszerű! Akkor azt fogom csinálni, amit a francia Riviérán már természetesnek találnak, a nők topless fürödnek és napoznak. …

Egyetlen mozdulattal kikapcsolta a parányi melltartót, amely úgysem takart sokat és most itt ült fedetlen mellekkel. Közben nyugodtan folytatta a narancs hámozását. Ahogy a következő gerezdet a fiú szájába dugta, ráhajolt és mintha véletlen lenne, a melle súrolta a fiú arcát.

Tomi olyan zavarban volt, mint még soha életében. Vérpiros lett

és legszívesebben beugrott volna a vízbe, de nem mozdult, csak feküdt félig lehunyt szemekkel és nézte ezeket a gyönyörű, gömbölyű, nagy melleket, pár centi távolságra tőle.

Mi lenne, ha elkezdené csókolni a világos rózsaszín bimbókat. Mi lenne, ha…

Ha magához húzná ezt a Marilyn Monroe-t és…

Már olyan izgalom fogta el, hogy alig tudott megszólalni.

– Mrs. Kékes, én igyekszem illedelmesen viselkedni, de…

– Nagyon helyes! Csak az illedelmes kisfiúkat szeretem!

– Tényleg kisfiúnak tart?

– Persze. De megengedem, hogy Gyöngyinek szólítson.

– Gyöngyi! Maga nagyon szép! És képzelem már hányan voltak szerelmesek magába!

– Néhányan igen… És maga, Tomika? Volt már szerelmes?

– Miért érdekli?

– Csak… Arra volnék kíváncsi, hogy akkor mi történt?

– Minden történt Gyöngyike… Minden, ami szerelmesek között történni szokott…

– Szóval már nem ártatlan, Tomika?

– Ilyen mamlasznak néz? Vagy viccel? Tizenkilenc éves vagyok…

Gyöngyi most megsimogatta a fiú arcát, aztán lassan, cirógató mozdulattal az acélkemény izmos karját. Közben mindig közelebb jött, már mind a két melle érintette a fiút, aki olyan izgatott volt már, hogy minden idegszála megfeszült a testében.

Az izgalom már átragadt Gyöngyire is, ájult, szédült vágyakozással tapadt a fiúhoz, fel volt gyulladva, úgy érezte, hogy belehal, ha most azonnal nem adja oda magát.

De mégsem akarta megtenni. Nem, nem…

Ez Tamás fia.

Aljasság lenne, perverzió…

Vagy éppen ez vonzza annyira, ez a perverz vágy, hogy ezzel a fiúval…

– Tomika! Ígérj meg valamit!

– Mindent, csak ne kínozzon tovább! – lihegte a fiú, szinte aléltan.

– Apádnak nem szólsz erről a kirándulásról!

– Dehogy szólok.

– Biztos?

Erre már nem kapott választ. A fiú ráborult a mellére, csókolta, szívta, önkívületben.

Gyöngyi közben már teljesen meztelen volt, hogyan került le róla a bikini alsó része, az rejtély.

Ahogy a fiú észrevette, már tudta, hogy igen.

Ez jelenti az igent…

Már a száját csókolta, marcangoló szomjúsággal, teljesen megvadulva.

Gyöngyi adta a száját, adta a felforrósodott testét, őrjítő kíváncsiság volt benne, hogy most mi lesz…? Ugyanazt fogja érezni, ugyanúgy, mint Tamással?

Ez csak az első percben volt. A másodikban már megfeledkezett Tamásról, mindenről, az egész világról…

Ájult gyönyör volt, villámcsapáshoz hasonló éles, tökéletes kéj…

– Tomika…! Te vagy a legédesebb fiú a világon! – suttogta később.

*

Korán kezdett sötétedni, de a tó vize nem hűlt le. Többször bementek úszkálni, szinte elrepült a délután.

Az összes elemózsiát megették már, most átölelve feküdtek és

Gyöngyinek valahogy Pisti jutott az eszébe. Az a nagyon régi nyár, amikor a Balatonra jártak a motorbiciklin, sátrat vittek magukkal. A kicsi sátrat a Balaton partján egy erdőben állították fel és ott töltötték az éjszakát.

Alig aludtak, csak szerették egymást… Az egyik ölelést követte a másik, vég nélküli láncolatban. Pisti nem tudott betelni vele, még, még, megint…

És Tomi is ilyen…

Persze, mert tizenkilenc éves.

– Tomika, nem kellene már haza indulnunk?

– Nem, nem! Olyan jó veled lenni…! Olyan csodálatosan jó… És ki tudja mikor lesz alkalmunk megint kirándulni. Vagy esetleg eljöhetek hozzád, amikor a férjed nincs otthon?

– Az nagyon veszélyes lenne, a portás meglátja, hogy hozzám jársz…

– A Doyle házban nincs portás, csak fel kell csengetni. Én a harmadik emeleten lakom. És édesapám azt mondta, bármikor fogadhatok látogatókat. Semmi kifogása ez ellen…

– Oda aztán soha nem mennék! Soha! És az ígéretedet tartsd be, apádnak nem szabad megtudni, hogy mi történt közöttünk.

– Édesapám modern felfogású, és nagyon megértő… Nem hiszem, hogy túlságosan felháborodna, ha mégis kiderülne.

– Isten őrizz! Esküdj meg, hogy nem árulod el neki, ez a mi titkunk!

– Esküszöm!

Gyöngyi nem volt egészen biztos benne, hogy egy ilyen fiatal fiúnak mennyire lehet hinni. Hátha elhenceg ezzel a hódításával. Ha olyan őszinte az apjához, miért ne dicsekedne el, hogy az ügyvéd feleségével… De nem, ha megesküdött, akkor mégse…

Egy pillanatra az a lehetetlen, őrült ötlete támadt, hogy

megmondja neki: idefigyelj, az apád a szeretőm…

De nem mondott semmit.

Kissé már fáradtan, de újra a fiú karjaiba simult, az újabb csókoktól felcsigázva, az újabb gyönyört ígérő ölelésbe…

Szinte kábult volt már, teljesen átengedte magát, a teste minden porcikája remegett az őrjítőre fokozott kéj pillanataiban.

Ahogy felocsúdtak, valami különös nesz ütötte meg a fülüket.

Mintha a bokrok között járkálna valaki. Elfojtott nevetést is hallottak, abból az irányból, ahol a kocsit leparkolták. Tomi felfigyelt.

Lehet, hogy képzelődik, csak zizegnek a falevelek, az esti szellő mozgatja a fákat.

De nem. Mégis emberi hangok voltak.

És a következő percben két alak körvonala tűnt fel a félhomályban.

Gyöngyi kapkodott a bikinije után és igyekezett elfedni a meztelenségét egy törülközővel.

Az egyik alak most közelebb jött, fiatal, néger suhanc volt.

– Ne fáradjon kisasszony, úgyis láttuk pucéron! Meglestük magukat!

– Azonnal takarodjanak innen! – kiáltott rájuk Tomi.

A néger vigyorgott.

– Eszünkben sincs! Ez városi erdő, nem a maga területe!

– Takarodjanak!!!

– Ne parancsolgasson nekünk! Mit képzel, ki maga? Azért, mert szép kocsija van? És olyan hülye, hogy benne hagyja a kulcsot! Most kipróbáljuk a kocsit!

– Ne merészeljen a kocsimhoz nyúlni!

A másik, aki eddig meg sem szólalt, most elröhögte magát.

– Ide nézzen! Ezt már nem veszi el tőlünk!

A kezében lóbálta az Oldsmobil kulcsát.

– Adja ide a kulcsomat, mert baj lesz!

– Baj, baj! – csúfondároskodott a néger. – Baja magának lesz, mert mi ketten vagyunk! Kedvünk támadt a kocsijához, meg ehhez a fehér ringyóhoz is, őt is visszük!

Tomi nem volt verekedős természet, Katinka szelídnek nevelte, de most nem volt más kiút. A kulcsot csak erőszakkal veheti vissza.

Elbánik velük, hadd lássák, hogy nem ijedt meg tőlük. Egyik sem volt magasabb nála, erősebbnek sem látszottak.

– Ide azzal a kulccsal! – kiáltott rá a fickóra, és közben teljes erővel szájon vágta.

A néger megtántorodott, a kulcs kiesett a kezéből.

Tomi lehajolt, hogy felemelje a kulcsot, ez volt az a pillanat, amikor a másik néger rávetette magát.

Gyöngyi rémülten sikoltott, meglátta a kést a fekete kézben.

A kést…

Úrjézus! Lehet, hogy megint álmodik. A szörnyű álom visszatért, a néger a hosszú éles késsel… És fröcsköl a vér, gejzírszerűen feltörő vér… Tomika vére…

Már mozdulatlanul fekszik, megölték…

Fel akart ébredni, Isten add, hogy felébredjen, kiáltani akar, hogy segítség, segítség…! Arnold majd ad valami nyugtatót, hiszen itt van mellette a nagy ágyban…

De nem Arnold fekszik mellette, hanem a néger.

Már rajta fekszik, szét akarja feszíteni a combjait és…

Az izzadt, büdös testet ellöki magától, vadul védekezik, most már tudja, hogy nem álom.

A hang már kitör a torkán, szinte üvölti:

– Segítség! Segítség!

– Kuss, fehér ringyó!

A néger most ököllel belevág az arcába. Valami recseg, ropog, mintha egy diót törnének. Borzalmas fájdalom és a következő pillanatban már érzi a vér sós ízét a szájában. Az orrából ömlik a vér, az orrát törte be ez az állat.

Most már rúg, karmol, a szemébe akar belevájni az éles, hosszúra manikűrözött körmeivel.

De a néger megint rajta fekszik, a szadista gerjedelme még fokozottabb. Már sikerült a combjait szétfeszíteni, már hozzáférhet, már nem tud védekezni…

Vagy mégis?

A földön, a fűben meglátja a kis kést, amivel a narancsot hámozta. Kinyújtja a kezét, talán eléri…

Elérte és abban a pillanatban, mikor a lihegő fekete, test már hozzátapadt, beledöfte a kést. Nem tudta, hogy hová szúrt, a hátába vagy az oldalába. A néger felordított.

– Megkéselt! Megkéselt a fehér ringyó!

A másik odajött most, nagyon dühösnek látszott.

– Ez a fehér cafka csak bajt csinál, hagyd a fenébe! Gyerünk!

– Nézd, hogy megszúrt! Vérzik a karom!

– Majd bekötjük, csak menjünk már innen!

– Te nem akarod kipróbálni?

– Elment a kedvem! Nekem az autó a fontos!

A néger feltápászkodott. Gyöngyi rémülten várta, hogy most mi lesz…

– Elvisszük magunkkal! Betehetjük a csomagtartóba!

– Dehogy visszük!

Hogy melyik rúgott belé, azt már nem is tudta. Az egyik hatalmas

rúgás a sípcsontját érte. Ropogott a csont, borzalmas fájdalom.

Még egy rúgás, aztán még egy.

Már félig eszméletlen volt, mikor végre meghallotta, hogy az autó beindul. Elmentek.

Fel akart állni, minden erejét összeszedve, de nem tudott. A lába eltört.

Kúszva, csúszva próbált odaférkőzni Tomihoz. Pár méternyire volt csak tőle, de mégis végtelen erőfeszítésébe került.

A fiú mozdulatlanul feküdt.

A keze élettelenül csüngött bele a vértócsába.

A szeme csukva, a szép arcán egy borzalmas fintor.

Nem is lélegzik.

Halott.

Megölték…

– Úrjézus! Úrjézus! Tamás gyönyörű fiát megölték és én vagyok az oka!

Őrjöngés fogta el, sikoltozott, kiabált:

– Segítség! Segítség! Segítség!

Senki sem hallotta. Senki nem járt errefelé. Az erdőre és a tóra ráborult a csend.

XXXII.

Mildred ma reggel korábban ébredt fel. Tamás még nem ment él itthonról, a kávéját itt és a New York Timest lapozgatta.

Mildred leült vele szembe a reggeliző asztalhoz és az a furcsa érzése támadt, hogy úgy ülnek itt, mint két idegen.

Mint egy étkező kocsiban két utas, akinek semmi köze egymáshoz, mindegyik a saját fülkéjéből jön és éppen csak udvariasságból

váltanak néhány szót.

– Tömi nagyon későn érhetett haza Jerseyből! Már elmúlt éjfél, amikor eloltottam a lámpát, de nem hallottam a lépteit – mondta Tamás.

– Én sosem hallom, hajon vagy megy ezekben a gumitalpú cipőkben.

– Ma én sem leszek itthon vacsorára – jelentette be Tamás és hozzátette, hogy egy tárgyaláson kell részt vennie, valami kanadai cég megbízottjával.

Ez nem volt igaz, Gyöngyivel akart végre találkozni.

Véletlenül megtudta, hogy Arnold ma Washingtonba utazott. Szerencsés véletlen volt, hogy tegnap felhívta az irodáját Tomika ügyében és a titkárnő közölte, hogy az ügyvéd úr Washingtonba repült.

Nyugodtan felmehet tehát Gyöngyihez. Már nagyon vágyakozott utána.

Most reggel, első dolga lesz, hogy telefonál neki.

Mennyi ideje már, hogy nem találkoztak?

– Ha nem jössz haza – mondta Mildred –, akkor én ma átmegyek Beatrixhoz. És esetleg magammal viszem Tomit. Úgyis itthon van Linda, nemrég jött haza Kaliforniából, és Beatrix nagyon szeretné összehozni Tomival.

– Ez ellen tiltakozom! Egészen másfajta lányt képzelek el a fiamnak!

– Linda nagyon helyes lány! Jó család, jó nevelés!

– Ezt nem mondod komolyan, Mildred! A lány nimfomániás, mindenkivel lefekszik, drogot szed, meztelenül fényképezteti magát…

– Miből gondolod, hogy mindenkivel lefekszik?

Tamás nem válaszolt. Nem mondhatta meg, hogy neki is

felajánlkozott.

Ha Tomika jövőjét színezgette magában, mindig egy csodálatosan finom és tiszta lelkű lányt képzelt él hozzá.

De még igazán ráért. Ezzel az olasz Violettával, aki Jerseyben a barátnője volt, úgy látszik újra felvette a kapcsolatot. Nyilván ezért ment ki tegnap Jerseybe.

Tomika elmondta neki a viszonyát ezzel a kislánnyal. Előtte már voltak más lányok is Sydneyben… Nem csoda ha buknak rá a nők, igazán gyönyörű fiú. És amellett szerény, kedves és nagyon okos is.

Olyan apai büszkeséget érzett, hogy minden más érzés eltörpült mellette. Imádta a fiát.

Soha nem képzelte, hogy ekkora szeretet létezhet. Az egész világ csak Tomika körül forgott, a tizenkilenc évet, amit nem tölthettek együtt, most be akarta pótolni. Mindent nyújtani neki, a drága új kocsitól kezdve, remek utazásokig, jövőre majd együtt mennek Európába…

És Mildred?

Ez homályos kérdés volt, még nem alakultak ki a tervei. Hiszen ha Gyöngyi elválna, ha tényleg olyan komoly szerelem a részéről, ahogy mondja, akkor…

Ma, ha végre találkoznak, erről is beszél vele.

És egyik nap majd bemutatja neki Tomikát is. Ha új életet akarnak együtt kezdeni, abban Tomikának is fontos szerepe lesz. Harmóniának kell lenni, nem idegenkedésnek a felesége és a fia között.

Gondosan öltözött fel, az új világos drapp zakójába, ezt még nem látta Gyöngyi. Miközben a nyakkendőjét kötötte, az az ötlete támadt, hogy Tomikának is vesz egy ugyanilyen zakót. Az még külön nagy öröm volt számára, amikor a fiával bement egy üzletbe és gyönyörködött benne, ahogy felpróbálták rá az öltönyöket. Milyen széles válla van, milyen karcsú csípője.

Ha Gyöngyi meglátja a fiút, odalesz az elragadtatástól. Soha nem volt gyereke, lehet, hogy a lelke mélyén lappangó anyai érzéseket majd felkelti benne.

Itt Amerikában, a hivatalos statisztika szerint, sok százezer tizenhat éves lánynak születik gyermeke. Gyöngyi harmincöt éves, tehát lehetne egy tizenkilenc éves fia.

Milyen jó, hogy még nem találták fel a gondolatolvasó készüléket. Ha Mildred csak sejtené, hogy milyen tervekkel van tele az agya…

De nem sejt semmit. Hideg és kiismerhetetlen. Ahogy megitta a teáját, máris rohan telefonálni Beatrixnek.

Fél füllel még hallotta a beszélgetést, de nem érdekelte.

Sietett el.

Alighogy Tamás elment, csengettek a kapun. Mildred lenézett az utcára nyíló ablakból és látta, hogy két rendőr.

– Majd visszahívlak! – mondta Beatrixnak. – Két rendőr van itt!

– Nálunk mindennaposak! Mindig az autókkal van baj, gyorshajtás, tilos parkolások, az én gyerekeim is képtelenek betartani a szabályokat!

Mildred lesietett és beengedte őket. Igaza volt Beatrixnak, ezek is autó ügyben jöttek.

– Itt lakik Thomas Cunningham, egyetemi hallgató, akinek egy hetvenhetes típusú Oldsmobilja van?

– Igen, itt lakik!

– Jó hírt hozunk! A kocsija megkerült!

– Azt sem tudtam, hogy elveszett! – csodálkozott Mildred.

– A kocsit ellopták, de a tolvajt elkaptuk! Túl gyorsan vezetett az autópályán és amikor a seriff igazoltatta zavaros válaszokat adott. Most letartóztatásban vannak és Thomas Cunningham átveheti a kocsiját! Beszélhetnénk vele? Itthon van ilyenkor?

– Ilyenkor még azt hiszem, alszik. Majd szólok neki! Felszaladt az

emeletre. Bekopogott.

Semmi válasz.

Benyitott. A fiú nem volt itthon.

Az ágya bontatlan volt, a Time Magazin, amit este odatett az ágyára, az is ugyanúgy ott volt, érintetlenül. Tehát nem is jött haza…

Persze, ha ellopták a kocsiját, nem is tudott hazajönni. Na, de miért nem telefonált?

Mikor megmondta a rendőröknek, hogy a fiú nem jött haza, azok jelentőségteljesen összenéztek.

Mildred észrevette ezt. Úgy látszik, valamit elhallgatnak előle.

– Szeretnék mindent tudni! Ugyanis nem értem, hogy miért nem telefonált haza…

– Ön az anyja a fiúnak?

– Nem.

– Hát akkor elárulhatjuk, hogy a seriff is gyanakszik, hogy valami bűncselekmény történt. A fickónak, aki a kocsit vezette véres volt az inge, igaz, hogy a bal karján kisebb szúrt seb volt.

– Szent Isten! Mibe keveredett ez a fiú! És hol van? Hol lehet?

– Ezt nyomozzuk mi is! Ezért jöttünk ide! Az Oldsmobilban benne volt a címe, a regisztráció, minden. A hölgy nevét nem tudjuk…

– Miféle hölgy?

– Akinek a ruhája a kocsiban volt. Gondosan egy fogasra akasztva, a hátsó ülés mellett. És egy piros női szandál, Saks Fifth Avenue-től.

Mildred kétségbeesett.

– Azonnal telefonálok a férjemnek! Nekem fogalmam sincs, hogy mit kell tenni ilyenkor!

– Az ön férje rokona Thomas Cunninghamnek?

– Az apja…

A rendőr most egy meglepő kérdést tett fel.

– Önöké ez a ház? Gazdagok önök?

– Ez mennyiben tartozik ide?

– Ha gazdag fiú, akkor talán elrabolták. Váltságdíjat kérnek érte… A seriff is gondolt ilyesmire, de a két fickóból, akiket letartóztatott, eddig semmit sem tudott kiszedni.

– Ketten vannak?

– Igen! Egyik gyanúsabb, mint a másik. Persze, ha a seriff nem bánna velük kesztyűs kézzel, akkor vallanának. Én szétverném a pofájukat, hogy kiköpnék minden fogukat, de akkor rám fognák, hogy fajgyűlölő vagyok!

– Négerek?

– Igen. Most tessék telefonálni a fiú apjának, legjobb lesz, ha ő megy el a kocsiért. Majd felírjuk, hogy melyik rendőrségen van, és a seriff is akar vele beszélni.

– Még nem hívhatom, még nem érkezett be az irodájába! Adok addig maguknak egy kávét.

– Köszönjük, az jól fog esni!

Mialatt a kávét készítette, megszólalt a telefon.

– Ez Tomi lesz – mondta megkönnyebbülten. Nem ő volt.

A New Jersey-i Szent Anthony kórházból egy ápolónő jelentkezett.

– Beszélhetnék Thomas Cunningham családtagjával?

– Igen! Mi történt az Istenért?

– A fiatalember itt van, sajnos súlyos sérülései vannak.

– De hát mi történt vele? Autóbaleset?

– Nem. Támadás áldozata… Azonnal jöjjön ide az apja, vagy valakije, mert az állapota válságos.

Mildred úgy megrémült, hogy szólni sem tudott. Csak némán átadta a kagylót az egyik rendőrnek.

– Válságos… Válságos… – suttogta maga elé.

A rendőr még pár szót váltott az ápolónővel, hogy merre is van pontosan a Szent Anthony kórház.

– Negyven mérföldnyire onnan, ahol elkapták a fickókat! Tessék velünk jönni, mi elvisszük oda!

XXXIII.

Dr. Silver nemcsak kitűnő sebész volt, de mellesleg jó ember is. Törődött a betegeivel, a sorsuk érdekelte, nem csak az, hogy mennyire sikerül őket összefoltozni a műtőasztalon.

A Szent Anthony kis, primitív felszerelésű vidéki kórház volt, ahová főleg a közeli autópályáról hozták be az autóbalesetek áldozatait.

Dr. Silver néhány percnyire lakott a kórháztól és így mindig, még a leglehetetlenebb éjszakai órákban is rendelkezésre állt.

Tegnap este, fél tíz tájban, mikor a mentők ezt a fiatal párt behozták, éppen egy kedélyes bridzspartiba szállt be, negyediknek.

Volt egy helyettese is, az volt ügyeletes a kórházban. De amikor leadták neki a jelentést, hogy milyen súlyos sérültekről van szó, máris hagyta a bridzset, hagyott mindent, hogy ő maga operáljon.

A fiatalember, húsz év körüli, teljesen reménytelennek látszott. Már alig volt benne valami élet, rengeteg vért veszített. Több késszúrást ejtettek rajta, az egyik közvetlenül a szív mellett hatolt be. De a mellkas olyan izmos volt, hogy a kés elakadhatott. Hogy mióta eszméletlen, azt nem lehetett tudni…

A szőke nő kora megállapíthatatlan volt. Az arca összeverve, feldagadva, csupa véraláfutás. Az orrát betörték, valószínűleg egy ökölcsapással. A jobb lábában két helyen eltörték a sípcsontját. Hisztérikus sírógörcsökben vonaglott és valamilyen idegen nyelven kiáltozott. Kik ezek?

A fiatalemberen csupán egy úszónadrág volt, a nőn még az sem.

Meztelenül találták meg a tóparton. Szép, nagyon formás teste volt, ápolt kezei, festett, manikűrözött körmökkel. A bal kezén jegygyűrűt viselt.

A fűben egy fehér bikini volt, egy strandtáska, benne fél tábla csokoládé, semmi más.

Semmi, amiből kiderült volna, hogy kicsodák.

Hogy kerültek az erdőbe, a tópartra?

Nyilván autóval és abban maradt az öltözékük. De hová lett az autó?

Ez a kérdés főleg a rendőrtisztet érdekelte, aki szorgalmasan jegyezte fel a megállapításait. Ez volt az első bűnügyi nyomozása, ha a fiú meghal – ami valószínű –, akkor gyilkosságról van szó.

És ezt ő akarta felderíteni, mert nagy tehetséget érzett magában. Túl sokat nézte a televíziót, a példaképe Kojak volt. Ilyen mesterdetektív akart lenni, csak éppen a kopaszság nélkül.

– Van egy logikus feltevésem! – mondta dr. Silvernek. – Ez egy szerelmespár, akik összevesztek. A fiú félholtra verte és rúgta a nőt, utána nyugodtan lefeküdt a fűbe. Erre a nő fogott egy kést és meg akarta ölni, agyonszúrni…

– Rossz a feltevése!

Dr. Silvert idegesítette a rendőrtiszt. Fáradt volt, a két műtét órákig tartott. A kórház szabályai szerint a férfit és a nőt nem lehetett ugyanabban a szobában elhelyezni, így a fiút az első emeleti intenzív osztályra vitette, a nőt a második emeletre, egy közös kórterembe. Már kapott olyan mennyiségű nyugtatót, hogy csendesen aludt, és nem zavarta a többi beteget. A törött lába gipszben, a törött orra sínhez rögzítve.

Név nem kerülhetett egyik ágy fölé sem. Egyelőre névtelenek voltak.

A rendőrtiszt tovább törte a fejét. Azt, hogy Mr. Joseph Brown, egy idős gentleman miképp fedezte fel a bűntényt, már a

legrészletesebben leírta.

Mr. Brown, aki az erdő közelében lakik, esti sétára indult a kutyájával, egy hímnemű írszetterrel. Egy idő múlva a kutya nyugtalankodni kezdett, hegyezte a füleit, szaglászott.

A távolból valami hang hallatszott, mintha sikoltozás lett volna.

Mr. Brown a hang irányába ment, most már tisztán kivehető volt, hogy segítségért kiabálnak.

– Help! Help!

Először arra gondolt, hogy valaki beleesett a tóba, talán csónakáznak. Rohant, ahogy csak tudott, hogy idejében odaérjen és segítsen.

A látvány borzalmas volt.

A halott fiú és az őrjöngő, félig agyonvert, meztelen nő.

Hogy a fiú már nem él, abban biztos volt. Így is telefonálta meg a rendőrségnek, hogy egy holttest van a tó mellett, és egy sebesült nő…

Mr. Brown nem várt se köszönetet, se hálát, csak azt kérte, hogy a világért se írják ki a nevét az újságokban.

A gyilkosok is olvassák az újságot és képesek bosszút állni rajta. Ezt megígérték neki. Nagyon rendes, becsületes bácsinak látszott.

Hogy valamikor tíz évet ült bankrablásért, azt senki sem gondolta. És hogy abból vette a szép házát az erdő mellett, azt sem…

A rendőrtiszt mindenesetre felhívta egy újságíró barátját, aki a helyi lapnál volt kezdő firkász.

– Gyere azonnal a St. Anthonyba! Szenzációs anyagot kapsz tőlem! Titokzatos, meztelen szerelmespár a Kék Madár tónál… Valószínűleg gyilkosság!

*

Gyöngyi csak reggel nyolc óra felé ébredt fel a mély, kábult álmából. Annyi fájdalomcsillapítót kapott, hogy mozdulatlanul aludt egész éjjel.

Ahogy kinyújtotta a szemét, azt volt az érzése, hogy valami fátyolon át néz, olyan homályosan látott csak.

A géz, amivel az arcát átkötözték a szeme közelében volt a legzavaróbb. Ezen a gézen át látta meg az apácát, aki az ágya mellett állt.

Most már tudta, hogy nem álmodott…

Bizsergő, különös fájdalom volt az orrában, megpróbált odanyúlni, ahogy tapogatózott a kezével, csak a kötést tudta érinteni, és valami keménységet, a fém síneket.

A káosz az agyában már kitisztult.

Emlékezett a kutyára, ahogy csaholva közeledett az erdő felől… Az öregúrra, aki betakarta a törülközővel. A mentőkre, a vijjogó szirénákra… Tomikát is beemelték a mentőautóba.

A holttestét.

Megölték…

Most fel akart ugrani az ágyból, de nem tudott. A jobb lába gipszben. Ezt nem is érezte eddig.

Hogy mi történt a műtőben, arra sem emlékezett. Valahogy teljesen kiesett az agyából. Akkor már eszméletlen lehetett a rémülettől és a fájdalomtól.

Az apáca most kérdezett valamit.

A hangja, mintha egészen távolról jött volna, persze, mert a fülén is kötés volt, körös-körül bebugyolálták a fejét.

– Hogy van? Érez még fájdalmat?

– Nem érzek semmit, kedves nővér…! És nem is fontos! Bár meghaltam volna én is, bár engem is megöltek volna.

– A fiatalembert nem ölték meg! Hála Istennek életben van és

reméljük, hogy…

– Él? Él…?

– Igen, az első emeleten fekszik egy különszobában. A jóságos Jézus segítségével reméljük, hogy fel fog épülni. De még súlyos az állapota.

– Tomika él?

– Mondtam már, hogy igen. És azonnal értesíteni akarjuk a családját, de nem tudjuk a nevét! Még nem tért magához, kérem legyen a segítségünkre! Hogy hívják a fiatalembert? És mi a címe?

– Thomas Cunningham… New Yorkban lakik, Manhattanben.

– New Yorkból jöttek ide?

– Igen. Bár ne jöttünk volna!

– Ön kije neki?

Mit válaszolhat erre egy apácának…

– Nem fontos! Telefonáljon az apjának, ilyenkor még otthon van.

– Meg tudná adni a számát?

– Igen.

Tudta kívülről, mert néha felhívta Tamást, mikor biztos volt benne, hogy Mildred nincs otthon. Az apáca feljegyezte a számot.

– És a maga hozzátartozói, kedvesem? Kit hívjunk ide a kórházba?

– Senkit!

– Nem szeretné, ha meglátogatná valaki?

– Nem…

Az apáca mintha csodálkozott volna, de nem szólt semmit. Sietett az irodába, hogy minél előbb felhívja a fiú családját. Még időben, mert dr. Silver szerint már itt a vég.

Mildred vette fel a kagylót.

És máris útban volt ide a rendőrautóval.

*

Dr. Silver és a segédorvos benn voltak az intenzív osztály feliratú helyiségben, ahová Mildredet egy apáca felkísérte.

Egyetlen rémült pillantással felmérte a helyzetet.

Tomi mozdulatlanul feküdt, mintha már nem is lélegezne. Az orrához, szájához, karjához is különböző csövek rögzítve, amelyekből életmentő gyógyszerek kerültek az ereibe.

Dr. Silver bemutatkozott, majd ő is ugyanazt kérdezte:

– Ön az anyja?

– Nem…

– Sajnos asszonyom, semmi biztatót nem mondhatok! Mi mindent megteszünk, amit lehet. Én magam operáltam. De a vérveszteség olyan fokú, hogy…

– Úristen! Az nem lehet… A férjemnek ő az egyetlen fia…

– Asszonyom! Amíg van élet, addig van remény! De ebben az esetben sajnos nem túl sok…! Még megpróbálkozhatunk egy újabb vérátömlesztéssel. Plazmát már kapott, most is, látja az a cső ott! De friss vért szeretnék neki adni, nagyobb mennyiséget! Persze pont ilyenkor nincs kéznél senki, kis kórház vagyunk.

– Itt vagyok én! Boldogan adok vért, ha ezzel segíthetek!

– Két pintre volna szükség! És kérdés, asszonyom, hogy az ön vércsoportja azonos-e?

– A vérem nullás, tehát felhasználható! Kérem, könyörgöm, vegyen tőlem vért, ha ezzel segíthetünk! Bármennyit, akárhány pintet, csak mentsük meg ezt a gyereket, az Isten szerelmére!

– Még egy kérdésem van! Nem volt hepatitise?

– Nem volt! Soha semmi bajom sem volt, és a vérem a rendelkezésre áll, máris, hamar csináljanak valamit!

Dr. Silver meghatódott. Ez a szép, szőke asszony, aki nem is az

anyja a szerencsétlen fiúnak, ilyen áldozatra kész... Gyakran, még a legközelebbi rokonok is vonakodnak a véradástól, kifogásokat mondanak. Egyszerre mindenki vérszegény, szívbajos, senkire sem lehet számítani.

Míg az előkészületeket megtették Mildred kiment a folyosóra, ahol azonnal látott egy telefonkészüléket. Fel kell hívni Tamást, hogy azonnal jöjjön ide.

Épp nem volt az íróasztalánál. Végtelennek tűnt, míg végre meghallotta a hangját.

– Tamás, figyelj rám! New Jerseyből beszélek, a Szent Anthony kórházból! Ülj kocsiba és amilyen hamar csak tudsz, gyere ide!

– Mi történt? Hogy kerülsz te Jerseybe? Egy órája sincs, hogy együtt reggeliztünk és még semmi bajod sem volt!

– Most sincs! Tomit érte baleset és ide hozták be!

– Tomit? Szent ég! Remélem nem komoly? Mindig kértem, ne vezessen olyan gyorsan! Mi történt? Mondd el, mert megőrülök! Eltört valamije?

– Most vizsgálják.

– Add őt a telefonhoz!

– Nem lehet, éppen röntgenezik. Gyere azonnal ide! Fontos, hogy, itt legyél!'

– Hol ez a kórház?

Mildred elmondta a pontos útirányt. Igyekezett nyugodt hangon beszélni. Tamás többször is izgatottan közbevágott:

– Ugye, nem súlyos? Remélem azonnal hazahozhatjuk! Mit mond az orvos?

– Majd itt beszélsz vele!

Hamar letette a kagylót. Kínos volt így hazudni Tamás egy órán belül ideér és majd a saját szemével láthatja, hogy mi történt az imádott fiával. A folyosón egy pepita zakós fiatalember elállta az

útját.

– Bocsánat, asszonyom! Csak pár szót! A New Jersey Herald munkatársa vagyok!

– Sajnálom, de nem mondhatok semmit.

– A meztelen hölgyről, ha megtudhatnék valamit!

Mildred válaszra sem méltatta, Sietett vissza, sietett, hogy minél előbb megkezdhessék a vérátömlesztést.

*

Gyöngyihez újra bejött az apáca. Most egy nagy papír volt nála, valami hivatalos kérdőív lehetett.

– Ezt most kitöltjük! Remélem, nem fárasztja túlságosan, ha most bediktálja az adatait.

– De fáraszt…

– A nevét még nem írtuk ki az ágy fölé! Hogy hívják, édesem?

– Nem mondhatom meg…

– Ilyen nincs! A kórház szabályzata szerint fel sem vehettük volna név, cím és a betegkártyája nélkül. De segítséget akartunk nyújtani, mert ez keresztényi kötelességünk!

– Hálás vagyok érte kedves nővér és természetesen kifizetek mindent! De a nevemet, azt nem árulhatom el…

– Miért?

– Úgysem értené meg… Ezek olyan világi dolgok…

– Mit mondja a főorvos úrnak?

– Amit akar…

Lehunyta szemeit. Az apáca nem faggatta tovább, kiment.

A kórteremben Gyöngyin kívül még három ágyban voltak. Mind operált betegek, de érdeklődéssel figyelték a beszélgetést.

Az egyik asszony, vakbélműtétes, már elég jól volt és kijárt a folyosóra. Ott rendőröket látott, meg újságírókat is, valami nagy bűntényről volt itt szó, és ez a titokzatos nő a főszereplője.

Gyöngyi agya lázasan dolgozott. Mi itt a kiút?

Mit tehet?

Tóváry Tamást elvesztette, az biztos. De Arnoldot nem akarta elveszíteni, a házassága fontos volt, mindennél fontosabb.

Meg fogja kérni ezt a nőt, a szomszédos ágyból, hogy telefonáljon a mamának. Béreljen autót és jöjjön ide. Hozzon pénzt, kifizetnek itt mindent és a saját felelősségére elviteti magát egy New York-i kórházba. Ott majd azt mondja, hogy az utcán megtámadták, vagy elütötte egy kocsi.

Mire Arnold visszajön Washingtonból, már semmi esetre sem lehet itt…

A vakbeles nő, jóindulatú, kövér asszonyság, nagyon szívesen vállalkozott a feladatra. Még a két dollárt is előlegezte, amibe a hívás került, mert Gyöngyinél természetesen nem volt pénz.

Kicsoszogott a folyosóra, de egy idő múlva csalódottan jött vissza. Hiába csengetett, legalább tíz csengetést várt, de senki nem vette fel a kagylót.

Gyöngyinek most jutott eszébe, hogy persze, szerda van, mama ilyenkor fodrászhoz megy.

– Majd délután újra megpróbáljuk! Megteszi nekem?

– Nagyon szívesen…

XXXIV.

A seriffhez most már befutottak a jelentések, de mégsem volt egészen egyszerű kibogozni a szálakat.

Az már kiderült, hogy az ellopott Oldsmobil tulajdonosa, Thomas

Cunningham tizenkilenc éves, egyetemi hallgató, manhattani lakos, jelenleg a Szent Anthony kórházban vívja élet-halál harcát.

Megkéselték…

A fiatal nőt, aki vele volt, úgy összeverték és rugdosták, hogy több csontja eltörött.

Ezek után már nem kimondottan kesztyűs kézzel bánt a két gyanúsítottal. Hiába való volt őket közös zárkába tenni éjszakára, mert így módjukban állhatott összebeszélni.

De külön vezettette el őket, külön hallgatta ki.

Az idősebbik, huszonkét, éves, szemtelen fickó, nyegle válaszokat adott. Rögtön azzal kezdte, hogy ő csakis önvédelemből használta a kést. Nem az ő kése volt, hanem ezé a Cunninghamé, ő csak kicsavarta a kezéből, amikor rátámadt és ugyebár mindenkinek joga van megvédeni magát…

– Szóval azt állítja, hogy ez a Cunningham, akinek az autóját ellopták, minden ok nélkül megtámadta magukat?

A fickó gondolkozott. Látszott rajta, hogy hazudni fog, éjjel volt ideje árra, hogy kitaláljon valamit.

– Békésen sétáltunk az erdőben a barátommal. Igazán senkit sem akartunk mi bántani. A tó mellett megláttuk ezt a szerelmespárt, egy takarón feküdtek és azt hitték senki se lesheti meg őket… Nekünk nagy mulatság volt, jobb mint egy mozi… Közelebb mentünk, hogy még jobban lássunk. Mikor a fiú lement a tóhoz úszni, a nő egyedül feküdt ott és észrevett minket. Barátságosan intett, hogy jöjjünk csak oda. Meztelen volt, nagyon szép, fehér nő… Először azt hittem, hogy csak ugrat minket, mikor azt mondta, hogy jöjjön, jöjjek, szeretne egyszer egy fekete férfit is kipróbálni… Kérdeztem, hogy mit szól majd ehhez a barátja? A nő csak nevetett, hogy semmit, mert az neki külön mulatság lesz, és ezt szokták csinálni máskor is… Mikor a nő elkezdett csókolgatni, akkor már nem bírtam ellenállni neki és lefeküdtem mellé a takaróra. De mielőtt még megtörtént volna, jött vissza, rohant a barátja és nekem támadt, szájon vágott,

büdös niggernek nevezett. Persze, védekeztem, de erősebb volt, mint én, legalább százkilencven centi magas!

– És a nő is erősebb volt, mint maga? Azt is önvédelemből rugdosta össze?

– Én…? Én nem bántottam a nőt, eszembe sem volt! A barátja rugdosta meg, féltékenységből. Aljas ringyónak nevezte és igaza is volt, mert ha nem kezd ki velünk, nem történt volna semmi baj… De ez a Cunningham nagyon dühös lett, mikor a késével nekem jött, kicsavartam a kezéből és védekeztem, ahogy tudtam.

– És miután megölte, beült a kocsijába és elmenekült a tett színhelyéről!

– Megöltem? Csak nem halt meg?

A seriff nem válaszolt.

– Akkor is jogos önvédelem volt! – erősködött a fickó, de most már szemlátomást ijedtebb volt.

– Ezt majd a bíróság előtt bizonyítsa be!

A másik fiú csak tizenhét éves volt. Rögtön ezzel kezdte.

– Én kiskorú vagyok! És nekem semmi közöm semmihez, én hozzá se nyúltam a nőhöz, késem se volt, a fiatalembert sem bántottam! Mondtam is a barátomnak, hogy menjünk, hagyjuk a fenébe ezt a fehér ringyót! A kocsit se akartam elvinni, én ártatlan vagyok, tessék engem hazaengedni! Kiskorú vagyok!

– Hazaengedjük, de előbb mondja el, mi történt!

– Úgy történt minden, ahogy a barátom elmondta… Ő nem hazudik!

– Biztos, hogy nem hazudik?

– Miért hazudna? Nem csinált ő se semmit rosszat, csak éppen védekezett…

– Na majd kiderül!

– Én hazamehetek? Azt tetszett ígérni!

– Hazamehet! Csak nem most!

*

A vérátömlesztés tovább tartott, és sokkal körülményesebb volt, mint ahogy Mildred elképzelte.

A vége felé már teljesen elgyöngült, szédült, de amikor az orvos megkérdezte, hogy folytathatjuk-e, intett, hogy igen.

A falon volt egy monitor, ezen lehetett látni azt, hogy Tomi szíve milyen tempóban ver. Valami drótokkal kapcsolták ezt hozzá, lehet, hogy egy EKG volt.

Mildred nézte a kis, villámszerű fényjeleket, amíg ezek villannak, addig dobog a szív…

Csak már itt lenne Tamás! Már ideérhetett volna!

Dr. Silver még egy ideig bent volt a szobában, halkan utasításokat adott a segédorvosnak. Az arcáról nem sok biztatót lehetett leolvasni.

Az apáca most nagy pohár tejet hozott neki és kérte, hogy azonnal igya meg. Mildred nagyon lassan és utálattal kortyolgatta, közben az óráját nézte.

Másfél óra telt el azóta, hogy Tamás elindult New Yorkból. Lehetséges, hogy eltévedt, hogy nem jól adta meg neki az útirányt… Vagy baleset érte, mert izgatottan, idegesen vezetett.

Miért félti így Tamást, miért remeg így érte? Ennyire szereti, még mindig?

Nem volt tisztában magával.

De mikor Tamás végre megjött, és meglátta, ahogy letérdelt a fia ágya elé, akkor úgy érezte, hogy a szívét is kitépné érte…

Az öreg apáca, aki évtizedeken át láthatott betegeket és haldoklókat, akinek a halál nem volt műsoron kívüli szám, most

könnyes szemmel fordult el.

– Tomikám! – suttogta Tamás az eszméletlen fiúnak. – Tomikám, drága, édes gyerekem, mindenségem! Térj magadhoz! Nyisd ki a szemedet! Nézz rám, itt vagyok, erre várok! Gyönyörű gyerekem, boldogságom, büszkeségem…!

Egyszerre felüvöltött. Borzalmas volt a hangja, mint egy őrültnek, a téboly legvégső fokán.

– Megölték a fiamat! Meggyilkolták…! Látom, hogy nem él hogy nem mozog már…!

A kiáltásra bejött dr. Silver. Megállt a szoba közepén és a falra nézett, ahol a képernyőn most mintha élénkebbek lettek volna a fényjelek, felgyorsultak, ez szabad szemmel is látható volt.

Odalépett az ágyhoz és megfogta a beteg pulzusát.

– Igen, igen! Megtörtént a csoda! A szív erősebb ritmust vett fel, a pulzus javul! A vérnyomás közeledik a normálishoz… Győztünk!

Tamás még mindig a földön térdelt. Úgy nézett fel az orvosra, mintha az a Megváltó Krisztus lenne…

Mildred mintegy transzban, csak a képernyőt figyelte és Tomi arcát. Most megrándult az arc, csak egy kicsit, egy egészen keveset. Egyszerre kinyitotta a szemét. Bágyadt, gyönge tekintettel nézett maga elé. Aztán a pillantása az apjára esett.

– Édesapám… Édesapám…

A következő percekre soha nem emlékezett vissza világosan. De mintha dr. Silver valami olyat mondott volna, hogy a vérátömlesztés eredménye ez, ami több száz eset közül, egyszer beválik… És ezt köszönje a feleségének…! Olyan nagy mennyiségű vért adott…

– Te vért adtál Tomikának?

Már nem emlékezett erre sem, hogy mit válaszolt. Talán semmit…

– A véredet adtad – ismételte Tamás. – És én eddig azt hittem, hogy gyűlölöd, idegenkedsz tőle, az utadban van…

– Megszerettem! Mikor láttám, hogy milyen jó volt szegény papához… Ő mindig úgy szólította: kis barátom…! Én meg úgy érzem most, mintha több közöm lenne hozzá, mintha nekem is a fiam lenne. Hiszen most már az én vérem is folyik az ereiben…

– Megmentetted az életét Mildred! Ezt soha nem tudom eléggé meghálálni neked!

– Nem várok hálát! Egy a fontos, hogy Tomika túl van a veszélyen.

Tomika…

Először mondta így. Tomika…

Nem a fattyú, nem az útszéli kalandból született fickó, hanem Tomika…

Az élet furcsa dolgokat produkál, ez is talán egy ilyen csoda. De nem is az élet produkálta, inkább a halál. Doyle professzor halála megváltoztatta Mildredet, a hideg jégpáncél kezd leolvadni róla.

Dr. Silver most azt ajánlotta, hogy hagyják a beteget magára, nyugalomra van szüksége, különben is az intenzív osztályon nem szabad látogatóknak tartózkodni.

– Ön pihenjen le a szomszéd szobában! – mondta Mildrednek. – Az ápolónő már elkészített egy fekhelyet. Ilyen nagy fokú véradás után, alaposan legyöngülhetett.

Tamás a folyosón rágyújtott egy cigarettára. A keze úgy remegett az idegességtől, hogy képtelen volt felkattintani az öngyújtóját.

Egy pepita zakós fiatalember udvariasan tüzet adott neki.

– A New Jersey Herald munkatársa vagyok! Reggel óta próbálok megtudni részleteket erről a bűnügyről… Hogy mi is történt tulajdonképpen?

– Azt én is szeretném tudni! Hogy kik támadták meg a fiamat és miért?

– Az ön fia, Thomas Cunningham…

Az újságíró a fejét csóválta.

– Borzasztó ez! Este, mikor behozták őket a mentők, eszméletlen állapotban voltak mind a ketten.

– Ketten? Nemcsak a fiamat támadták meg?

– Nem! A fiatal hölgyet is súlyosan bántalmazták, a csontjait összetörték.

– Egy nő volt a fiammal a kocsiban?

– Nem a kocsiban, dehogy! Az erdőben feküdtek, egy eldugott helyen, a tó közelében, mint afféle szerelmesek, elmerültek az enyelgésben… Ekkor történt a váratlan támadás! A hölgy teljesen meztelen volt, úgy hozták be a mentők. Hisztérikus állapotban, idegen nyelven kiáltozott…

– Nyilván olaszul! Ez a fiam barátnője, olasz kislány, Violetta. Szegényke, nagyon sajnálom… Itt van ő is a kórházban?

– Itt, a második emeleten. Kilences kórterem.

– Felmegyek hozzá, hátha a segítségére lehetek valamiben…

Otthagyta az újságírót és felsietett a lépcsőn. A kilences szobát azonnal megtalálta, de egy apáca az útját állta.

– Nincs látogatási idő! Tessék délután kettő és fél hét között jönni!

– A súlyos sérülthöz jövök! Kérem engedjen be, soron kívül!

– Az más! Tessék bemenni!

Négy ágy volt a kis kórteremben. Az elsőben nem feküdt most senki, a másik kettőben középkorú asszonyok, az ablak melletti ágyban, bekötözött fejjel – csakis ő lehet Violetta.

A nevét nem írták ki az ágy végére, mint a többieknek.

Az orra sínben volt, az arcából nem lehetett semmit látni, teljesen elfedte a gézkötés. Olyan volt szegényke, mint a régi rémfilmekben a múmiák. Csak egy kis rés volt a szemeinél, hogy láthasson és a szájánál is.

Tamás sajnálta a kislányt, de közben zavarban is volt, hogy mit

mondjon neki, hiszen eddig sohasem találkozott vele.

– Tomi apja vagyok! Remélem, már jobban érzi magát? Bármire szüksége van, természetesen a rendelkezésére állok!

Violetta nem válaszolt. Miért nem? Pedig nem alszik, a gézkötés két nyílásán át látszik, hogy nyitva van a szeme. Csak néz, de nem szól semmit. Mintha néma lenne. Mereven néz a kék szemeivel. Érdekes, mindig azt hitte, hogy az olasz kislánynak fekete szeme van, így írta le a külsejét Tomi.

Persze, hogy nem alszik, a kezei a takarón, az ujjaival idegesen dobol.

Nézte ezeket a kezeket, a feltűnően hosszúra, túl hegyesre manikűrözött mályvapiros körmöket. A bal kezén most észrevette a platina jegygyűrűt.

Már a doboló mozdulat is nagyon ismerősnek tűnt.

Kinek volt ez egy állandó reflex mozdulata?

Gyöngyinek.

Nem, ez mégsem lehet…

Ilyen nincs.

Hogy Gyöngyi?

Mit. mondott az újságíró, hogy a fiatal szerelmesek enyelegtek meztelenül… Gyöngyi erre képes?

Gyöngyi, akit feleségül akart venni… És közben Tominak is a szeretője volt, talán azt gondolta, hogy miért ne, a családban marad…

Úgy érezte magát, mint akit nyakon zúdítottak egy vödör jeges vízzel. Váratlanul, mikor igazán nem számított rá.

– Gyöngyi! Most látom, hogy te vagy! Ezt soha nem tételeztem volna fel!

– Igen, én vagyok… Kár volt bejönnöd hozzám… Menj ki, Tamás, kérlek menj!

Tamás szótlanul kiment a kórteremből.

XXXV.

Arnold délután öt óra felé érkezett vissza Washingtonból.

Remek hangulatban volt, minden tárgyalása kitűnően sikerült, sőt a kongresszus szervezőjével is összebarátkozott, annyira, hogy tegnap este náluk vacsorázott. Néhány nagyon fontos ember volt ott, akikkel így máris felvehette a kapcsolatot, mégpedig fehér asztal mellett, nem a hivatali helyiségekben, ami lényeges különbség.

A szervező felesége meglepően fiatal és nagyon sikkes nő. Itt is komoly korkülönbség lehet. Mikor megmutatta neki Gyöngyi képét, amelyet mindig a tárcájában hordott, őszintén el volt ragadtatva.

– Legközelebb, ha Washingtonba jön, okvetlenül hozza magával!

Arnold megígérte. Tényleg, miért unatkozzon Gyöngyike otthon, egyedül, mikor alkalma volna Washingtonban bekerülni ebbe a társaságba.

Éjfélkor eszébe jutott, hogy fel fogja hívni, amit nagyon helyeselt Patrícia, így hívják a szervező feleségét, ő is bele akart szólni, hogy meghívja.

Kellemetlen volt, hogy nem vette fel a kagylót.

Olyan mélyen nem aludhat, hogy ne ébredne fel a csengetésre, hiszen az ágy mellett van a telefon.

Lehet, hogy gúnyosan összenéztek a háta mögött? Lehet, hogy túl szépnek és fiatalnak találták hozzá képest Gyöngyit ezen a fényképen?

– Most jut eszembe, hogy ma szerda van, és ilyenkor a feleségem az operába megy az anyjával. Bérletük van! Nagy zenerajongók…

– A felesége anyja is itt él Amerikában?

– Igen, kihozattam. Nagyon ragaszkodnak egymáshoz. Anyósom

egyébként valamikor First Ladynek számított a budapesti társaságban. Régi nemesi család.

A szervező elismerően bólogatott. Ez imponált neki, mert az ő anyósa valamikor kóristalány volt egy vidéki kórusban.

Arnold, ahogy visszament a szállodájába, megint megpróbálkozott, de Gyöngyike valószínűleg mélyen alszik, lehel, hogy altatót vett be és ki is kapcsolta a telefoni.

Arnold soha nem tért haza ajándék nélkül. Még az ilyen rövid, másfél napos utazásról is mindig hozott valamit. A repülőtéren a bazárban egy nagyon szép, arannyal hímzett, keleti stólát látott, ezt megvette. Lehet, hogy Gyöngyike örül majd neki.

De hol van Gyöngyike?

Hová mehetett ebben a rettenetes melegben?

És különben is tudhatta, hogy ő ilyenkor fog érkezni.

A nappali asztalán két koktélos pohár állt. Valaki tehát járt itt. Vendég.

De ki lehetett?

Csak az egyik pohár szélén volt rúzs, tehát a másik pohárból nem nő ivott. Mert olyan nő nincs, akinek a szájlenyomata ne maradna meg a poháron.

Az asztalon egy levél volt. Megnézte.

Thomas Cunninghamnek címezve, Sydneyből.

Ez a fontos irat, amire már vártak. Úgy látszik, Tóváry személyesen hozta át. Gyöngyi természetesen megkínálta egy itallal.

Ebben aztán tényleg nincs semmi.

Semmi a világon! De mégis bosszantotta, mert ez a Tóváry túl jóképű ahhoz, hogy az ember elképzelje, hogy itt kettesben iszogat Gyöngyikével, míg ő Washingtonban van…

A bosszantó az, hogy Gyöngyi nincs itthon…

Lement a portáshoz, hogy megkérdezze, mikor látta elmenni Mrs.

Kékest?

A portás azt mondta, hogy ma még nem látta.

Ez diplomatikus válasz volt, és mellesleg igaz is. Valóban csak tegnap látta, amikor azzal a fiatalemberrel elment és beültek a kocsiba… De erről nem szól.

Diszkrétnek kell lenni, ez az alapszabály itt, ezt már a felvételnél megmagyarázta neki a manager. Nem illik látni, de hallani se, semmit. Mert ebben a luxus felhőkarcolóban, ahol negyedmillió dollárnál kezdődnek az öröklakások, elsősorban a luxust kell nyújtani, hogy mindenki azt csinál, amit akar… És férjeknek nem szabad felvilágosítást adni arról, hogy ki és mikor volt látogatóban a feleségénél… Bár lehet, hogy ez nagy borravalóval jár, de ha kiderül, kirúgással.

Házasságtörések ellenőrzésére vannak megfelelő magánnyomozók, aki gyanakszik, bízzon meg egy ilyet, és ne veszélyeztesse a portás állását.

– Mióta van szolgálatban?

– Reggel nyolc óta.

Hát ez érdekes… Ma nem látták elmenni, éjjel nem vette fel a kagylót…

Csak egy lehetséges, hogy már tegnap átment a kedves mamájához, és ott is aludt. Most kénytelen oda telefonálni, a vén spiné majd gúnyolódni fog a háta mögött, hogy úgy látszik féltékeny a Klein úr…!

Hát nem féltékeny, arról szó sincs. Semmi oka rá.

Gyöngyiben meg lehet bízni. Szomorú volna, ha azért, mert Tóváry itt volt, most bármit gondolna…

Nyilván megivott egy italt és már ment is. Tóváry úriember és tudja, mit illik… Ha a férj nincs otthon, sőt elutazott, akkor nem illik sokáig maradni.

De azért nem árt, ha megkérdezi a portást.

– Az a magas úriember, aki itt volt, hánykor jött és hánykor ment el?

A portás zavartan hümmögött. Pontosan az ilyen kérdésekre nem szabad válaszolni. Ez az előírás. Na, de az ügyvéd úr már úgyis tudja, hogy volt itt valaki… Ez tehát keresztkérdés, az ilyen ügyvéd ezt csinálja a bíróságon is.

– Hát tegnap, igen… Úgy három óra tájban jött ez a magas fiatalember, egy levelet hozott! Azt hittem egy küldönc!

– Küldöncnek nézte az urat?

– Hát olyan húszéves forma fiú volt, azért…

Arnoldnak kő esett le a szívéről. Hát mégse Tóváry volt itt, a fia hozta el a levelet. A fiút küldte át.

Azt, hogy a fiú meddig tartózkodott itt, meg sem kérdezte. Nem fontos. Kapott egy italt és ment.

– És tegnap látta a feleségemet?

– Tegnap igen. Röviddel azután, hogy a levelet hozták, elment.

Hogy a fiúval együtt ment és látta őket beülni a kocsiba, arról persze hallgatott. Azt igazán nem köteles látni, hogy az utcán mi történik. Ki milyen autóba száll be.

Arnold teljesen megnyugodott.

Visszament a lakásba, először kivette a kis kézibőröndjéből a szép sálat és kiterítette a fotel karfájára. Ha Gyöngyi megjön, rögtön lássa az ajándékot.

Megivott egy kávét, mert a repülőgépen túl sok volt a konyak. De ezek a stewardessek sohasem hagyják békén az első osztályú utasokat. Konyak, koktél, mit kíván…?

Közben azt remélik, hogy őket kívánja. Minden első osztályú utasban egy nagy lehetőséget látnak.

Hát őt aztán hiába kerülgetik. Imádja Gyöngyit és fütyül minden nőre.

Felhívta az anyósát, remélhetőleg Gyöngyi veszi fel a kagylót. Mert, hogy ott van, abban biztos volt.

De a vén spiné jelentkezett, és olyan hisztérikusan sipítozott, hogy alig lehetett érteni.

– Arnold! Arnold! Jaj képzeld, telefonáltak nekem New Jerseyből, hogy menjek azonnal oda, a Szent Anthony kórházba, mert Gyöngyike ott van! Baleset érte! Lábtörés! Jaj Istenem!

– Gyöngyike? Hogy kerül New Jerseybe?

– Nem tudom! Nem tudok semmit, lábtörés! Azonnal gyere ide és együtt menjünk! Szerencse, hogy felhívtál! Azt hittem elutaztál!

– Most érkeztem vissza Washingtonból…

*

Gyöngyinek most már csak egy volt fontos, minél előbb elkerülni innen.

Micsoda nyomorult kórház ez, ahol nincs telefon az ágy mellett. Így arra kényszerült, hogy a vakbeles nőt kérje meg, felhívni a mamát.

Végre délután, már öt óra lehetett, mikor sikerült neki beszélni vele.

– Mit szólt az anyám?

– Oda volt! És jön azonnal, bérel egy autót!

Ez kissé megnyugtatta Gyöngyit. A fájdalom a lábában már kezdett tompulni, de ha arra gondolt, hogy esetleg sánta maradhat, rémülettel töltöttel el. És az orra…? Mindig büszke volt a szép, kis valódi orrára. Itt Amerikában, ahol a nőknek plasztikai sebészek egyéni ízlése szerint operált orruk van.

Hogy fog kinézni, ha végre leveszik a sínt…? Mint valami bokszbajnok, akinek a ringben összeroncsolták az orrát.

Így még nem fizetett rá senki egy kis kirándulásra, mint ő.

Mikor Tamás bejött hozzá, és itt állt az ágy előtt, reménykedett, hogy nem ismeri fel.

Milyen megalázó volt, milyen lehetetlen helyzet…

Soha többé nem akarja látni Tamást. Soha, soha… És a fiút sem.

Ezt az édes, szép fiút…

De akármilyen édes a fiú, akármilyen csodálatos gyönyör volt vele ez a délután, ezt mégsem érte meg.

Az apáca megint bejött, megint az adatait akarta megtudni.

– Kedves nővér, rövidesen elvisznek innen. Mindent kifizetek, de felejtsék el, hogy itt voltam! Azt mondja meg kérem, hogy van Thomas Cunningham?

– Jobban van, sokat javult. Isten segítségével fel fog épülni!

Ez megnyugtatón hangzott, de mikor az apáca azt újságolta, hogy elfogták a bűnösöket, akkor megrémült.

Erre valahogy nem számított, ez teljesen elképzelhetetlen volt számára.

Azt gondolta, hogy eltűntek a kocsival és soha se hírük, se hamvuk. Ezt olvassa az ember az újságokban, hogy a tetteseket sohasem sikerül megtalálni.

Hát ezeket sikerült…

Ennél szörnyűbb meglepetés nem is érhette volna.

Legalábbis ezt hitte…

Tévedett.

Még szörnyűbb meglepetés volt, mikor fél hat tájban megpillantotta Arnoldot. Azt hitte, rosszul lát. Arnold…

Itt áll a kórterem ajtajában. Itt állnak a mamával, együtt jöttek érte. Most pillanatok alatt ki kell találni valami elfogadhatót… De mit?

Mama sápítozik, oda van, sír.. Arnold is kétségbeesetten kérdezgeti, hogy mi történt?

– Drága Gyöngyikém, gyönyörű angyalkám! Szeretném végre tudni, hogy mi történt veled! És hogy kerülsz ide? Honnan? És miért? És milyen sérülés ért?

A kérdések záporoztak, legegyszerűbb, ha nem is válaszol.

– Arnoldkám, vitess innen el! Nem bírom ezt a pocsék helyet! Vitess azonnal, máris, saját felelősségemre! Bárhová! Egy manhattani kórházban akarok feküdni, nem itt!

– Gyönyörű Gyöngyikém, azonnal intézkedem!

– Ugye milyen szerencse, hogy Arnolddal együtt tudtam jönni? Én az se tudnám, hogy mit kezdjek! – szipogta mama.

– Igen, ez szerencse…

– Hol tört el a lábacskád? – kérdezte Arnold. – És miért van kötés az arcodon?

– Az orrom is betört…

– Az orrod? Ezért még külön százezer dollárral többre fogok perelni!

– Kit akarsz perelni…?

– Aki felelős ezért, aki a karambolt okozta! Remélem az autó rendszáma megvan és tanúk is voltak!

Az apáca most bejött és éneklő hangon bejelentette, hogy vége a látogatási időnek.

Mindegyik ágynál ült valaki, ezek felkászálódtak. Szép Szászné nem mozdult.

– Csak ebben a percben jöttem a lányomhoz!

– Jól van, a kedves szülők még maradhatnak egy ideig!

Arnold elvörösödött.

Kedves szülők… Ez a hülye apáca Gyöngyi apjának nézte.

Na mindegy, ezen most nem ér rá bosszankodni. De mikor az alorvos ugyanezt mondta, megdühödött. Éppen az irodába indult, hogy kifizesse a számlát és megrendelje a betegszállító autót, mikor az alorvost a folyosón megszólította. Végre valami felvilágosítást akart kapni a balesetről és a sérülésekről.

– Kékes Arnold vagyok! – mutatkozott be.

– Igen, igen a kis sebesültünk papája ugyebár?

– Nem vagyok az apja…! Az ügyvédje vagyok – mondta hirtelen ötlettel, mert zavarta volna ennek az ostoba képű orvosnak a csodálkozó tekintete.

– Ügyvéd úr, csak annyit mondhatok, hogy a fiatal hölgy a legjobb kezekbe került. Dr. Silver kitűnő sebész, ő végezte a műtétet. A sípcsonton két törés, ez hat héten belül rendbe jön. Az orrnál sohasem lehet tudni, attól függ milyen erős volt az ökölcsapás…

– Ökölcsapás? Ezt nem értem!

– Én se értem, higgye el, ügyvéd úr! Miért kell egy ártatlan szerelmespárt ilyen brutálisan megtámadni…? A barátja, ez a Cunningham, majdnem belehalt a késszúrásokba. Persze bizonyos fokig ő is hibáztatható! A szerelmi aktusra biztonságosabb a hálószoba, mint az erdő. De hát fiatalság, bolondság! Igaz?

– Igaz…

– A két fekete suhanc, akik ott leskelődtek, nyilván kedvet kaptak, ahogy látták a szép, fehér nőt meztelenül, Cunningham persze meg akarta védeni, de…

– Ne folytassa doktor úr, ez elég volt nekem! Most már mindent tudok!

– Bármikor szívesen állok rendelkezésére, ügyvéd úr! Gondolom még találkozunk!

– Nem hinném! A beteget most elszállítjuk New Yorkba!

– Ez önöktől függ! Azt hittem meg van elégedve a Szent Anthony kórházzal! Úgy látszik tévedtem!

– Igen, néha téved az ember – mondta Arnold. Lassan, szinte botorkálva ment a lift felé. Úgy ment, mint aki elvesztette az egyensúly érzékét. Elvesztett mindent… Az életkedvét, az önbizalmát.

Szerette volna a fejét beverni a falba, ordítani, zokogni. De nem tehette. Lement az irodába, kifizette a számlát, még egy külön adományt is adott a Szent Anthony kórháznak jótékony célra.

Dr. Silverrel nem találkozott, a főorvos ilyenkor már nem volt a kórházban.

Jobb is.

A betegszállító limuzin máris előállt. Gyöngyikét hordágyon hozták le, a kórházi ing volt rajta.

Szép Szászné körülnézett, hogy hol a ruhája, retikülje, de nem látta az ágy melletti kis szekrényben.

– Hol vannak a dolgaid? – kérdezte.

– Sehol. Meztelenül hoztak ide…

Szép Szászné döbbenten nézett a lányára. Nem valószínű, hogy viccel. Nem… Hirtelen az volt az érzése, hogy valami történt itt, amire nem jött rá… És Arnoldnak sem szabad rájönni. Lehet, hogy mégis jobb lett volna nélküle jönni?

Egész úton ezen törte a fejét, de nem kérdezhetett semmit, mert Arnold is velük jött a limuzinban.

Gyöngyike némán feküdt, csak egyszer érdeklődött, hogy hová viszik…?

– Sutton kórház. Nagyon elegáns magánkórház. Az igazgató régi kliensem. Meg leszel vele elégedve, Gyöngyikém! Szép szobád lesz, minden kényelmed…!

– Nagyszerű! Máris jobban érzem magam, hogy elkerültem erről a nyomorult helyről!

– Ez a fontos Gyöngyikém, semmi más… Lehet, hogy nem is fogok

perelni!

Gyöngyi most ránézett, ha nem akar perelni, ez azt jelenti, hogy sejt valamit…

– Olyan jó vagy hozzám Arnold! Talán meg sem érdemlem.

– Szeretlek, gyönyörű Gyöngyikém…! Megsimogatta a kezét, közben belül a lelkében, szégyellte magát. Utálta magát…

De nem tehetett róla, hogy mégis, még mindig szereti… A vastag dioptriás szemüvege bepárásodott a könnyektől.

A szép Szászné figyelte őket. És most, először életében megállapította, hogy Klein úr mégiscsak rendes ember.

XXXVI.

Tamás másnap reggel be sem ment az irodájába, már nagyon korán ott akart lenni a kórházban, Tomikával.

Legszívesebben éjjel is ott maradt volna, de dr. Silver megnyugtatta, hogy hazamehet. Már nem lehet baj, a krízisen túl jutottak.

Ezen az éjszakán sokáig beszélgettek Mildreddel. Valami feloldódott bennük, mintha csoda történt volna. Megint közel kerültek egymáshoz, megint érezték, hogy mennyire összetartoznak.

Lehet, hogy ez nagyobb kapocs volt, mint bármi. Lehet, hogy jóval több volt, mint egy új, izgalmas szerelem, amiben csak az érzéki vágyak dominálnak.

Gyöngyi, ez a kis bestia, megbolondította, hazudott neki.

Hogy csak ő, csak ő…

És ugyanakkor a fiára is kivetette a hálóját, a tizenkilenc éves fiú is kellett neki.

Mildrednek ezt nem szabad megtudni… Soha.

Nézte az asszony finom, szép arcát, az átlátszóan tiszta kék szemeit.

– Mildred! Azt hiszem, hogy sok minden meg kell bocsátanod nekem!

– Nincs mit… Azt hiszem mind a ketten hibásak voltunk… Én önzőn viselkedtem, mert nem tudtam megérteni, hogy mit is jelent neked Tomika! Most már megértem… És én is a szívembe zártam. Képzeld, egyik nap azt kérdezi tőlem, hogy hány éves lenne most a kistestvérem, ha élne? Kistestvérem… így nevezte. Mondom neki, kilenc éves. Erre elgondolkozik, milyen kár, hogy meghalt, már vinném magammal mindenfelé, megtanítanám teniszezni, atletizálni, sportolni… Szegény kis Millykém, még járni sem tudott volna, soha, de erről hallgattam. A kistestvérem… Igen, ekkor döbbentem rá, hogy a fiad és Millykém testvérek, hiszen mindkettőnek te vagy az apja, Tamás! És ahogy néztem ezt a szép nagyfiút, ezt a remekül sikerült gyereket, megpróbáltam neki megbocsátani, hogy nem én szültem őt…

Tamás olyan korán indult el Jerseybe, hogy a George Washington hídon még alig volt forgalom.

Miért tolakodott most az agyába, az a júliusi délután, amikor ugyanitt jött és fogalma sem lehetett arról, hogy ha megáll egy szerviznél, az teljesen megváltoztatja az életét…

A kórházban még takarították a folyosókat, a kórtermekbe most vitték be a tiszta ágyhuzatokat.

Tomikánál bent volt az apáca. Meglepve üdvözölte Tamást.

– Dicsértessék a Jézus Krisztus!

– Mindörökké…

Tomikán már látszott, hogy jobban van. A szemei nyitva voltak, a sok cső közül már csak kettő volt hozzá kapcsolva.

– Édesapám! Ilyen korán…?

– Látni akartalak, Tomikám! Hogy érzed magad?

– Kezdek magamhoz térni…

– Van egy jó hírem a számodra! Megvan az autód!

A fiú bólintott. Még nem nagyon lehetett beszélnie.

– És ő? Ő, hogy van? – kérdezte alig hallhatóan.

– Gyöngyit gondolod?

– Igen…

Most az apáca közbeszólt.

– A barátnője már nincs itt! Tegnap este elszállították New Yorkba. A szülei jöttek érte.

Mikor az apáca kiment, Tamás megkockáztatott egy kérdést. Nem kíváncsiságból, de mégis akarta tudni.

– Mondd, Tomikám, mióta volt neked viszonyod az ügyvéd feleségével?

A válasz késett.

A fiú gondolkozott, hogy mit mondjon… Hiszen megesküdött Gyöngyinek, hogy nem árulja el, mi történt közöttük…

– Édesapám! Egyszer azt mondtad nekem, hogy nem kell mindenről beszámolnom neked! Ilyen nő ügyekről…

– Igen, emlékszem, hogy ezt mondtam… De arra válaszolhatsz, hogy szereted-e őt…?

Megint csend.

Furcsa, nyugtalanító csend. Tamás úgy érezte, hogy a szíve a halántékában dobog, mint egy kegyetlen kalapács.

– Édesapám…! Azt hiszem, sőt biztos vagyok benne, hogy szerelemről szó sem volt…

Vége